Sayı
2015 - 3
Temmuz

ALUMNI BizLetter ALMA MATER

MEZUNLARIMIZ ARASINA HOŞ GELDİNİZ!

www.facebook.com/bombalaki
www.twitter.com/tarsusamerikan

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği ücretsiz yayınıdır.

30. Yılımızda da
Kalitemizle Farklıyız

SEPAŞ
PLASTİK A.Ş.

sepasplastik.com.tr

TANITIM FİLMİ VE HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

film | hava çekimi

- Tanıtım, Belgesel ve Reklam Filmi - 3D Animasyon
- Katalog - Fotoğraf
- Miting ve Konser
- Arsa, Park ve Bahçe
- Yol , Köprü , Viyadük , Baraj
- Arkeolojik Yapılar
- İnşaat Projeleri
- 360° Panoramik Çekimler

daraba
film | medya | event | tasarım

www.daraba.com.tr

TAC Mezunlar Derneği
Merkez Yönetim Kurulu

Başkan
Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı
Kemal Tarım

Sayman
A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter
Çağlar Yılgör

BizLetter
Yayın ve Redaksiyon Ekibi
Erdoğan Kaynak
Betül Öcal
Nuran Baykal

Tasarım
Onur Yıldırım
daraba
film | medya | event | tasarım

Baskı
Alev Dikici Matbaası
0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 16 - (24)
Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9
33440 Tarsus - MERSİN

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

ALUMNI BizLetter ALMA MATER

İÇİNDEKİLER

8 Özlenen Tablo

10 Mutlu Haberler

16 Buluşmalar

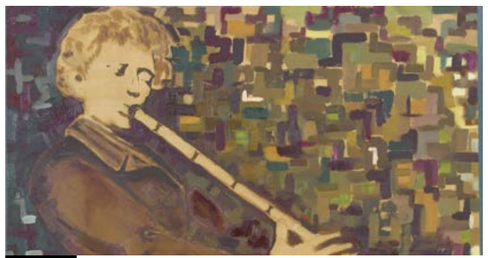

22 "Neyzen Tevfik" - Mahmut Telli

32 14. Güner Baykal Basketbol Turnuvası

34 - 41 SÖYLEŞİ
- 42 genç bilim insanına yıllık 10 bin lira destek / Ali Kemal Okyay TAC'97
- "İstemek yetmiyor, çaba göstermek gerekir" / Prof. Dr. Bahadır Güllüoğlu
- "İngilizce öğrenmek disiplin ister" Yücel Karan
- "En son çözüm hastane olmalı" Dr. Fatih Yorulmaz

46 Aramıza Hoşgeldiniz!
TAC'15 Dönemi

52 Bir(inci) Homecoming anısı

54 HOMECOMING 2015

74 M.Nihat Taner'in **"Fotoğraflarla bir döneme tanıklık"** adlı sergisi

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Editör

Merhaba sevgili dostlar

Hamdi Demirel (TAC'70) dostumuz, öğrencilik yıllarında çıkardıkları BİZ duvar gazetesiyle ilgili çok hoş bir yazı gönderdi, fotoğrafıyla birlikte. Fotoğraf siyah beyaz ve çözünürlüğü çok düşük. Bakalım baskıda nasıl çıkacak... Fotoğrafta BİZ'i hazırlayan ekip bizim meşhur el arabasına doluşmuş. Hazırladıkları BİZ'in son sayısını da yanlarına almışlar, törenle yerine monte etmeye götürüyorlar büyük bir gururla.

Nerden nereye gelmişiz zaman içinde. Mrs. Meyer'in önderliğinde bir kaç sayfadan oluşan ve siyah beyaz baskıya giren Alma Matter. Duvar gazetesinden, baskısı yapılan bir okul gazetesine. Bu meyanda basınımızın duayeni Mete Akyol (TAC'55) abimizin arkadaşlarıyla birlikte yerel bir matbaada bastırdıkları RÜZGAR'ı da hatırlamak gerekir...

Elimde 1997 Temmuz tarihli Newsletter var. 15 Temmuzda adresime postalanmış.İlk sayfasında Stickler'in resmi ve altında da 1888-1988 100 Yıl; daha altında da TARSUS AMERİCAN COLLEGE ALUMNI ASSOCIATION OFFICE; NEWSLETTER JULY 1997 yazıyor. Topu topu 10 küçük yapraktan oluşmuş. Sayfalarını çeviriyorum: OlcarTur'un reklamı, sonrasında ACI TATLI HABERLER ve okul müdürümüz Dr. Spencer'in ve yönetim kurulu başkanımız Yaşar YAŞER'in mesajları; 17 Mayıs, 1997 tarihinde yapılan TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu seçim sonuçları bulunuyor:Başkan Hamdi Demirel, başkan yrd.sı İsmail Gürleyik, sekreter Baha Kerimoğlu, muahasip Ruhi Koçak, üye Konstantin Aleksoğlu ve diğer kurulda görev alan arkadaşlarımız. 1997 yılında aidatlarını ödemiş mezunlarımızın listesi ve mezunlarımızdan haberler. Cengiz Atalay (TAC'72) haberinde dönem arkadaşlarının Tarsus buluşmasını anlatıyor. Arka dış kapakta ise Berdan Teksil'in tam sayfa reklamı... Siyah beyaz. Berdan reklamı hariç.

Benzer durum SEV'de de yaşanıyor. Yıllar önceki NEWSLETTER (Alma Matter) ile BULUŞMA ve BİZ LETTER o kadar farklı ki... Camialarımız arasında iletişimi, haberleşmeyi, kaynaşmayı sağlıyorlar. Bugünleri, yarınlara taşıyorlar.

5 Haziran Cuma akşamı TAC'15 dönemin mezuniyet töreni düzenlendi Stickler ile Unity binalarını arasındaki çimlik alanda, 72 çiçeği burnunda mezunumuzun arasında, eski mezunlarımızın çocukları da vardı. Teoman Dede'nin (TAC'85) oğlu Alp Dede, Mustafa Özünlü'nün (TAC'82) kızı Asena Özünlü, Mehmet Yağcı'nın (TAC'82) oğlu Avni Can Yağcı, Sadi Kurdak'ın (TAC'83) kızı Deniz Kurdak, Tamer Büyükyılmaz'ın (TAC'82) oğlu Ekin Büyükyılmaz, Emin Tayar'ın (TAC'81) kızı Ece Tayar. Ayrıca çok sayıda TAC mezunumuzun yeğenleri ve kardeşleri de vardı yeni mezunlarımızın arasında. Mustafa Nacar Hocamızın kız kardeşi Zübeyde Hıdıroğlu'nun kızı Ecem Hıdıroğlu da vardı.

Teoman Dede'nin (TAC'85) oğlu Alp Dede, Mustafa Özünlü'nün (TAC'82 kızı Asena Özünlü, Mehmet Yağcı'nın (TAC'82) oğlu Avni Can Yağcı, Sadi Kurdak'ın (TAC'83) kızı Deniz Kurdak, Tamer Büyükyılmaz'ın (TAC'82) oğluEkin Büyükyılmaz, Emin Tayar'ın (TAC'81) kızı Ece Tayar.

Bu dönemin ilk üç başarılı öğrencisinin de kızlarımızdan oluşması dikkat çekti. Her yıl rahmetli mezunumuz Ertan Dumanlı (TAC'58) anısına verilen Onur Ödülünü de Ege Su Durak isimli kızımız aldı. 1979'a kadar sadece erkeklerin okuduğu okulumuzda kızlarımızın gösterdiği bu başarı için, erkek mezunlarımız ne düşünüyorlar acaba? TAC'86 mezunlarımızdan Generali Sigortanın Ceosu olan Mine Aydın Ayhan da misafir konuşmacı olarak, mezunlarımıza güzel mesajlar verdi.

Avni Can Yağcı (TAC'15) ve Mehmet İsmail Yağcı (TAC'82)

Elinize ulaşan Temmuz 2015 sayımız sizlerden, bizlerden haberler ve fotoğraflarla dolu dolu. Umarım beğeneceksiniz.

Esen kalın Biz Letter'siz kalmayın.

Hamdi Demirel'in yazısına buyurun:

Sizi 1970 deki "BİZ" e götürmek istiyorum. 16 Mayıs ta 30 a yakın sınıfdaşımla beraber mezuniyetimizden 45 yıl sonra hafızalarımızı tazeledik.. Konu geldi geldi "gazeteci" Koral Çepni kardeşimizin patronu olduğu okul bahçasinde "camekan" içerisinde okurları ile buluşan duvar gazetemiz "BİZ" e.. Ne zaman başladığını bilmediğim ama tahta kasasındaki boya katlarından anladığım kadar uzun bir yayın hayatına sahip okul gazetemiz, biz son sınıf olduğumuzda aramızdaki tek gazeteciliği özünde hisseden Koral Çepni kardeşimize kalmıştı. Koral yazıları yazar, toplar kontrol eder ve bilemedin 1,20 boyunda 1,5 metre eninde kutuyu koruyan camekanın önüne gider alt kısımdaki kilitte anahtarı çevirir, camekanı kendine doğru çeker ve tabii o anda en önemli şahıs olan ben devreye girerim. Camekanı yazıların yapıştırılması sırasında tepemizde 90 derece açık tutmak benim işimdir. Ben olmasam yayın hayatı sona ermişti "BİZ" in diye şakalaşırdık hep. Rahmetli Ali Şen felsefe-fıkra, ben sosyal-şaka, Koral ise Almanyaya gidip doktora yapacağını bilmiş gibi ciddi ve ağır şeyler yazardı. O günlerde çok konuşulan coeducation/ kız erkek karışık eğitim konusunda peşpeşe 3 makale ile milleti sıktığımı çok net hatırlıyorum. Herhalde en stresli "yayın" ımız çok sevdiğimiz tarih öğretmenimiz ve Türk Müdür Muavinimiz İbrahim Hocamız ın motorun ön oturağına yemekhaneden aldığımız lahanayı arkasına da limonu koyup altına "hocam bir öğrencisi ile" yazarak fotografını "BİZ" e koymamızdı. İbrahim Hoca da ilk gün okurlarımız dan olduğundan çok geçmeden cemekanın önüne geldi ve fotografı görünce döndü hemen yanında bittiğimden bana sordu. "Bu ne ?" Hocam geçen gün sizi kızdırdık siz de "sizin beyniniz limonsa benimki lahana..." dediniz ya..!!

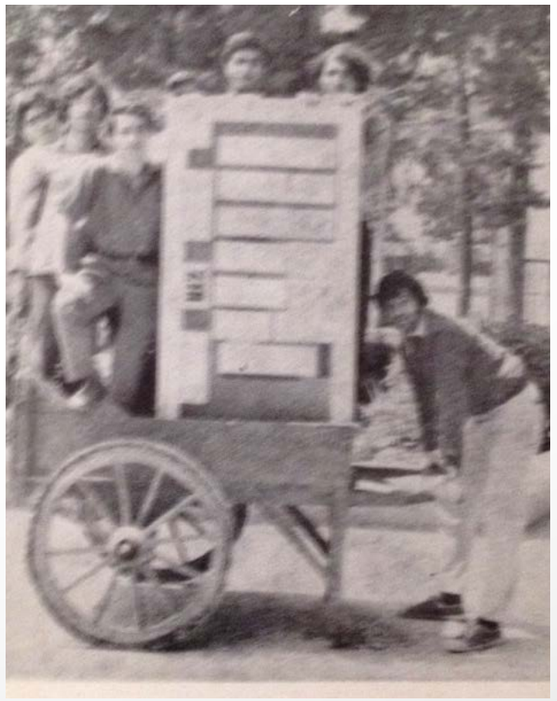

Yüksek bir hoşgörü ile küçük bir gülümseme ve gözlerinde bir ışıltı ile "Hayli abartmışım" dedi..

Evet şimdiki özellikle Erdoğan Hocamın el atması ile bize yakışır hale gelen "BİZ" den yaklaşık yarım adır evvel hatırladıklarımız böyle... Sağlık içerisinde hep daha iyiye ve güzele..

BAŞKANDAN

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

ÖZLENEN TABLO
"Spring Awards Ceremony"

Mezunlarımız bizden ne duymak ister, en çok neyi merak eder ve yazmamızı ister diye düşünürken okulumuzda eminim sizleri de çok heyecanlandıracak olan bir gün yaşadım ve "işte budur…" diye düşünerek hemen kaleme sarıldım…

Bu sayıda sizinle TAC'deki "Spring Awards Ceremony" izlenimlerimi paylaşacağım.

Her yıl sonunda okulun tüm öğrencileri ve öğretmenleri bir araya gelerek yılın değerlendirmesini yaparlar. Bu yıl tören yeni kampüsümüzdeki muhteşem Auditorium'da yapıldı. Yeni diye tercih edildiğini düşünmeyin, hepimizin kalbi hala bizim emektarımızda, Stickler Auditoriumunda atıyor, ayaklarımız bizi hep oraya götürüyor ama okulun tamamı oraya sığamıyor. (640 kişilik modern mimarisiyle böyle bir eseri okulumuza kazandıran SEV'e de sonsuz teşekkürler. Sadece camiamız değil bölgemiz için de büyük kazanç…)

Törenin iki bölümü var; öğretmen ve idarecilerin öğrencilere verdiği ödüller ve sonrasında belki daha da heyecan verici olan bölümde ise öğrencilerin öğretmen ve çalışanlara verdikleri ödüller.

Açılışta okul direktörü Andrew Leathwood ve kapanışta okul müdürü Günseli Yüksel'87 çok güzel birer konuşma yaptılar. Mr.Leathwood'un tören boyunca sahnede ve tüm pozitif enerjisi ile bizzat bulunması çok güzeldi.

Her yıl olduğu gibi akademik olarak tüm alanlarda yılın öğrencileri, yıl boyunca ulusal ve uluslar arası yarışmalarda dereceye giren öğrenciler tek tek sahneye çıkarak madalya ve sertifikalarını öğretmenlerinin elinden aldılar, alkışlandılar, fotoğraf çektirdiler. Akademik olarak çok sayıda başarılı öğrencimizin olduğunu, bu başarılarının sadece okul düzeyinde değil ülkemize ve dışına da yayıldığını görmek çarpıcıydı.

Ancak asıl çarpıcı olan ve bizim okulumuzu anlatırken hep dile getirdiğimiz sosyal, kültürel ve sanatsal alanlarda yürütülen faaliyetlerin inanılmaz çeşitliliği ve bu alanlarda öğrenci kardeşlerimizin öğretmen ve idarecilerinin rehberliklerinde yürüttüklerini duymaktı. İnanılmaz gururlandım. Görmeliydiniz…

Zaten faaliyetleri tek tek sıralamaya zaman yetmediği için birer film hazırlamışlardı, onu gösterdiler; okulumuzda müzik, sanat, resim gibi alanlarda yapılanları izlemek heyecan vericiydi. Her sınıfın/dönemin ayrı ayrı ECHO grupları yıl boyunca hem yarışmalara katıldılar hem de çevre iller de dahil olmak

üzere halka açık konserler verdiler. Özgüvenlerini, duruşlarını, üretkenliklerini keşke fırsatınız olsa da görseniz (Sahi böyle bir şey planlayalım mutlaka…)

En heyecan verici izlenimler şimdi geliyor, hazır olun. Okulumuzda sosyal sorumluluk bilinci genlerimize işlemiş. İlk günden bu yana hem de inanın artarak devam ediyor. Her TAC'linin içinde bir yerlerde 'topluma hizmet' kromozomları var sanki; bir gün bir yerde mutlaka ortaya çıkıyor (Altan Ünver Abimizin adını anmadan geçemeyeceğim)

Şimdi sosyal çalışmayı okul idaremiz sistematize etmiş; faaliyetlere katılan öğrencilerin adeta ikinci birer karneleri var. Yıl içerisinde katıldıkları sosyal sorumluluk faaliyetlerinin süresine ve sayısına göre de yıl sonunda sertifikalandırılıyor ve onurlandırılıyorlar. Köylere giden gezici kütüphane, kardeş okulların tamiratı ve boyanması, İngilizce öğretme, yaşlılar evi, huzur evi ziyaretleri, Suriye'li sığınmacıların rehabilitasyonu projeleri… bunlardan bazıları.

Öğrenciler yıl içinde en az 20 saat ve 35 saat ve üzerinde sosyal sorumluluk çalışması yapanlar olmak üzere ayrı ayrı sahneye çağrıldılar ve sertifikalarını aldılar. Bu bölümde neredeyse koltıklarda kimse kalmadı ve yeni auditoriumun neredeyse futbol oynanabilecek büyüklükteki sahnesi doldu taştı. Fotoğraflarını çekebilmek için telefonun panaromik ayarını kullanmak zorunda kaldım:)

Helal olsun kardeşlerimize ama en çok da onları organize edip, hafta sonu ta-

tillerini feda ederek onların başında dağda, bayırda, köylerde koşuşturup rol model olan öğretmen ve idarecilerimize helal olsun.

Bir paragraf da sizlere açmak istiyorum; okulumuzda ekonomik gücü olmayan tüm öğrencilere de okuma ve TAC'li olma fırsatı verebilmek için destek olan siz mezunlara ve dostlarımıza…

Sahneyi dolduran ve gerek akademik gerekse sosyal sorumluluk alanlarında ödül alan öğrencilerin pek çoğunun destek verdiğimiz bu burslu öğrencilerden oluştuğunu görmek, her birinin okula girdikleri günler ile şu anda geldikleri noktaya şahit olmak inanın gururların en büyüğü.

Törenin ikinci bölümünde sıra öğrencilere gelmişti. Sahneye student council başkanı ve yardımcısı çıktılar. Kendi değerlendirmelerini yaparak seçtikleri öğretmen, idareci ve çalışanları tek tek sahneye çağırarak ödüllendirdiler. Okulumuzun nasıl bir huzur ve anlayış atmosferinde olduğunun en güzel işaretiydi verilen bu ödüller.

Okul direktörü Mr.Leathwood 'en iyi iletişimci (best communicator)' ödülünü aldı. Okul müdürü Günseli Yüksel'de 'en iyi idareci' seçildi. Onlarla birlikte çeşitli alanlarda ödüller alan öğretmen ve çalışanların sevinç ve gururunu görmeliydiniz.

Dolu dolu bir yıl yaşadık. Akademik yoğunluğun yanı sıra onlarca farklı ve üst düzey etkinlikler gerçekleşti. Tüm emeği geçenlerin eline sağlık. Okulumuz emin ellerde…

MUTLU HABERLER

'02 Ali Umut Erdoğan ve eşi Öznur'un Nil ve Işık ismini verdikleri ikiz bebekleri oldu.

TAC' 85 Akif Gürses'in oğlu 2003 doğumlu Kerem Gürses 4 numaralı formayla Ülker FB minik basketbol A takımı kaptanı. Bu sene katıldıkları Juniorleague ve gelişim liginde şampiyon oldular. Kerem aynı zamanda 12 yaş statüsünde en iyi oyuncu. Kendisini teberik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Abdullah Şehoğlu, TAC 77 Kanada'daki tanınmış bazı private high schoolların Türkiye'ye temsilciliklerini aldı. Yeni şirketi Erenca Eğitim Danışmanlık ve Ticaret Ltd . Başarılı bir çalışma hayatı diliyoruz.

'01 Süha Canatan, Kristina ile evlendi.

Toronto'da yaşayan '01 Hale Çakallı ve eşi Yunus Emre'nin oğulları Arda dünyaya geldi.

Ali Kemal Okyay '97 bilim akademisince 30 Nisan tarihinde Boğaziçi üniversitesinde düzenlenen 40 yaş altı bilim insanları ödül töreninde ödül almıştır. Genç ilim adamı mezunumuz Kemal'i kutluyor, çalışmalarında başarılarının devamını diliyoruz.

Dr. Fatih Gün (TAC'85) ve Dr. Yasemin Erdoğan'ın (TAC'83) birlikte Çukurova Expres gazetesinin düzelediği zirvedekiler ödül töreninde sağlık hizmeti verdikleri Mersin Fizyomed sağlık kuruluşu adı altında ödül kazandı.

'98 Mert Uğurses'in Nehir ismini verdikleri kızları dünyaya geldi.

MUTLU HABERLER

Emir Şendoğan'dan büyük başarı

TAC '77 Ersin Şendoğan 'ın ve SEV Ortaokul ilköğretim İngilizce öğretmenimiz Gülden Şendoğan'ın oğlu Emir Şendoğan teniste milli takıma seçilerek başarısıyla bizleri gururlandı. Kendisine başarılarının devamını diliyoruz.

Kortlarda fırtına gibi esen Emir, Mersin Olimpiyat Tesisleri'nde yapılan 14 Yaş Milli Takımlar Belirleme Turnuvasında tüm rakiplerini geçerek finale kaldı ve 14 Yaş Türkiye Erkek Tenis Milli Takımına girmeye hak kazandı. İzmir'de yapılacak hazırlık kampından sonra Temmuzda İspanya'da düzenlenecek Avrupa 14 Yaş Turnuvasında Türkiye'yi en iyi şekilde temsil edeceğini, bunun için çalışmalarına aralıksız devam ettiğini belirten Emir Şendoğan, "Ülkemi çok iyi temsil edeceğim. Okulumdaki öğretmenlerimi, arkadaşlarımı, tenis hocalarımı mahcup etmeyeceğim. Milli takım seçmelerinde beni takip eden ve milli takıma seçen Tenis Federasyonu Yönetim Kurulu Üyesi Ahmet Atakan ile Tenis Milli Takımlar Antrenörü Tuncer Gür'e çok teşekkür ediyorum. Bu onura layık olmak için elimden geleni yapacağım" diye konuştu.

Emir'i ilk tebrik edenlerden biri de tac '81 mezunu ve tenis federasyonu yönetim kurulu üyesi Ahmet Atakan oldu.

1977 Mezunumuz Ersin Şendoğan'ın oğlu olan Emir'in annesi de Sev İlköğretim Okulu İngilizce Öğretmenlerimizden Gülden Şendoğan.

TAC'02 Mert Doğan'ın kızı, TAC'74 Uğurtan Doğan'ın torunu DOĞA dünyaya gelmiştir.

Merter Yalçınkaya, Nazar Yalçınkaya ile birlikte Pamuk kızımız Zeyno, dünyaya gözlerini açtı, açmakla da sınırlı kalmadı, dil çıkararak ilk dalgasını da geçti..

Okullar arası Okçuluk müsabakalarında TAC '83 Ramazan Dinçer'in oğlu TAC 9. sınıf öğrencisi Ali Alp DİNÇER Genç Erkeklerde Mersin 4.sü olmuştur. Alp, 5-6 Haziran tarihlerinde ilimiz ve TAC'yi temsilen Antalya'da düzenlenecek olan Türkiye Şampiyonasına katılmaya hak kazanmıştır. Kendisini tebrik eder ve başarılarının devamını dileriz.

TAC'99 Aslı Yıldırım, Türkiye'nin dünyaca ünlü tenoru Murat Karahan ile evlendi.

TAC'04 Ömer Cerrahoğlu'na mutluluklar diliyoruz

Erdoğan Kaynak
TAC'63

TAC okul yerleşkemiz, 31 Mayıs Pazar günü çok mutlu bir etkinliğe sahne oldu. Mezunlar Derneğimizin Başkanı sevgili Ali Cerrahoğlu ile Yesim Cerrahoğlu'nun oğlu Ömer (TAC'04) ile nişanlısı Ayten, coşkulu ve çok sayıda misafirler eşliğinde, nikahlanıp, dünya evine girdiler.

Okulun önündeki ve yanındaki caddeler gelen misafirlerin arabalarıyla dolup taşmış, önemli bir etkinliğin olduğunu işaret ediyordu.

Girişte aileler misafirlerini karşılayarak hoş geldiniz dediler. Çok sayıda çelenk süslüyordu okul girişini, sağlı sollu. Gelemeyen dostlar tebriklerini böyle ifade ediyorlardı.

Girişten itibaren şık kıyafetleri içinde kalabalık bir misafir grubu sohbet ediyor, günün heyecanını yaşıyorlardı hafif bir müzik eşliğinde.

Stickler merdivenlerinin iki tarafına dizilmiş bando takımının çıkardığı nameler, törenin başlayacağını duyuruyor, misafirler Stickler'e doğru yöneliyordu.

Ve gelinle damat yavaşça binanın ikinci katında belirip, misafirlere el salladılar, hoş geldiniz dercesine. Stickler'in birinci katından merdivenleri ağır ağır ve iki yandan indiler. Auditorium girişinde buluştular. Sıra sıra dizilmiş nedimeler havaya konfetiler fırlatıyordu. Misafirlerin coşkulu alkışları arasından süzülerek nikah alanına el ele yürüyen gençlerin fotoğrafları çekiliyordu. İzmir'den gelen kalabalık bir gelin tarafı ile Adana Tarsus, Mersin ve uzaklardan gelen damat tarafı şık kıyafetleri ile göz kamaştırıyorlardı.Gelen protokol mensuplarının şahitliğinde Mersin Büyükşehir Belediye başkanımız Burhanettin Kocamaz'ın nikahı bizzat kıydı. Alkışlar alkışlar..Ayten-Ömer çiftinin çimler üzerinde ilk dansları... Orkestra eşliğinde. Anne babalar, gelin ve damadın yakın arkadaşları pisti doldurdu. Her kesimden gelen davetli misafirler unutulmaz coşkulu bir düğün töreni yaşadılar. Egenin Zeybeği ve Çukurova'nın çifte tellisiyle coştular, coşturdular.

Daha sonra kokteyl bölümünde ki ikramlar alınırken düğün pastası damat ve gelin tarafından birlikte kesildi...

Diğer bir köşede, gelin ve damadın özel fotoğraflarından oluşan kişisel bir müzesi vardı. Bebeklik fotoğraflarından başlayarak, geçen yılları, tanışmaları ve birleşmelerini anlatan bir zaman tüneli gibiydi.

Herşey inceden inceye planlanmış ve özenle bezenmiş bir tören alanıydı sanki.. Tek kelime ile müthiş bir organizasyondu.

Biz Letter ekibi olarak Ayten-Ömer çiftine mutluluklar diliyor, her iki aileyi de kutluyoruz.

İsa Tekgül
TAC'94

Yola çıktığımız ilk günden itibaren ısrarla söyledik... söylüyoruz ve söyleyeceğiz... DTI İmplant Ailesi olarak, bizler Türk Diş Hekimliği Tarihi'ni değiştirmek, Türkiye'nin bu sektördeki başarılarını tüm Dünya'ya göstermek ve tarihe Altın Harfler ile yazılmak için yola çıktık.... şu anda gelinen nokta müthiş heyecan verici... 29 Mayıs'ta atılacak imza ile DTI bir Dünya Markası olma yolunda dev bir adım atmış olacak... Sektördeki büyük yabancı markaların çoğunda olmayan bir teknolojinin bir TÜRK Implant markası tarafından geliştirilmiş olması çok gurur verici... projenin en başından beri DTI Ailesinin bir bireyi olmak, TEKGÜL Implant olarak Çukurova Bölge Bayiliğini yürütüyor olmak benim için ayrı bir keyif...

Değerli CEO'muz Talat Buğur, 27 senelik abim, dostum, meslektaşım ve liderim Talat Abi... iyi ki hep seni izlemişim ve dinlemişim...

Bu gurur DTI Ailesinin, bu gurur Türkiye'nin, bu gurur hepimizin... YOLUMUZ AÇIK OLSUN....

TAC 1978 Mezunumuz

Dr. Ali Cerrahoğlu

WONCA Europe tarafından Avrupa'da yılın doktoru seçildi.
WONCA Europe Award for Excellence in Health Care:
"The 5 Star Doctor 2015"

"5 STAR DOCTOR" FELSEFESİ

Dünya Sağlık Örgütü çağımızda ideal doktorun aşağıdaki 5 özelliğe sahip olması gerektiğini aşağıdaki linkteki deklarasyon ile anlatıyor. Sonra da bu 5 özelliği birer yıldıza benzeterek 5 star doctor kavramı oluşuyor ve bunu bir ödül olarak başlatıyorlar. Her yıl kıtalarda ve 3 yılda bir de dünya kongresinde seçiliyor.

Bu 5 temel özellik;

1. Bakım sağlayan (care provider)
2. Karar veren (decision maker)
3. İletişim kuran (Communicator)
4.Toplum lideri olan (community leader)
5. Yöneten (team member)

Ali Cerrahoğlu aşağıda özeti sunulan mesleki çalışmaları ve projeleri ile WONCA'nın Türkiye'deki temsilcisi olan Türkiye Aile Hekimliği Uzmanlık Derneği (TAHUD) tarafından Türkiye adayı olarak belirlenmiş ve WONCA Europe'a aday gösterilmişti. Seçici kurulun kararı WONCA Europe yönetim kurulu tarafından anons edildi. WONCA Europe Award for Excellence in Health Care: "The 5 Star Doctor 2015" ödülü Dr.Ali Cerrahoğlu'na Ekim ayında 4000 Avrupalı doktorun katılacağı WONCA Avrupa kongresinde takdim edilecek ve ayrıca 2016 da da Rio de Janeiro'da yapılacak olan Dünya Kongresinde Avrupa'nın adayı olacak.

Dr.Ali Cerrahoğlu meslek yaşamında; genel tıp, aile hekimliği, okul hekimliği, aile planlaması uygulaması ve eğiticiliği, işyeri hekimliği, spor hekimliği ve sağlıklı yaşam tarzı konularında halk eğitimleri alanlarında yoğunlaşarak:

-Türkiye'de birinci basamakta ilk kez bilgisayar sistemi kurarak hasta takibi gerçekleştirdi. (Muğla Kavaklıdere-1985)

-Aile planlaması sertifika eğiticisi olarak yüzlerce hekim ve sağlık personeline eğitim verdi.
-Türkiye'de aile hekimliği pratiğinin ilk verilerinden birisi olarak; kendisine başvuran 14926 hastanın başvuru nedenleri ve hastalık sıklıklarını içeren bir çalışma yayınladı.
-Gezici hizmet projesi: Kaynağını Türkiye ve Amerika Birleşik Devletlerinde fundraising ile yaratarak oluşturduğu gezici klinik ile gönüllü olarak; Tarsus'un sağlık hizmeti alamayan mahalle ve köylerinde haftanın 2 günü istasyon kurarak aile planlaması uygulamaları ve diğer jinekolojik prosedürler dahil hasta muayene ve izlemi gerçekleştirdi. (10 yıl 900+ etkinlik)
-Gezici klinik ile 1000 kadında serviks kanseri taraması yaparak şüpheli vakaların tespit edilip ileri tetkik ve tedavilerinin yapılmasını sağladı.
-Sağlıklı yaşam tarzı, aile planlaması, diabet, hipertansiyon, hijyen gibi konularda 1000'in üzerinde konferans verdi.
-UNDP, CocaCola ve Habitat tarafından yürütülen 'Hayata+' projesi kapsamında toplam 4000 öğrenciyi 1 yıl süresince üreme sağlığı ve cinsellik konusunda eğitti ve bu proje ile ödül kazandı. (2005)
-Tarsus'ta gönüllü bir ekibi eğiterek okul çağı obezitesi konusunda bir çalışma yürüterek 12 okulda 1500 öğrencinin boy, kilo ve bel çevresi ölçümlerini gerçekleştirerek kentin obezite haritasını çıkarttı.
-Sağlıklı yaşam konusunda televizyonda 10 yıl boyunca 250 nin üzerinde sağlık programı yaptı.
-Halen sağlıkla ilgili gazete köşe yazıları yazmaktadır
-2006 yılında dönemin başbakanı tarafından Mersin İlinde 'yılın doktoru' seçildi. 1996 da 'Kentucky Colonel', 1999 da Rotary 'Meslek Hizmet Ödüllerini aldı.
-2012 yılında Tarsus Kent Konseyi Başkanı olarak Mersin Üniversitesi, Tarsus Kaymakamlığı, Belediye Başkanlığı ve meslek odalarını bir araya getirerek 'Tarsus Kent Sempozyumu'nu gerçekleştirdi. 60 ın üzerinde bilim adamının yer aldığı 3 günlük sempozyumun ardından basılan sempozyum kitabının editörlüğünü yaptı.
-Tarsus Belediyesi ve kentin tüm dinamiklerini bir araya getirerek 'Tarsus'un Geleceği' konulu bir çalıştay ve sempozyum düzenledi ve Tarsus'un il olma potansiyelinin kitaplaşmasını koordine etti.
-'Tarsus Üniversiteyi hak ediyor' kampanyasını yürüterek üniversite hazırlık dosyasının oluşumunu koordine etti ve kent konseyi olarak yürüttüğü imza kampanyasında 50 bin imza toplandı.
-Ekonomik durumu yetersiz olan başarılı öğrencilerin eğitimlerini desteklemek amacıyla yürütülen 'Bir Tuğla da Sen Koy' projesi başta olmak üzere bir çok burs kaynağı yaratma projesine öncülük yaptı.
-Tarsus'ta uluslar arası düzeyde 7 kort içeren Tarsus Tenis Kulübünün kurucusu olarak büyük kentler dışında ilk kez bir taşra kentinde ITF uluslar arası tenis turnuvası düzenlenmesine öncülük etti ve geleneksel hale gelmesini sağladı (Tarsus CUP)
-Sağlık için sporun sevdirilip yaygınlaştırılmasını hedefleyen 'Tarsus'un EN'leri' projesi ile kentin en hızlı, en uzun ve en yüksek atlayan kadın ve erkek sporcuların seçilerek ödüllendirildiği yarışmaları düzenledi.
-Mesleki (Türkiye Aile Hekimleri Uzmanları) ve sosyal olarak bir çok iletişim platformunu kurdu ve yönetti.
-Mesleki ve sosyal bir çok derneğin kurucusu, yöneticisi ve üyesi oldu.

62'liler buluşması

Yavuz İşbakan
TAC'62

19 Nisan Pazar günü 50. ve 34. Vefat Yıldönümlerinde "Refik(Fersan) Bey ve Münir Bey" Konserini İstanbul'da bulunan Tarsus '62 Sınıfından Akın Türker,Ziya Nur Bilgin ve Yavuz İşbakan beraber takip ettiler. Akın'ın bulaştırdıgı kültür vürüsinin etkisiyle -kısmet olursa- bu üçlü ve katılmaları özlemle beklenen yeni isimler 3 Mayıs Pazar 11:30'da başlayacak "Hacı Arif Bey" konserini izleyecek. Yer CRR Konser Salonu- Harbiye.

Üçlünün seyrettigi konser güzide bir sanat sever toplulugu begeni ile izledi. Konserin solo bölümünde Atakan Akdaş MNSelçuk'un 4 bestesini başarıyla sundu. Koro sunumu arasında koronun en genç sanatçıları grubu içinde yer alan Ezgi Köker Refik Fersan'ın Mahur "Bir Neş'e yarat hasta gönül sende biraz Gül" eserini; Bekir Ünlüataer MNSelçuk'un Mahur "Bir gülşene vardık ki uzak mihri ile mehden" şarkısını çok ustaca yorumlayıp seyircilerin gönüllerini feth ettiler.

Program bitiminde genel isteğe Şef Mehmet Güntekin'in bilinçle en sona sakladığı anlaşılan Refik Fersan'ın Mahur "Ver Saki Tazelendi Derdim Bu Gece-Bir tek daha ver sorma gelen kim bu gece (Güfte Cemal Yeşil)' şarkısıyla mukabelede bulundu. Koronun fevkalade performansına seyredenler de gönüllerince iştirak ettiler ve mutluluklarını coşkulu alkışlarıyla belirtiiler.

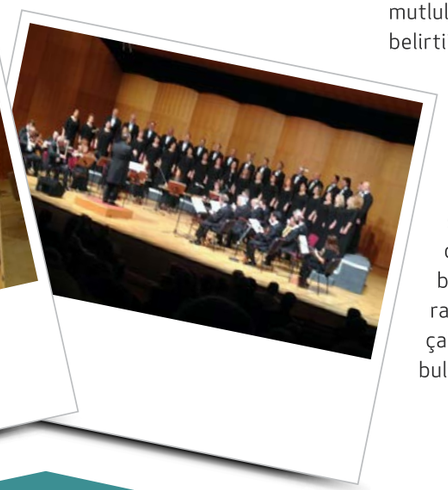

Arkadaş... içinde Saki geçerde Tarsus '62 bunun Hakkını vermez mi sorusunu hiç birbirimize sormadık ama 'ahmak ıslatan' eşliginde yarım saat kadar yürüyüş sonu kendimizi Beşiktaş Balık Pazarında bulduk. Olan tekirlere ve müskirata oldu. Ne yapalım...felekten çaldıgımız iki üç saatle neşemizi bulduk.

72'liler buluşması

İbrahim Orhon
TAC'72

Dün, 14 Mart Cumartesi, Kemal Özbiçer'in Şahane Doğa manzaralı güzel evinde biraraya geldik ve çok keyifli vakit geçirdik. Öncelikle lezzetli yemekleri hazırladıktan sonra evlerini Dayalı, döşeli bize emanet eden Kemal'in değerli eşi Semiha Hanıma, misafirperverliği ile göz dolduran, viski Çeşitleri yanısıra konyak servisinden de geri kalmayan Kemal'e, 200 adet tekiri maharetle kızartarak bizi besleyen Eşref'e, herkesin kolay bulamadığı adrese ulaşım konusunda hazırlıklı gelerek yol arkadaşlığımı yapan ve sponsor olduğu Çukurova Kaleleri Kitabı'ndan ve gelecek sene Atatürk takviminden birer adet Gönderme sözü aldığım Bülent Özler'e, geç gelmesine rağmen, içinde Gönül Yazar'ın da dahil olduğu anılarıyla bizleri eğlendirme konusunda eline su dökülmeyen Mehmet Çağış'a, her zamanki edasıyla ortamı renklendiren ve emeklilik servetini saymakta olan Ziya'ya, rakıdan önce viskiyle altlık yaparak bizi şaşırtan Buldurgan'a, Adana'dan gelip Katılan ve hala Burgaz Adası'ndaki kızları hatırlatan Apo'ya, mazereti nedeniyle katılamayan Tosun'a, uzun zamandır görmediğim danışman Bülent Kar'a, Yandex yanısıra Samsung reklamı yaparken çektiği fotoları hemen gönderen ve Gelecek birlikteliğimize ev sahibi olmaya namzet Bekir'e, gelecek iki birlikteliğin catering'ini Yüzevler kebapçısından anahtar teslim sağlama sözü veren Ahmet Özşahin'e, yine Çukurova'dan katılım yapan ve yolları karıştırıp Sarıyer tünelini iki kere Geçmek zorunda kalan ve Gönül Yazar hikayesini pek beğenip tekrar tekrar detayıyla anlatılmasında ısrarcı olan Atahan'a, varsa unuttuklarıma, katkıları ve Varlıkları için teşekkürler.

Son söz: Bir daha meyhaneye gidilmeye, evlerde toplanıla!

YOKUŞ

Serkan Taylan
TAC'90

Hala/henüz çoğunluğumuzun dünyaya gözlerini açtığı yüzyılda İngiliz Edebiyatı'nın bayrağını gururla dalgalandıran en yaratıcı isimler arasında sayılabilecek J. R. R. Tolkien'in Yüzüklerin Efendisi üçlemesinin film uyarlamasında, yürüyen ve konuşan çok yaşlı ağaçlar olan Ent'lerin lideri olarak karşımıza çıkan Ağaçsakal'ın ağzından bir ara – serbest çevirisiyle – şu sözcükler dökülür:

"Güneye gitmeyi seviyorum, bir şekilde, yokuş aşağı gidiyormuşum gibi geliyor."

Şahsen, Tolkien'in yaşamının büyük kısmını doğum yeri olan Güney Afrika'nın epey bir kuzeyinde geçirmesine – bilerek ya da bilmeyerek – bir atıf olarak yorumladığım bu cümle, Homecoming'in epey bir kuzeyinde yaşayan biz TAC Avrupa gurbetçileri için ayrı bir mana taşıyor.

Eser Gökler
TAC'69

Zira bu sene epey bir güneyimizde düzenlenen Homecoming'in minik bir provasını 1 Mayıs hafta sonu, bedenen (uykusuzluk, kebap, alkol) ve ruhen (vuslat, muhabbet, keyif) kampa girerek, – bilerek ya da bilmeyerek – hemen hepimizin güneyine düşen bir adreste, '74 Zafer abinin Almanya'nın Mannheim şehrindeki evinde yaptık.

İhtimal biliyorsunuz, Mannheim buluşmaları artık gelenekselleşti. Zafer abinin pek yakında TACMED Avrupa Şubesi'ni de kurmasını heyecanla bekliyoruz.

Yedik içtik, onları anlatmayacağım, Halil İbrahim Sofrası işte. Bu seneki buluşmanın özel bir konuğu vardı, sofrayı ilk kez teşrif eden '58 mezunu Necmi Özçürümez abi. (Bir alt sınıfta Saime vardı, bu soyadlı, belki bir akrabası, sen tut Almanya'da bul…) '57 Mahmut Telli abinin şahane önerisiyle koleje nasıl girdiğimizi tek tek anlatırken, Necmi abiyi bugüne dek ıskalamış olmanın pişmanlığıyla da müşerref oluverdik mi!

'74 Zafer abinin, '78 Arif abinin, '86 Tolga abinin, '90 Ali'nin ve bendenizin renkli öyküleri olmakla birlikte, en renkliler '57 Mahmut abi ile '58 Necmi abininkilerdi ve her iki öykünün kilit karakterlerinden biri de Tarsuslu bir fırıncı! Tarsus'a yeni gelen Haydar Hoca brownie düşkünlüğü vesilesiyle samimiyetini ilerlettiği fırıncıya oğlunu koleje kaydetmesi yönünde ısrar edince Mahmut abi kendini kolejde bulmuş. Necmi abi de Selahattin isimli, sonradan kolejden ayrılan bir çocuğa imrenerek okula kayıt yaptırmak istiyor. Babası elinin tersini gösterince, "Senden para isteyen mi oldu?" diyerek soluğu Mahmut abinin babasının fırınında alıyor ve kolej taksitlerini okuldan sonra o fırından aldığı simitleri dışarda satarak, efendime söyleyeyim nohut satarak, ezcümle tablacılıktan çıkarıyor.

O gece biz Necmi abiyi ağzımız açık dinledik, tahmin edersiniz. Affına sığınıyorum, Tarsus'tan tutun da Almanya macerasına dek anlattıklarını ikiye, üçe, beşe bölseniz yine romanlara, filmlere yeterli malzeme çıkar. Bir de sanırım o dönemler macera bakımından bereketli dönemlermiş .

Zafer abinin konukseverliğinden, aramıza ancak ertesi gün katılabilen '69 Eser abi de nasibini aldı. 45 yıldır Allah'ın günü yüzen Eser abinin kaba hesapla Almanya'dan Küba'ya yüzerek gidecek kadar kulaç salladığını öğrendik, dönüş yolunda kollarına kuvvet diledik. Küba'da ne yaptığı, başka bir muhabbet. Ne demişler, sağlam kafa sağlam vücutta bulunurmuş.

Mahmut Telli
TAC'57

Zafer Uysal
TAC'74

Mesut ve bahtiyar bir biçimde evlere dağıldıktan sonraki iki hafta geçmek bilmedi. Nihayet okula vardığımda kapıda Zafer abiyle yine selamlaştık. Bu yıl Homecoming bir başka güzeldi. Bizim dönemden Devrim'in kayınpederi '58 Ertan abi ile tanışma, güler yüzlü '70 Tuncay abi ile ayaküstü hasret giderme, efsaneler yetiştiren Haydar hocayı yormamak için uzaktan seyretme, onlarca insana sarıl Allah sarılma, koca bir gün "maziye bir bakıver"me, daha neler neler… '90'ların akşamüstü prep sahasında verdiği partide buğulanan gözlerime bir sığınak ararken kümesin yan tarafında, eski mezarın berisinde karşılaştığım Mr. McCain de elime '90 Tarık'ın herhalde bir 15 yıl önceki nişanından, birlikte çektirdiğimiz bir resmi tutuşturmasın mı! Eh, yağmurdan kaçarken doluya tutulmak böyle oluyormuş demek.

Ama bunların hepsinden daha özel bir manası vardı bu yıl güneye gidişimizin. Bizim ve başkalarının çok kahrını çeken doktorumuz '90 Ozan Levent'in Homecoming'den kısa bir süre önce menenjit teşhisiyle yoğun bakıma alındığı haberini almıştık. Ozan hastalığı yendiği gibi, yardımla yürüyerek de olsa Homecoming'i ıskalamadı. Sabah sabah sarhoş mu olmuş, niye koluna giriyorlar, denme ihtimaline meydan okuyarak! Hızla iyileşmeye devam ediyor, bu yaz tamamen geride bırakacak inşallah.

Tek buruklluğumuz, baypas olduğu için hastanede yatan '75 Alev abiyi görememekti. Onun da acil şifa dileyeni çok olduğu için eminim en kısa sürede gücünü toplayacak.

Derken kuzeylerimize döndük, döner dönmez de bir üşüme aldı, çocuklar duymasın. Biraz olsun gönlümüzü, ihtimal başka gönülleri de ısıtmak için güneyi kalemle andık bu defa. Eskiden yokuş çıkmak daha mı kolaydı, yoksa bize mi öyle gelirmiş?

O'Henry yaşlanmayı resmettiği olağanüstü öyküsünü "Merdivenleri bile artık yüksek yapıyorlar, nerde o eski merdivenler…" diye bitiriyordu yanlış aklımda kalmadıysa. Ama yakın mesafe, ama uzak, ben de Ağaçsakal, ben de seviyorum güneye gitmeyi.

İZMİR'DE TAC BULUŞMASI

Uzunca bir aradan sonra 21 Mart cumartesi akşamı tekrar bir araya gelme fırsatı bulduk. 1952-2004 yılları arası mezunlarından oluşan toplam 46 mezunumuz ve eşleri ile 70 kişilik bir katılım gerçekleşti.

Fatih Özbayrakçı
TAC'81

Yemeğe Tarsus'tan bizleri kırmayarak gelen Mezunlar Derneği Başkanımız Ali Cerrahoğlu'na, İstanbul'dan gelen Akar Burduroğlu '63 ve Semih Maviş '67 abilerime çok teşekkür ederim.

Gecemize İzmir Amerikan Lisesi müdürü Todd Cuddington ve Mezunlar Derneği Başkanı Sevin Oran ve eski müdürlerimizden Alan Mccain'da misafirimiz olarak katılarak bizleri sevindirdiler.

Sunduğumuz barkovizyon ile mezunlarımıza bir şekilde okul günlerini anımsattık. Sevgili Mustafa Emre '74 abimizin hazırladığı TAC 1985 ve TAC 2014 filmleri ile mezunlar hem okulun eski halini hem de yeni halini izlediler. İzmir'de gerçekleştirdiğimiz geçmiş toplantı resimlerinden oluşan gösterim bizleri anılara götürürken, aramızdan ayrılan abilerimizi de anmamızı sağladı. Gösterim, Homecoming reklamı ile son buldu.

Okul müdürümüz Günseli Yüksel '87 göndermiş olduğu mesajı mezunlarımıza aktardık. Okulumuzun faaliyetleri gururla dinledi ve başarılarının devamı temenni edildi.

Anlatılan mavralar ve yapılan sataşmalar gecenin eğlencesi oldu.

Günümüz de birbirimize olan bağlılığımız daha da önem kazanmıştır. TAC ruhunu yaşatmak ve sürdürmek için bu tür buluşmaları daha sık bir araya gelmemiz konusunda yapılacakları planladık.

Öncelikle İzmir'deki çalışmaları gerçekleştirmek ve sürdürebilmek için durumuz müsait mezunlarımız ile yeni bir komite kurulması için çalışma başlattık.

Düzenlemeyi planladığımız faaliyetler,

Her ayın son perşembesi buluşmak,
Ali Cengiz Gürsoy '63 abinin lokantasına gezi yapmak,
Bahar Brunch organizasyonu

Bu buluşmanın gerçekleşmesinde emeği geçen Sermet Tuna '64, Ahmet Özölmez '69, Halil Yüksel '79, Ahmet Göktepe '80 ve Özgün İnan '92'ye sonsuz teşekkürler.

Yemeğe katılan tüm mezunlarımıza en içten şükranlarımızı sunarım.

Sevgi ve saygılarımla,

Levend Soylu (Kaptan, TAC '76) - Mehmet Karamehmet (TAC '76) - Yavuz Öngel (TAC '76) - Koray Güç (TAC '76) - Yılmaz Argüden (TAC '76)- Rifat Tokbey (TAC '76) - Armağan Ömür (TAC '77) - Hakan Sönmez(TAC '77) - Abdullah Şehoğlu (TAC '77) - Haldun Gediz Şener (TAC '77) - Can Sonat (TAC '77) - Ahmet Çiftçi (TAC '78)

Madrid'de anılar tazelendi

Madrid'deki Euroleague Final Four turnuvasından gelirken alanda kimi göreyim ??? 1975-1976 öğretim yılında T. A. C.'nin tarihindeki tek Türkiye Lise ve Dengi Okullar Basketbol Şampiyonluğunu kazanan takımımızın kaptanı Levend (evet Levend, Levent değil) Soylu ile 4 saat boyunca beraberdik...

Eskilerden yadettik, o turnuvayı anımsadık, gözlerimiz yaşardı...

Basketbol kariyerimde birçok şampiyonluk yaşadım...

Ama hiçbirisi Nejat Hoca'nın önderliğinde favorilerin arasında adımızın bile geçmediği şampiyonada inanç, ter ve gözyaşları ile kazandığımız bu şampiyonluk gibi kazınmadı hafızama...

Çok kaptanım oldu, hiç birisi Levend gibi liderlik yapmadı parçası olduğum takıma...

Bu takım ta ebede kadar yüreğimde yaşayacak...

Harika bir kaptana ve 1975 - 1976 TAC Lise Basketbol Takımı'na...

Dayanışma ruhu Köln'de

TAC'75 mezunu Cengiz Sönmez'in toplantı sebebi ile Köln'e gittiğini haber alan TAC '74 mezunu Zafer Uysal (TAKE) , dönem abilerinden TAC'69 Eser Gökler'e haber verir ve Eser abi de Zafer ile sık sık görüşmesine rağmen, 45 senedir görmediği Cengiz'i abi olarak Köln'de bağrına basar ve Zafer de Frankfurtt'tan katılır. İşte TAC dayanışması, işte örnek TAC abiliği budur.

Slovakya'da TAC'liler

Slovakya Mersin Fahri Konsolosluğuna atanan Emir Bozkaya'nın düzenlediği Slovakya turuna birbirlerinden habersiz katılan mezunlar; '75 Cengiz Sönmez , '93 Emir Bozkaya, '05 Sedef Bozkaya, '03 Tuygun Gençoğlan, '03 Sadık Gençoğlan, ve '19 Melis Vural, Viyana ve Slovakya'da muhabbet edip dostluklarını pekiştirdiler.

NEYZEN TEVFİK

Mahmut Telli TAC'57

Doksanlı yılların başlarında Frankfurt'ta Türk Mühendis ve Mimarlar Birliği isimli bir dernek kurmuştuk. O derneğin kurucu yönetim kurulunda iki yıl çalıştıktan sonra o iki yılı takip eden 6 yılda yönetim kurulu başkanlığı yapmıştım. O yıllarda Teknik İletişim isimli bir dergi çıkarıyorduk. Ben de o derginin genel yayın yönetmeni idim. Üç ayda bir yayımladığımız 80-90 sayfalık dergimiz hem teknik, hem sosyal ve hem de edebi içerikli idi. 17 sayı yayımladığımız o dergimizin son 5-6 sayfasında edebiyat sohbetleri başlığı altında meşhur bir şairimizi tanıtır ve o şairimizin halka malolmuş ve sanat aleminin beğenisini kazanmış değerli şiirlerinden bazı örnekler verirdim. Her sayısını bin adet olarak bastığımız o dergiyi sevgili Haydar hocamıza da gönderir ve onun takdirlerini kazanırdık.

Geçen gün eski defterleri karıştırırken Haydar beyin o dergiyle ilgili bana yazdığı çok değerli bir mektubunu buldum. Ona gönderdiğimiz derginin o sayısında, Neyzen Tevfik'i tanıtan bir bir yazı yazmıştım. Haydar bey de yazımı çok beğenmiş ve bana o konuda bir mektup yazmıştı. Kendisi ile konuştuktan sonra, Neyzen hakkında yazdığım o yazı ile Haydar beyin mektubunu Biz Letter'e göndermeye karar verdik. O yazımı biraz da kısaltarak aşağıda tekrar yazdım ve Haydar beyin mektubunu da aşağıda ona ilave ettim.

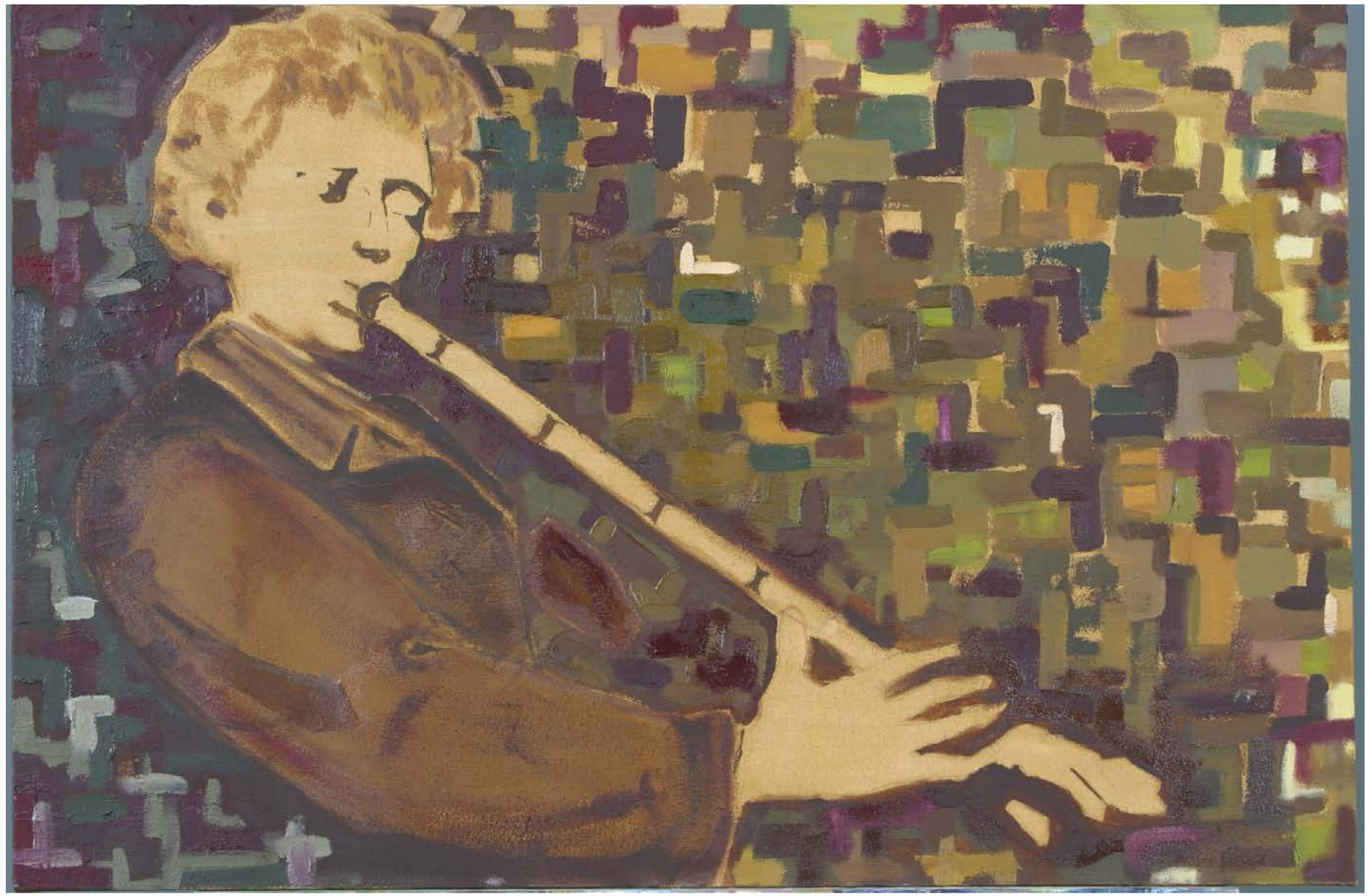

Neyzen Tevfik kimdir?

Cumhuriyet sonrası hiciv şairlerimizin en ünlülerinden, büyük ney üstadı Neyzen Tevfik, 24 Mart 1879'da Bodrum'da doğdu. Kolaylı soyadı baba yurdu olan Bafra'nın Kolay kasabasından gelmektedir. Rüştiye başöğretmeni Hasan Fehmi Kolaylı'nın oğludur. Neyzen Tevfik, ilkokulu Bodrum'da bitirdikten sonra babasından Farsça öğrendi. Neyle şiire düşkünlüğünden dolayı İzmir idadisinden ayrıldı. Bir yanda ney çalmadaki ustalığını, bir yandan da İzmir'de şair Eşref'le Tokadizade Şekipten, İstanbul'da Mehmet Akif'ten aldığı derslerle şiir söyleme yeteneğini geliştirdi. 1908'de Mısır'a gitti. Ney çalarak hayatını kazandı. 1913'te İstanbul'a dönünce derbeder bir yaşam sürdürdü. İçkiye düşkünlüğünden dolayı sık sık sinir buhranları geçirdi. Tam anlamıyla bir rind olarak yaşadı ve İstanbul'da Beşiktaş'ın saman iskelesindeki harp hücresinde 28 Ocak 19632te son nefesini verdi.

Özgürlük ve insanlık aşıkı, yergi ve ney üstadı Neyzen Tevfik'i bir düşünürümüz şöyle anlatır: Bence Mevlana ile Neyzen arasında yakın bir ilgi vardır. Bu iki kişinin de ulaşmak istediği hedef aynı, fakat izledikleri yollar ayrıdır. Mevlana Ney'i dergaha sokmuş, Neyzen dergahtan çıkartarak halk'n ayağına götürmüştür. Mevlana'nın Ney'i ile Neyzen'in Ney'i aynı tasavvuf potasında eriyen iki kardeştir. Mevlana'ya Veli, Neyzen'e Deli diyenler, veli ile deli arasındaki büyük tasavvuf kavramını anlamayanlardır.

Neyzen Tevfik Kolaylı'nın şiirlerinin toplandığı iki kitap vardır. Hiç (1947); Azab-ı Mukaddes (1949). Bunların dışında eksiksiz, kusursuz şiirleriyle, düzyazılarının derlendiği doğru dürüst bir eser yoktur. Rindane bir yaşam süren Neyzen tasavvuf şiirlerinde de gerçekçi, akılcı, özgür düşünmeye dayanan ilerici halk dehasını irdeler. Bozuk düzeni, yolsuzlukları, kötülükleri pervasız şiirleriyle yerden yere çarpar. Tanrının yüce varlığına sığınmakla birlikte, adaletsizlikleri, akıl sır ermez işleri şiirlerinde pervasızca vurgular. Ele avuca sığmayan, bir ateş gibi kızgın ve zeki bir şair olan Neyzen perişan bir yaşayış içinde hayatını sürdürmüştür.

Dünyada yaşam için gerekli şeylere, paraya, pula, kılığa, kıyafete hiç değer vermeyen Neyzen, kötü politikadan, yobazlıktan, iki yüzlülükten, yalan gösterişlerden daima nefret etmiştir. Bu

konudaki söylediklerine bir bakın:

Düşeli derdi firakın ile sevdaya mey'e
Müptelayım, deliyim, sinmişim esrarı Ney'e
Feleğin kahpe başında paralansın parası,
Ben güzel sevmeye geldim; değil ekmek yemeye…

Demek yobazlık o zamanlar da almış yürümüş ki, bakın yobazlığın yaptığı fenalığı nasıl dile getiriyor:

Hayliden hayli kalınlaştı yobazlık yeniden,
Softalık zorlu anırtı ile aldı yürüdü…
Kara bir kinle taassup pusudan çıktı yine,
Yurdu bir şahane cehalet yeni baştan bürüdü…

Yobazlar Neyzen'I zındık bilirler. Halbuki Tevfik hakiki bir mümindir yani inanandır. Neyzen bir gün, 'Ben Muhammed'in dinindenim. Şimdiki müslümanlıkla alakam yoktur. Şahit olun, vallahi, billahi ben müminim' demişti. Demişti ama Allaha da bazen isyan ederdi:

Ey bana kendini büyük tanıtan,
Şu halime bak da varlığından utan!
Hani nerde o şanlı saltanatın,
Benden olsun sıkılmıyor suratın…

Bir defasında da gusül abdesti almış; üşütmüş ve hastalanmış, Bakın o za-

man ne demiş:
Senin aşkınla her yer süt limanlık ya Resulallah
Kalın geldi fakire müslümanlık ya Resulallah!
Neyzen bu; sağı solu hiç belli olmaz. Zaten şiirlerini de tımarhane duvarlarına yazarmış. Meraklılar da duvarlardaki şiirleri toplarmış hep.
Neyzen'in şöhretinin en büyük nedeni de hicivleridir. Hiciv yani taşlama veya yergi Neyzen'de sövgü olmuştur. Neyzen Eşref gibi ince ince taşlamaz, ince ince vurmaz; direkt olarak küfreder, yani yergiyi sövgü yapar. Ona gore küfür gönlün yelpazesidir. İnsanı rahatlatır onun hicivleri…
Mısırdan İstanbul'a geldikten sonra günlük olaylar üzerine söylediği hicivlerle şöhreti gittikçe artan, ney üzerine besteler yapan Neyzen'in, elli yıl her kötüyü, her kötülüğü yerden yere çarpması, toplum ve doğa kanunlarını hiçe sayarak, meyhane, hastahane ve tımarhane arasında şahane bir özgürlükle yaşaması şöhretini bir kat daha artırmıştır. İşte bunlardan birkaç dize ve dörtlük:
Türkü yine o türkü; sazlarda tel değişti,
Yumruk yine o yumruk; bir varsa el değişti…
……..
Her ne yap yap becerip izzeti nefsinle geçin;
Kimseden bekleme yardım, iki el bir baş için.
……..
Kime sordumsa seni, doğru cevap vermediler.
Kimi alçak, kimi hırsız, kimi deyus dediler…
Künyeni almak için partiye ettim telefon,
Bizdeki kayda göre, şimdi o mebus dediler…
……
Boka basmış gibiyim arza hubut eyleyeli;
Adem'in sıçtığı balçık hala yaştır.
İşimi emr-i İlahiye menut eyleyeli
İşe bak ki başımı derde sokan kardaştır…
……
Sanmayın ciddiyetle kullanırım ben sanatımı
Ney elimde suyu durmuş kuru musluk gibidir
Bezmi meyde süfehanın saza meftun oluşu
Nazarımda su içen eşşeğe ıslık gibidir…
……..
Gönlümün zaviyesinden dedi bir piri mugan
Gözünü yum sağır ol, yut dilini kes sesini
Bilenin ağzına sıçıyor önce kahbe felek
Sonradan sille ile patlatıyor ensesini.
,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,
Kainatı doğuran kahbe bilir iç yüzünü,
Önü zulmet, sonu zulmet, s..eyim gündüzünü…
Bu hicivleri tekrar tekrar okuyun ve düşünün her şeyin nasıl tekrar ettiğini, değişen bir şeyin olmadığını ibretle izleyin diyeceğim ama, yazıyı bitirirken şu dörtlükteki sarhoşun keyfine bakın demeden de edemeyecepim…
Bir taraftan cam-ı aşkın, bir taraftan meyle ney,
Körkütük zil zurnayım saki fitil ettin beni!
Sarhoşum, kör kandilim, yandım o mavi gözlere,
Atmışından sonra cana bob-stil ettin beni…

SEVGİLİ HAYDAR GÖFER HOCAMIN ÖVGÜLÜ VE SÖVGÜLÜ MEKTUBU

9 Nisan 1997 Tarsus
Sevgili Mahmut,
Teknik İletişim'in son 13 No.lu sayısı geldi; teşekkür ederim. Neyzen Tevfik'le ilgili yazın çok hoşuma gitti; kutlarım seni. Yalnız teknik sahada değil, kültür ve sanat sahasında da başarılısın, devam et… Siz teknik adamların san'at ve edebiyat sahasında yazı yazanlar kadar, hatta onlardan fazla yazma yeteneğinizin olması gerek; zira bilim ilerlemez ve yaygınlaşamaz, kitlelere ulaşamaz ve geleceğe ışık tutamaz.
Neyzen, Eşref, İzmirli Hüseyin Rifat… Bunlar ve bugünkü heccavlar, toplumun emniyet sübapları; insanlar tepkilerini bunlarla, bu hezl yazılarıyla göstermeye çalışıyorlar; iz'ansız, namussuz, ahlaksız… 'sız' ekini istediğin kadar uzatabilirsin… lara karşı… Al sana bir tane:
Asrın yeni bir umdesi var, hak kapanındır,
Söz haykıranın, mantık ise şarlatanındır,
Geçmez ele bir paye kavuk sallamayanla,
Kürsi-l liyakat, pezevenk, puşt olanındır…
Yine bugüne tıp tıp uyan bir beyit:
Çalışmakla yapamazsın terfi-l rütbe
Ya rüşvetle, ya sevmekle, ya da sevdirmekle.
Bugün Türkiye'de din namına yapılanların hepsinin altında menfaat yatıyor; riya, ahlaksızlık ve yalancılık yatıyor. Ömer Hayyam:
Bu dünyadan başka dünya yok, arama
Senden benden başka düşünen yok, arama
Vazgeç ötelerden, yorma kendini
O var sandığın şey yok mu, o yok arama…
Hallac-ı Mansur, Seyyid Nesimi haksızlar mı? Bugün, ancak Allah'ın -onlara göre- yapabileceği işleri, ancak onun yaratabileceği, bulacağı teknolojik gelişmeleri, insanoğlu yapıyor. Fikret'in 'Her şey olacak kudret'l irfanla inandım' sözü, bu gerçeğin ifadesi değil mi?
Takkeli, 'Batılılar her şeyi kurandan almışlar' der. Onlardan hakkımızı istersek borçlu çıkarlar anlamında bir söz söyledi geçenlerde. Makina mühendisliği okumuş, Almanya'da bulunmuş, Prof. olmuş; bu rezil insanlar bunu nasıl söylerler. Hani bunların 'ilim'leri? Öyle ise sen elindeki bu fırsatı niye değerlendirip insanları huzura kavuşturamadın? Demezler mi insana?
Yine biz Neyzen'e gelelim: Sen de yazmışsın bir beytini şöyle:
Kainatı yaratan kahbe bilir iç yüzünü, diye başlıyor; bu iki mısraı İzmir'li Hüseyin Rifat şöyle tamamlamış:
Çözmemiştir, çözemez kimse varlık denilen kör düğümü,
Kainatı yaratan kahbe bilir iç yüzünü.
Bir çukurdan gelerek, gitmedeyiz bir çukura;
Önü zulmet, sonu zulmet, s..eyim gündüzünü.
Yine Milletvekilleri için söylenmiş bir hiciv, ki bugünün parti kurallarına tıpa tıp uyuyor:
Ehli namus yoklamada düştü, meyus oldular
Merkezinden koyduranlar şimdi mebus oldular.
Bu Hüseyin Rifat'ın, derste söylemişimdir belki, bir hicvi var Lütfi Kırdar'a ait. Ben bunu kendi ağzından dinledim 1946'da. Tezimi hazırlarken, sahaflar çarşısında bir kitapçım vardı; Haluk Karadeniz. Bütün eski yazı kitapları ondan alırdım. Bir gün yine uğradım; biri oturuyor, gözlüklü ufak tefek. Konuşuyorlar, selam verip oturdum; dinliyorum. Rifat bey: ,Diyarbakır'da damda yatarlarmış' dedi. Gece sıkışan, damın kenarına yestehler, bir de tüy dikermiş… Gece ayazda donarmış… Sabah kalkınca tüyden tutar fırlatır atarmış, diye ekledi, ve bunu telmihen (Telmih; söz arasında meşhur bir vak'a yahut maruf bir fıkraya işaret etmek, değinmektir) yazmış diye ilave etti ve:
Sıçtın istanbula Kürt Lütfi'yi vali diyerek
Bir de tüy dik de uçur, aleme karşı bokunu,
Milletin hışmını teskin edemezsin teresin,
Sokmuş alttan g.tüne partinin altı okunu
Kendisi Neyzen yazmış dedi ama Hulusi bey, gittikten sonra, kendi yazmıştır ama atıyor dedi idi. Kendi yazmasa tüyden tutup fırlatma olayını nereden bilecek. Yine ona ait, doğayı, yani Allah'ı hicveden şu kıt'ası çok güzeldir:
Ya ilahi, güneşi gökte tutup desteksiz,
İçirirsin böceğe gül kadehinde şebnem
Ben bu ulviyete hayran kalıyorken, beride
Sıçırık bir eşeği yapmadasın kuşlara yem.
Doğa hep ulviyetle sufliyet arasında yaşatıyor bizi. Bu olayları hepimiz görürüz, biliriz de böyle söyleyemeyiz. Sanatçının üstünlüğü de bunu görüp ortaya koyabilmesi değil mi?

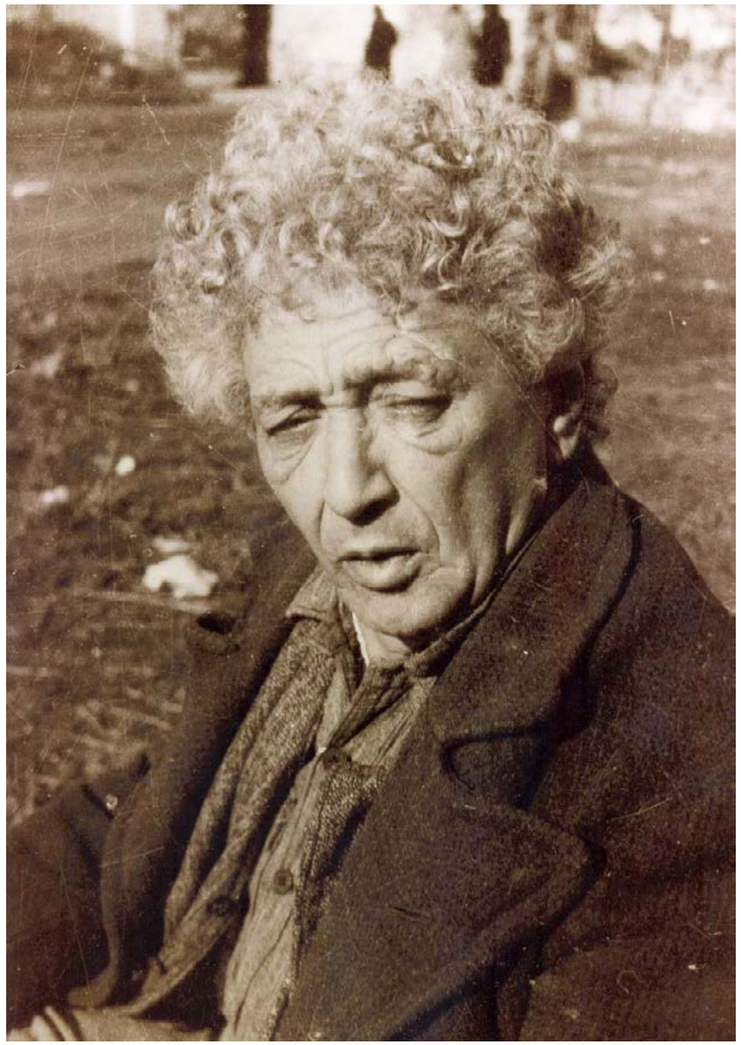

Hoşça bir mazmun bulursam Eşref'a

Kendimi hicveylemesem kafirim, diyen Eşref ne kadar haklı; sanatkara o fırsatı vermemek lazım.
Senin bir hayli vaktini çaldığım için beni bağışla, bu olanağı da sen verdin bana; ne yapalım. Gözlerinden öperim evlat. Bütün Telli'lere sevgiler.
P.S. Ahmet Taner Kışlalı geçenlerde Almanya'ya gitmiş. Oradaki sizin etkinliklerden söz ediyordu. Söz ederken senden bahsediyordu. Gururlandım, onurlandım, sevindim. Sevgiler.

Haydar Göfer

Geçmişimden Mısralar

Sevgün Yalçın TAO'55 – TAC'58

Uzun zamandır aklımdaydı, Bizletter'de bir şeyler paylaşmak. Eskiden beri güzel sanatlara karşı bir zaafım vardı. İlkokuldan sonra keman dersi almaya başlattı ailem. Talas günlerim başladığı için bu sadece bir heves olarak kaldı içimde. Sonra resim yapmaya çalıştım; baktım, o sırada Erdoğan'da (Eryüzlü) resim çalışmaları yapıyor ve benden çok çok üstün. O iş de öylece yattı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ufak ufak şiir denemeleri m oldu Talas'ın son günlerinde. Derken, Tarsus günleri başladı ve ben de büyümeye…
1957 senesiydi, âşık oldum. Her âşık gibi hislerimi mısralara döktüm zaman zaman. Ve bu aşk beni şair etti, demeyeceğim. Hece'ydi, aruz'du, serbest'ti; bu güne kadar bir çok şiir yazdım. Zaman zaman da yazıyorum, ancak, ben şair değilim. Şairim demek, bu işin ustalarını incitmek olur. Benimkisi bir oyalanma diyelim ve geçelim.
Yaklaşık son beş yıldır, Facebook sayfamda "Geçmişimden Mısralar" başlığı altında her Cumartesi günleri bir şiirimi paylaşıyorum sayfa arkadaşlarımla. Talas ve Tarsus'lu okuldaşlarımla da paylaşmak üzere birkaç tane şiirimi aşağıda sunuyorum.
Sevgi ve saygılarımla,

Serzeniş

Yok istemem artık istemem, gelmesin
Göz yaşlarını gördüm terkedilmiş arzuların
Bakışlarımda eridi nice masum yalvarışlar

Boş umutlar bilirim hayallerinde kızların
Kanat açmış uçuşur bir sonsuzluğa
Etrafında döner sayısız yıldızların

Güneş batar, dönmeye görsün gün
Bir boşluk çöker gönüllere sessiz
Bakışlarda gölgeler dolaşır ölgün
Kulakları tırmalayan şarkılar kimsesiz

Nerde o gülen yüzler, tatlı emeller
Nice bir garip bekleyiştir bu
Sımsıkı kapalı perdeler, kenetlenmiş eller
Bir inat çırpınış bu… bir inat sükun
Susmuş bütün gece, susmuş güzeller

Yalnızlık meyhane köşelerinde boş masalar
Yalnızlık kırılmış bardaklardan dökülen şarap
Yalnızlık bakışlarımızda uçuşan yarasalar
Yalnızlık kıskıvrak bağlamış hislerimizi
Yalnızlık —ola ki- kalplerimizi okşasalar

Bir önsezi bu, yine çağıran onun sesi
Kâfi değil —yetmiyor- tıkamak kulakları
Derinden derine gelen bir ölüm bestesi
Bir acı tebessüm yalıyor dudakları

Düşünmek bir hayatı onsuz… olmuyor işte
Dilim varmıyor —hayır- gel demek kolay değil
Bir felâket var gibi, inan ki bu gelişte

Ne gözlerimden yaşlar akar sen gittin diye
Ne bakışlarımda bir sitem beklettin diye

Yeter artık yeter, bu serzenişlerim alay değil.

Bir defacık son defacık

Bana şarkı söyle
Bir defacık… son defacık
Bana aşkı fısılda
"Seni seviyorum" de
Bir defacık… son defacık.

Zaman dursun
Sussun bütün bütün tabiat
Karanlıklar gecelere dolsun
Dudaklarımız alev alev
Bakışlarımız donuk
Ve kollarımız kördüğüm olsun
Çözemiyelim
Bir defacık… son defacık.

Rüzgâr yaprak yaprak kıpırdasın
Dalga dalga seslensin deniz
Koksun vücutlarımız toprak toprak
Bulutlar geçsin üstümüzden
ağlayarak
Ağır ağır
Bir defacık… son defacık.

Sâki câm sun bâde doldur sineden hiç bitmesin
Gönlü sâkin olmayan mecliste zinhar gitmesin
Kalbi fırkat yâresinden titreyen olmaz mı hiç
Ölse derdinden yeterkim dîdeler incitmesin.

Dinlemez ferman gönül âh dinlemez sen olmadan
İnlemez mızrâb hüzünden inlemez câm dolmadan
Dolsa câm olsan da hâzır neşeden bir katre yok
Tâ ki yaşlar akmadan indimde zülfün yolmadan.

Fırsat ver-bak- sen olayım
Aşk yoksa, noksan olayım
Sevda yolundan dönersem
Hâk ile yeksan olayım.

Dünya bir öküzün boynuzlarında
Ben sen o, hepimiz üstünde durur
Bu dünya öküzün boynuzlarında
Batmaz mı kıçına, neden oturur.
En güzel şarkıları en fakir
dudaklarda
dinledim.
En güzel mısralar param parça
döküldü
en çirkin dudaklardan.
En kaba ellerde en içli mızrâb inledi
Ne var ki, bir merhamet bile
dilenmedi:

O şarkı, o mısra, o saz

* * *

Güvenme

Utancın soluyor rengi güneşten
Garibin düşleri, yoksun bir eşten
Sevabın günahı gelir beleşten
El açıp her gelen dosta güvenme.

Çözülür kaderin ağları, güçsüz
Gönülden sevenler, ezelden suçsuz
Kurulmaya tahtı sultanın taçsız
Bel büküp her gülen dosta güvenme.

Sorulur sorgusu, bitmez cevabın
Günaha boğulmuş, yetmez sevabın
Geçmişe bağlı mı, aşka devamın
Sırrını her bilen dosta güvenme.

Taşıyıp bunca yıl bağrımda taşı
Nimet bildi gönlüm, sevgiden aşı
Dağlara taşlara sığmayan başı
Kutlayıp her seven dosta güvenme.

Gündüzler didikler insanın yarasını
Geceler döker yorgunluk sarasını
Bulabilsem geceyle gündüz arasını
Ererdim bahtiyarlığına yaşadığımın.

Sevse gönlüm bir güzeli, kalbime
neşe dolsa
Ölmek bile güzel şey, eğer aşka giden
yolsa
Günahım sevabımdan da çokmuş
derler, neyleyim
Cennetten vazgeçtim, bari
cehennemde yer olsa.

Sevgün Yalçın TAO'55 – TAC'58

Yalnızlığın Türküsü

Bakışlarımı çelen yosun yeşili
Köpük köpük dalgalar
Çakıl taşlarındaki beyazlık
Beyazlık... beyazlık...

Neden ağlıyorsun küçük midye,
İncilerin mi kayboldu?
Üzülme, ben sana dereyim,
Damla damla göz yaşlarımı vereyim
Pırıl pırıl.

İşitmediğim şarkılar var dudaklarında
Şakakları ıslak kayaların,
Bilinmeyen arzuların çırpınışı
Bitmeyen mısraların türküsü bu
Hazin hazin.

Saçları olsaydı uçuşurdu
Bakışları kuru öksüz kayaların,
Tatlı ürpertisi serin rüzgârların
Bir başka türküsüydü uzak diyarlardan
Selâm selâm.

Bir sen paylaşırsın yalnızlığımı
Bacaklarıma dolanan gölgem
Umutlarımı ayaklar altına çizersin,
Gün batar kaybolursun
Gün doğar peşimde gezersin,
Üzersin üzersin.

Deniz, kayalar, yosun
Çakıl taşlarının beyazlığı
Gölgemin karartısı peşimde
Dalga dalga ıslak şarkılar
Saçlarımın garip dansı..
Hepsinde aradığım yalnızlık,
Hepsinde sen,
Sönmüş bir izmarit gibi terkedilmişim
Bilsen bilsen...

O Herkesin Kadını

Çipil çipil bakışları kirpikler arasından
Belli ki titrer göz kapakları aşk yarasından
Onun kadar kimse bilmez sevişmenin tadını
Sevişmek ona vergiymiş, o herkesin kadını.

Simsiyah uzun saçlar omuzlarına çökülür
O heybetli duruşun karşısında diz çökülür
Kim görmüş ki onu, yememiş aşkın tokadını
Sevişmek ona vergiymiş, o herkesin kadını.

Tebessümü ki güller açtırır şakaklarında
Koşarsın ardından bir an sevda sokaklarında
Bilemezsin neticede, kesermiş takadını
Sevişmek ona vergiymiş, o herkesin kadını.

O ki gönül bahçelerini tarumar edermiş
Güldüğü vakit bile bakışları hep kedermiş
Sevmek mi —evet- kırarmış kolunu kanadını
Sevişmek ona vergiymiş, o herkesin kadını.

Bugün sen, yarın başkası, kim gelirse önüne
Kıpır kıpır oynarmış, baksan da hangi yönüne
Her sevişen unutamazmış, anarmış adını
Sevişmek ona vergiymiş, o herkesin kadını.

Metin Atamer
TAC '61

Bir gün ezkip gitsem çok uzaklara
Özlemle ararmısın beni buralarda
Benim gibi sende yokluğumda
Bulutlara bakıp sorarmısın Semaya
Her gün yasamda tutusup el ele
Hayata seninle basladıgımız yerde
Her anıda aklına gelirmiydim ben
Düsünüp bir şarkı tutarmıydın sen
Sonsuzluga gitmek yanyana benimle
Hak erince vucuda, kemal-i hidayetle
Yasanan bunca ömür, arkana bakmadan
Elveda deyip, gitmek varmi bu dünyadan

Hakan Aytaş
TAC '84

Sana insanı anlatayım mı?
İster çocuk gibi dinle,
İster uzaylı.
Hala sigara lazımsa bak getireyim,
Yok ben Ayı isterim dersen, bak indireyim;...
Ay kalsın, ayı lazımsa da, bildireyim,
Sen iste ,
Ben seni lafla güldüreyim,
Ama sonra deme bene herkesi güldürdün,
Kaşı yapayım derken de gözü öldürdün,
Bilirsin, ben kendimi akıllı sandım,
Aha da o akıllarla ne çok tosladım.
Sanma ki yol yapıyorum sana amma,
Amma sende accık kolaylaştırsana.
Devamı var mı acaba, şiirin sözün,
Yoksa boşa mı çaba, tövbe inşallah.
Yoksa ne sen üzülesin, ne ben ucuza
yem olmasam kuşa kurda,
haydi hayırla,
sabahına devam ederiz belki,
görürsek ışık,
karanlıksa
zaten deriz,
hayat karışık.
falan filan falan filan.

Güle güle Ali Yüce

Ülkün Tansel
TAC '60

Dilimizin en iyi ozanlarından biri olan Ali Yüce, bilmem kendini de düşünmüş müydü Portreler şiirindeki sanatçı portresini yazarken... Uzunca bir süredir kendinden pek sözü edilmeyen ozanımızdan bugünlerde epeyi söz edilecek, çünkü bugün toprağa veriliyor. Mesleğe ilk adım attığım günlerde onunla bir söyleşi yapmış, çocukluğunu dinlemiştim ondan: adam oluşunu, ozan oluşunu... Yıllar içinde birkaç karşılaşma dışında hiç arayıp sormadığım bu ozana şimdi "güle güle" demenin ayıbı bana yeter... Her tanıyıp hayranlık duyduğunuz insanı aramak gelmez içinizden; hele bir de işiniz gereği tanımışsanız böyle bir arama gerekmez de zaten. Ama Ali Yüce hem ulaşılabilir hem de aranıp sorulacak kişilerden olduğu duygusunu verirdi tanıştıklarına... Alçakgönüllülüğün erdem olmaktan çıktığı bir çağda gösterişsiz yaşadı, ozanca, bilgece... Hatay'ın bir köyünde doğup ne güçlüklerle ilkokulu bitirdiği, Köy Enstitüsü'ne girmek için nasıl savaş verdiği, Gazi Eğitim Enstitüsü'nün İngilizce Bölümü'nü nasıl bitirdiği bugünlerde yazılıp çizilecektir.

Ben, yalnızca değerli ozanımızdan birkaç dize aktarayım- seçim yapmakta zorlanarak...

Günümüz büyük kentlerindeki yaşamı anlatan Beton Kent şiirinden:

kent insan cıvık kaypak
süs cila afiş reklam boya
karga tilki kedi fare tuzak
çirkin bencil soğuk uzak
güzel güleç sevilgen sıcak
kadın erkek kumral yağız şişman
aç karna öptü beni

SANATÇI
Ayak değmemiş yollarda
Tek başına yürüdü
Öyle yalnız öyle küçüktü ki
Yok gibiydi aramızda
Öldükten sonra büyüdü

Düşman gibi dostla
Dost gibi düşman

"Her kötü insan bir darağacıdır" diyerek bana imzaladığı kitaba adını veren Boyundan Utan Dar Ağacı şiirinden bir bölüm:

Nedir bu diye
Soruyor yalınayak çocuklar
Sağımız solumuz diken
Önümüz yokuş ardımız yokuş
Ya kuşlar çocuk olsun
Ya çocuklar kuş

Tüm sanatçılar gibi Ali Yüce'nin de içinde bir çocuk vardı. Fil kent şiirinden:

"Ben dünyayı severken
Bir dağdan aşağı düşmüşüm
Çocukluğumu keçiler yemiş
Gençliğimi dedemle bölüşmüşüm
Bana aferin demiş
Karanlıkta gördüm
Bir güleç ozan
Gerçeğe düş katıyordu
Dedim çocuk musun
Söyledi yoh yoh
Karakışın ortasında
Yağmur alıp bulut satıyordu
Dedim yorgun musun
Söyledi çoh çoh"

Bizse, karakışın ortasında "yağmur alıp bulut sat"arak yorulan ozanımızın dizelerinden güç almayı sürdüreceğiz "Karanlığı Söndürmek"(1972) için:

"Nice bağlarsa bağlasın Zeus
Promete'nin kollarını
Nice kekerse keksin
Ciğerini kartal
Gene indirir ateşi gökten yere
Gene öpüşür su ile toprak
İstese de istemese de dudakları"

BADMINTON'DA MERSİN ŞAMPİYONUYUZ

Özel Tarsus SEV Ortaokulu Küçük Kız Badminton Takımı şampiyonluk kupasını kazanarak hedeflerine ulaştı. Son anda şampiyonluğu kaçıran erkek takımımız Mersin ikincisi oldu. Öğrencilerin gözlerindeki heyecan, sergiledikleri büyük özveri, istek ve hırs Mersin şampiyonluğu getirdi. Badminton Küçükler Türkiye Şampiyonasında Kızlarımıza başarılar dileriz.

Kız takımı: Nazlıcan Satar, Selin Kısacık, Defne Abalı, Yağmur Karlılar

Erkek takımı: Barış Gelbul, Kerem Heybeli, Emir Utku, İsa Öner, Işık Sönmezler, Halil Özbay

Beden Eğitimi Öğretmeni Yüksel Başaran'ı özverili çalışmalarından dolayı tebrik ederiz.

TARSUS SEV BADMİNTON'DA 2. KEZ ŞAMPİYON OLDU

Tarsus SEV Minik Badminton takımımız 2. kez Mersin Şampiyonu oldu. İkinci kez Mersin Şampiyonu olan Tarsus SEV ve TAC spor kulubu sporcularımız, sırada bizim için önemli olan Türkiye Şampiyonasına katılıp dereceye girmektir. Sporcularımızı tebrik eder, başarılarımızın her geçen gün daha da artmasını dileriz. Bizlere desteğini esirgemeyen herkese sonsuz teşekkür ederiz.

Minik Badminton Takımı:
Arda ARPACI, Onat ŞENDOĞAN, Adil GÜRPINAR, Bartu BOLAT, Mert AYTEKİN, Tarık Buğra PAKSOY ,Ateş YILMAZ, Elif Gülsüm ÖZBAY, Ekin ÖZYÜREKOĞLU, Helin ÖZEL, Sude ÖZSOY

TAC'DE SPOR FESTİVALİ COŞKUSU

Türkiye'de eğitimde bir buçuk asırlık tecrübeye sahip Sağlık ve Eğitim Vakfı'na (SEV) bağlı liseler olan Üsküdar, İzmir, Tarsus ve SEV Amerikan Kolejlerinin öğrencileri SEV Spor Festivalinde buluştu. Tarsus Amerikan Koleji'nin ev sahipliği yaptığı etkinlikte, dostluk maçları yapıldı ve SEV okullarının bir parçası olan spor geleneği güçlendirildi.

Sağlık ve Eğitim Vakfı'na (SEV) bağlı liseler olan Üsküdar, İzmir, Tarsus ve SEV Amerikan Kolejlerinin öğrencileri SEV Spor Festivali'nde buluştu. Dostluk maçlarının, spor ve liderlikle İlgili seminerin yapıldığı etkinliğe bu yıl Tarsus Amerikan Koleji (TAC) ev sahipliği yaptı. SEV (Spor Festivali'ni organize eden TAC'75 mezunu Milli Basketbolcu Necati Güler, sporun, kökleri 150 yıl öncesine kadar uzanan SEV okullarının bir geleneği olduğunu vurgulayarak, Okulların bugüne kadar basketbolden voleybola, atletizmden tenise birçok önemli sporcu yetiştirdiğini söyledi. Birçoğunun Türkiye'nin önde gelen kulüplerinde hatta milli takımlarda görev aldığını kaydeden Güler. "Milli takımda basket-bol oynayan ben de bu geleneğin bir parçası olarak yetiştim. SEV Spor Festivali'ni düzenlememizin en önemli nedeni, bu spor kültürünü ve felsefesini daha geliştirmek ve pekiştirmektir" dedi.

"Spor felsefesi kazandırmak"

Üsküdar, İzmir, Tarsus ve SEV Amerikan Kolejlerinden ayrı ayrı 6 kız ve 6 erkek öğrencinin festivale katıldığını anlatan Necati Güler, takımların okullara göre değil karma olarak kurulduğuna dikkat çekerek şunları söyledi: "Öğrencilerimizi okullarından seçerken sadece spor alanındaki başarılarına değil, aynı zamanda iyi birer öğrenci olmalarına da özen gösterdik. Bu festival sırasınca beş ana spor dalında basketbol, voleybol, tenis, badminton ve atletizm branşlarında müsabakalar düzenledik. Öğrencilerimiz okul olarak rekabet etmek yerine, karma takımlar kurarak yarıştılar. Takımlarını kendileri idare ettiler, başlarında hoca ya da antrenör de olmadı. Öğrencilerimizin sporu da hayatın bir parçası oalrak görüp, ona göre kendilerini yetiştirecekleri bir bilinç, bir felsefe vermek istedik. Bu felsefeyi pekiştirmek amacıyla festivalde EJgin Handen ve Berna G. Dayı tarafından 'Takım Olmak' ve Yolum Ne Olmalı? konularında iki ayrı seminer de verildi. 'SEV Spor Festivali'ni geleneksel hale getirmeyi hedeflediklerini vurgulayan Güler, her yıl farklı bir SEV lisesinin festilvale ev sahipliği yapacağını da sözlerine ekledi.

14. GÜNER BAYKAL BASKETBOL TURNUVASI

Ali Çekiç - TAC '82

Bu sene 2000 doğumlular için organize ettiğimiz Güner Baykal turnuvası katılım açısından üst düzeyde oldu, TAC'nin yanı sıra, Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş gibi üç büyükler, Türk Telekom ve Tofaş gibi Türkiye'nin önemli kulüpleri ve bu jenerasyonda Türkiye 3.sü olan İzmir 9 Eylül ve Türkiye 8.si olan Çukurova Üniversitesi Spor kulüpleri katıldılar. Her yıl kalitesini giderek artıran turnuvanın ülke çapında prestiji çok artmıştır. Bu anlamda turnuvaya eski Milli takım sporcusu ve antrenörü Orhun Ene katılmıştır, turnuva boyunca bizlerle birlikte olup, katılımcılara eğitim seminerleri vermiştir. Altyapı Milli takımlar menajeri Mehmet Döğüşken bizlerle birlikte olup ileride Milli takımlarda oynayacak gençleri seyretme şansı bulmuştur. Her takım 4 günde 5 maç yapma şansı bulmuştur. TAC ve SEV salonlarının her ikisinde aynı saatlerde maç yapmaları sağlanan turnuvada homecomingten bir gün önce cuma akşamı turnuvanın Gala yemeği yapılarak 6.Necati Güler Örnek Sporcu Öğrenci ödülleri dağıtılmıştır. Geceye yaklaşık 150 nin üzerinde kişi katılmıştır. Turnuvanın son günü finalleri Homecoming gününe denk getirerek, misafirlerimize TAC'nin gücünü gösterme şansı yakaladık. Turnuvanın final maçı TAC Live TV'den canlı yayınlanarak turnuvaya katılan çocukların gelemeyen velilerinde bu heyecanı yaşamaları sağlanmıştır. Turnuva ayrıca NTV Spordan yayınlanmıştır. Hürriyet, Fotomaç, Sabah ve Habertürk gibi gazetelerde turnuvayla ilgili haberler yer almıştır. Türkiye Basketbol Federasyonu resmi web sayfasında her gün haberleri ve fotoğrafları çıkmıştır. Ayrıca turnuva kitapçığını ve CD sini basarak herkese dağıtma imkanı bulduk. Ayrıca katılımcılara turnuva T-Shirtleri dağıtıldı.

Bu çapta bir turnuvayı organize etmemizde bize en büyük katkıyı öncelikle her yıl olduğu gibi Sağlık Eğitim Vakfı (SEV) vermiştir. Bize diğer en önemli katkıyı da Odeabank vermiştir. Odeabank adına Odeabank Genel müdürü Hüseyin Özkaya '80 abimize teşekkür ediyorum. Bu sene ilk defa bize sponsor olan Yörük Süt adına Oğuz Demirsoy '74 abimize teşekkür ederim. Ülker, Groseri ve Pakfırın adına Mert Uğurses '98'e, Coca Cola adına Ali Efe Yukay '99'a, Güler legacy adına Necati Güler '75 abimize ve Ruhi Koçak '84'e teşekkür ediyorum.

14. Güner Baykal basketbol turnuvası şampiyonu finalde Beşiktaş'ı 62 - 48 yenen Fenerbahçe olmuştur.

Turnuvadaki bireysel ödüller ise;

En İyi Guard: Faik Can Kaşıkçı (Çukurova Üniversitesi)

En İyi Forvet: Ali İhsan Paçacı (Dokuz Eylül)

En İyi Pivot: Adem Bayrak (Fenerbahçe)

En Değerli Oyuncu: Adem Bayrak (Fenerbahçe)

6. NECATİ GÜLER ÖRNEK SPORCU ÖĞRENCİ ÖDÜLLERİ

TAC öğrencilerine ve velilerine sporun eğitime engel olmadığı mesajını vermek için 6 yıl önce başlattığımız örnek sporcu öğrenci ödülüne Necati Güler adı verildi.

Ali Çekiç - TAC '82

75 mezunu Necati Güler TAC yi birincilikle bitirip ayrıca basketbolda milli sporcu olmasının yanında Boğaziçi Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümünüde başarıyla bitirmesi sebebiyle bu konuda en iyi örnek teşkil ettiğini düşündüğümüz için bu ödüle Necati Güler örnek sporcu öğrenci adını verdik. Her yıl TAC Spor kulübü olarak sportif başarıları ve antreman devamlılığı kriterleri göz önünde bulundurularak TAC ve SEV'den 3 kız 3 erkek öğrenci adayları,TAC ve SEV okul yönetimine aday olarak gösterilmekte TAC ve SEV yönetimleride bu adayların disiplinsel ve akademik başarıları kriterlerini gözden geçirerek yılın örnek sporcu ödüllerini almaya hak kazanan öğrencilere karar veriyor. Tarsus Amerikan Koleji'nden 12. sınıf voleybolcu Ezgi Nur Adanır hazırlık sınıfı basketbolcu Bartu Bayraktar, Tarsus SEV İlköğretim Okulu 7. sınıf tenisçi Nil Mürşitoğlu ve 7. sınıf basketbolcu Emre Devette, ödülleri almaya hak kazanan öğrencilerimizdir. Bu ödülleri alan öğrencilerimize Güler Legacy yaz kamplarında ücretsiz 1 haftalık basketbol eğitimine alınıyorlar.

TAC'97 Ali Kemal Okyay

Aşağıdaki yazı Hürriyet Gazetesinin haberinden alıntıdır

Hürriyet

42 genç bilim insanına yıllık 10 bin lira destek

2011'de kurulan Bilim Akademisi'nin 40 yaş altı genç bilim insanlarını bilimsel çalışmalara teşvik etmek amacıyla verdiği 'Bilim Akademisi Genç Bilim İnsanları Programı (BAGEP) Burs Ödülü' kapsamında 42 adaya ödül verildi. İki yıl süreyle yıllık 10 bin TL olan ödüllerin 28'i fen ve mühendislik, 10'u sosyal bilimler, 4'ü de tıp alanına gitti. Boğaziçi Üniversitesi'nde düzenlenen törende ödül alan bilim insanlarının 19'u kadın akademisyenlerden olştu.

Burslar BAGEP'e destek olmak isteyen kişi veya özel kuruluşların katkısıyla sağlanıyor. Programa her yıl 300'e yakın başvuru yapılıyor. Bu yıl BAGEP'ten yararlanmak için Türkiye'nin farklı illerindeki üniversitelerden 210 akademisyen başvurdu. BAGEP'ten 2013'te 20, 2014'te 43 aday yararlandı. Değerlendirmeleri Bilim Akademisi üyeleri yapıyor. 2015'te burs programını destekleyen kişi ve kuruluşlar ise şöyle: Vehbi Koç Vakfı, Elginkan Vakfı, Doğuş Holding, Eczacıbaşı Holding, Faruk Eczacıbaşı, Mehveş Demiren, Nermin Öztuş, Çiğdem Kağıtçıbaşı, Mark de Vries – İdil de Vries.

TAC 1997 mezunlarımızdan Ali Kemal Okyay 2015 BAGEP Burs Ödülünü almaya layık görülmüştür. Yrd. Doç. Dr. Ali Kemal Okyay doktorasını 2007 yılında Stanford Üniversitesi'nde tamamlamıştır. 2008 yılından itibaren Bilkent Üniversitesi Elektrik ve Elektronik Mühendisliği Bölümü ve Malzeme Bilimi ve Nanoteknoloji Bölümünde çalışmaktadır. UNAM-Ulusal Nanoteknoloji Araştırma Merkezinin Asosiye Üyesidir.

Dr. Okyay'ın bilimsel çalışmalarının evrensel bilime sağladığı en önemli katkı/etki optoelektronik entegrasyon alanında olup optik veri iletişimi için nanofotonik ve nanoelektronik aygıt tasarımı ve entegrasyonu ve fonksiyonel fotodedektörler konularındaki çalışmalarından oluşmaktadır. Ayrıca, yenilikçi bir kaplama tekniği olan atomik katman kaplama yöntemi ile metal oksit ve nitrür yarıiletken malzeme sentezi ve bu malzemelere dayalı optoelektronik aygıt tasarımı ve geliştirilmesi konularında aktif çalışmalarını sürdürmektedir.

Ali Kemal Okyay kimdir?

Ali Kemal Okyay doktorasını 2007 yılında Stanford Üniversitesi'nde tamamlamıştır. 2008 yılından itibaren Bilkent Üniversitesi Elektrik ve Elektronik Mühendisliği Bölümü ve Malzeme Bilimi ve Nanoteknoloji Bölümünde çalışmaktadır. UNAM-Ulusal Nanoteknoloji Araştırma Merkezinin Asosiye Üyesidir.

Dr. Okyay'ın bilimsel çalışmalarının evrensel bilime sağladığı en önemli katkı/etki optoelektronik entegrasyon alanında olup optik veri iletişimi için nanofotonik ve nanoelektronik aygıt tasarımı ve entegrasyonu ve fonksiyonel fotodedektörler konularındaki çalışmalarından oluşmaktadır. Aday bu konudaki çalışmalarıyla optoelektronik anahtar isimli yeni bir aygıt tasarlamış ve çalışma prensiplerini ortaya koymuştur. İlk defa Silisyum çip üzerinde tamamen entegre optik iletişim hattı (modülatör, dalgakılavuzu ve dedektör) göstermiştir. Ayrıca, yeni bir heteroepitaksi tekniği ile Silisyum çipler ile monolitik entegre yüksek verimli kızılötesi fotodedektörler ve dedektör malzemeleri geliştirmiştir. Plazmonik antenler ile Germanyum tabanlı dedektörlerler entegre edilmiş, bu sayede dünyada o güne kadar en küçük optik dedektör gösterilmiştir. Bu çalışmanın sonuçları yüksek prestijli Nature Photonics dergisinde yayınlanmıştır. Aday 2008 yılında Türkiye'ye döndüğünden beri optoelektronik entegrasyon konusunda çalışmalarını ve işbirliklerini sürdürmektedir. Adayın çalışmaları sonucunda geliştirilen SiGe malzeme teknolojisi ile termal kameralarla uyumlu bugüne kadar gösterilen en yüksek

TCR yapılar geliştirilmiştir. Ayrıca, yenilikçi bir kaplama tekniği olan atomik katman kaplama yöntemi ile ZnO temelli sığa aygıtları tasarlanmış ve üretilmiş, ve dünyada ilk defa tek basamakta sığa aygıtı üretilebileceğini göstermiştir. Adayın geliştirdiği düşük sıcaklıkta yüksek kalitede aygıt teknolojisi optoelektronik entegrasyon, üç boyutlu çipler ve fonksiyonel akıllı çip teknolojileri için çok önemli adımlardır. Adayın bilimsel araştırma grubu tarafından bugüne kadar başarılmış gelişmeler arasında direnç anahtarlamalı aktif ayarlanabilir fotonik yapılar, optik özellikleri elektronik yöntemler ile dinamik olarak ayarlanabilir akıllı yarıiletken malzemeler, plazma destekli atomik katman kaplama (ALD) yöntemi ile dünyanın en düşük sıcaklık GaN yarıiletken üretim yöntemi ve buna dayalı dünyanın ilk ince film GaN tranzistörleri geliştirilmesi, tamamı ALD ile üretilmiş yeni nesil sığa aygıtları, rekor seviyede yüksek TCR katsayısına sahip kızılötesi uygulamalar için malzemeler sayılabilir.

Dr. Okyay, bilimsel çalışmalarına ek olarak ülkemizde bilime ve akademik camiaya çeşitli hizmetlerde bulunmuştur. Ulusal Nanoteknoloji Araştırma Merkezinin kurucu üyeleri arasındadır ve halen UNAM Temiz Oda Yürütme Komisyonu Üyesidir. Ülkemizde ve Türki Cumhuriyetlerde bilime olan ilgiyi artırmak için her yıl Birleşmiş Milletler UNIDO çalıştayı organizasyonunda katkı yapmaktadır. Dr. Okyay, ülkemizde akademik ve bilimsel mükemmeliyetin artması ve bilgi toplumuna geçişimize katkı sağlamak için farklı kaynaklardan desteklenen projelerin değerlendirilmelerinde önemli katkılar sağlamaktadır. TÜBİTAK TEYDEB ELOTEG Yürütme Komitesi Üyeliğini 2012'den beri sürdürmektedir. Ayrıca TÜBİTAK ARDEB Panelist ve Dış Değerlendirici olarak hizmet vermektedir.

Dr. Okyay, genç yaşında Elektrik ve Elektronik Mühendisliği'nin yarıiletken optoelektronik aygıtlar alanlarında yukarıda belirtilen çok önemli çalışmaları gerçekleştirmiş ve uluslararası prestijli dergi ve konferanslarda 150'nin üzerinde bilimsel yayın yapmıştır. Yaptığı yayınlar şimdiden önemli sayıda atıf almaktadır. (ISI Web of Science: 888 atıf; Google Scholar: 1305 atıf.) Halen bu dergilerin birçoğu için hakemlik yapmaktadır. Dünyanın çeşitli yerlerinde 25'in üzerinde davetli konuşmalar vermiş ve çalışmalarına birçok saygın bilimsel derginin kapağında yer verilmiştir. İleride ülkemizin bu alanlarda gelişmesinde ve dünyada saygın bir yere gelmesinde, etkin rol oynayabileceğinin işaretlerini vermektedir. Dr. Okyay 2015 yılında BAGEP ödülü, 2014 yılında TÜBA-GEBİP ödülü, 2012 TÜBİTAK Kariyer ödülü, 2009 Marie Curie ödülü ve 2008 yılı CIS Genç Araştırmacı ödülünü almaya hak kazanmıştır.

Meme Cerrahisinde TACli Öncü: **Prof. Dr. Bahadır Güllüoğlu**

Erdoğan Kaynak
TAC '63

"İstemek yetmiyor, çaba göstermek gerekir"

TAC'85 döneminin tıp alanında yoğun çalışmalarıyla ses getiren genç profesörümüz Bahadır Güllüoğlu'nu tanıyacağız bu söyleşide. Söyleşi yapmak üzere telefonla aradığımda evindeydi. Çocuk sesi geliyordu. Marmara Üniversitesi'nin Tıp Fakültesinde o kadar yoğun çalışmalar içerisinde olmalı ki 16 Mayıs'taki Homecoming buluşmasına, 30. mezuniyet kutlamasına bile gelemeyeceğini söyledi üzülerek. Çocuğunun TEOG sınavı için iki günlüğüne izin aldığını söyledi. Söyleşiyi elektronik ortamda yapmak üzere anlaştık.

****** Sevgili Bahadır, mezuniyetinden sonra seni ancak Facebook'ta görebildim. 1985 yılından bu yana 30 yıl geçti. Bu süreyi bize özetler misin? Neler yaptın bugünlere gelene kadar?***

Öncelikle böyle bir röportaj yapmaktan onur duyduğumu belirtmek isterim. Evet önümüzdeki Haziran'da TAC'den mezun olalı tam 30 yıl olacak. Aradaki sürede zaman çok hızlı aktı. TACden mezun olduktan sonra İstanbul Tıp Fakültesi'ni bitirerek doktor oldum. Ardından halen çalışmakta olduğum Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde Genel Cerrahi alanında uzmanlık eğitimimi tamamladım. Şu anda aynı fakültenin Genel Cerrahi Anabilim Dalı'nda öğretim üyeliğine devam ediyorum. Uzmanlık eğitimimi tamamladıktan sonra meme ve endokrin cerrahisi üzerine daha ileri uzmanlık eğitimi için uzun süreli bir Norveç deneyimim oldu. İskandinav ülkelerinin en büyük hastanelerinden olan Bergen'deki Haukeland Üniversite Hastanesi Meme ve Endokrin Cerrahisi Ünitesi'nde yardımcı öğretim üyesi olarak çalıştım. Türkiye'ye döndükten sonra Marmara Üniversitesi'nde Meme ve Endokrin Cerrahisi Ünitesi'ni yine bir TAC mezunu olan Özdemir Aktan Hocam (TAO 68 + TAC 71) ile birlikte kurduk. 2001 yılında Türkiye'deki ilk çok disiplinli Meme Merkezinin Marmara Üniversitesi bünyesinde kurulmasında katkım oldu. 2010 yılında da özel ihtisas eğitim kuruluşu olan SENATURK Uluslararası Meme Bilimleri Akademisi'ni başka üniversitelerden 5 genel cerrahi öğretim üyesinin de kurucu ortaklığı ile birlikte kurduk. Bu kurumumuzun aracılığı ile çevremizde yer alan 36 ülkeye sağlıkta profesyonel eğitim, değere dayalı kalite, bilimsel araştırma ve sağlık hizmetleri organizasyonu alanlarında hizmet veriyoruz. Bunların dışında da halen yurt içinde ve yurt dışında bazı üniversite ve akademik kuruluşlarda konuk ve asli öğretim üyeliği görevlerine devam ediyorum. Bunların içerisinde Bergen, Mediterranean MANOSMED ve Koç Üniversiteleri, Milano'daki Avrupa Onkoloji Okulu, Düsseldorf'taki Avrupa Meme Bilimleri Akademisi ve Cenevre'deki Uluslararası Meme Ultrason Okulu yer alıyor. Ayrıca Avrupa Tıp Uzmanları Kurumu Meme Cerrahisi Yeterlik Kurulu Yönetim Kurulu Üyeliği ile Sağlık Bakanlığı Halk Sağlığı Kurumu Kanser Dairesi Meme Kanseri Erken Tanı ve Tarama Alt Kurulu Başkanlığı görevlerini de yürütmeye çalışıyorum.

****** TAC'85 döneminde doktorluk mesleğini seçen çok arkadaşın oldu. Mesela bir kaçını sayayım: Altuğ Aysun, Orhan Demirtürk, Tulga Eğilmez, Mahmut Gücük, Fatih Gün, Kerim Güngör, Osman Kocaşoğlu, Selçuk Mıstık, İsmail Okyay, Kutlu Saygılı, Tarık Serin, Serhan Sevim, Engin Yurt. Benim hatırladıklarım. Bilemediklerim de olabilir. Ali Serçe, Alper Şafak ve Selçuk Adabağ da doktor olmuşlardı değil mi? Benim merakım şu: acaba döneminizin doktorluğu seçmesinin sebebi ne olabilir?***

Evet saydıklarınızın hepsi Ali Serçe hariç tıp fakültesini bitirerek doktor oldular. Ayrıca saydıklarınızın dışında Hakan Öztürk, Nebil Ark, Şenol Pak, İsmail Okyay, Yasin Saydanoğlu, Selim Şahin ve rahmetli Metin Yetiş de doktor çıkan sınıf arkadaşlarımın arasındaydı. Açıkcası o günlerde en prestijli meslekler arasında hekimlik başlarda yer alıyordu. Prestijinin ötesinde iş güvencesinin yüksek olması da insanları çeken bir unsurdu diye düşünüyorum. Bu arkadaşlarımın hiç birisinin anne ya da babasının doktor olmaması da ilginç bir yöndü. Nerede ise tamamının, benimkiler de dahil olmak üzere annebabalarının öğretmen, memur olmasının o zaman ekonomik ve sosyal açıdan farklı motivasyona sahip olduklarını düşündürüyor.

****** Dönem arkadaşın olan meslektaşlarınla haberleşiyor musun?***

Bu konuda maalesef oldukça özürlüyüm. Hayat herkesi bir yöne çekiştiriyor. Mahmut Gücük ile nispeten diğerlerine göre daha sık görüşebiliyoruz. 30 yıl sonra Alper Şafak ile geçen hafta tesadüfen karşılaştık. Tulga Eğilmez geçenlerde profesör oldu, onu mesajlaşarak kutlayabildim. Kutlu Saygılı'yı geçen yıl zamansız kaybettiğimiz sevgili Zafer Arazlı'nın cenaze töreninde görebildim. Selçuk Adabağ'ı da yine geçen yıl kısa bir süreliğine de olsa Türkiye'ye uğradığında görebildim, sohbet etme olanağını yakalayabildim. Yine Serhan Sevim ve Hakan Öztürk, Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni ziyaret edebildiğimde görebildiğim arkadaşlarım. Farkındayım, bu kadar kopuk olmanın özürü olmaz. Görüşebilmeyi gerçekten çok isterim. Ama biliyorum ki sadece istemek yetmiyor. Çaba göstermek gerekiyor.

****** Görev yapmakta olduğun Marmara Üniversitesindeki çalışmalarından bahsedebilir misin biraz? Öğrendiğime göre meme cerrahisinde yoğun çalışmaların var. Türkiye'nin meme kanserinde durumu nedir? Türkiye ve dünyada ne gibi gelişmeler var?***

Bahsettiğim gibi meme sağlığı için hem eğitim-araştırma hem kalite hem de sağlık hizmetleri açısından faaliyet gösteriyorum. Bu bir takım işidir. Ben gerçekten çok şanslıyım bu konuda. 17 yıldır çok iyi bir ekibe sahibim. Sadece kendi branşımda değil radyoloji, patoloji, onkoloji, plastik cerrahi, genetik, psikiyatri, kadın hastalıkları, fizik tedavi gibi alanlardan da takım elemanlarına sahibim. Bu kadar uzun süre birlikte çalışmaktan doğan güzel bir sinerjiye sahibiz. Bu da sadece klinik hizmette değil işin ARGEsi olan translasyonel ve klinik araştırmalarda bize avantaj sağlıyor. Ayrıca eğitim açısından da kurumumuzu ön plana çıkarıyor. Meme kanseri alanında genetik ve moleküler birçok çalışmayı hem ulusal hem de uluslararası platformlarda ve işbirliğinde yürütüyoruz. Dünyanın prestijli bilimsel dergilerinde pratik günlük uygulamalara temel oluşturabilecek

araştırmalarımızı yayınlıyoruz. Ancak en önem verdiğimiz alan eğitim. Beşeri sermayeye yatırım yapılmadan ekonomik kalkınmada süreklilik sağlamanız mümkün değildir. Bu nedenle eğitim alanında değişik ve vizyoner kurumsal yapılanmalara ağırlık veriyoruz. Örneğin dünyanın en üst düzey eğitim kuruluşları ile ortaklık bazında çalışıyoruz. Meme cerrahisi eğitiminde simülatif eğitim modelleri üzerine çalışıyoruz. Bunun için üzerinde ameliyat yapılabilen özel sentetik meme modelleri geliştirdik. Bu alanda Sabancı Üniversitesi Malzeme Mühendisliği ile birlikte çalışıyoruz. Bu amaçla Surgitate adlı bir şirket kuruldu ve uluslararası pazar için üretime başladı. Ben de bu üretim için danışmanlık veriyorum. Bunun için birçok kurumla meme sağlığı dışında da çalışmalar yapıyorum. Örneğin yine orijin olarak bir TACli olan sınıf arkadaşım Kubilay Demir ve TAC 86'lı Muhsin Bayık ile ARGE çalışmaları bünyesinde tıbbi cihaz geliştirimi üzerine çalışıyoruz. Ayrıca "şeylerin interneti" ve "giyilebilir bilgisayar" teknolojisi üzerinden bilgi üretmek ve teknoloji geliştirmek üzere başka bir kurumla OpinionLeadersAcademy.org (OLA)'u kurduk. Bunun amacı kollektif fikir geliştirme ile kazan-kazan modeli prensibiyle hayattaki değişiklikleri önceden öngören ve çözüm üreten modeller geliştirmek.

Türkiye'de meme kanseri konusuna gelince; burada vurgulanacak en önemli nokta: bizde meme kanseri görülme sıklığı Batıdaki kadar sık değil. Türkiye'de her 8 kadında bir meme kanseri görülmüyor. Bu oran çok daha düşük Türkiye için. Bir başka sevindirici bilgi ise meme kanseri görülme hızı son 10 yılda artarken son 1-2 yıldır artış hızı azaldı ve durağanlaşma emareleri görülüyor. Tedavi açısından ise meme kanserine bakış açımız 10 yıl öncesine göre çok farklı. Bu nedenle tanı ve tedavi hizmetlerinde doğru kurumu seçmek fark yaratıyor. Meme kanserine özgün, tecrübeli çok disiplinli ekipleri olan kurumlarda tedavi başarısı çok daha iyi. Benim kişisel görüşüm en fazla 15-20 yıl sonra meme kanseri başta olmak üzere tüm kanserler insanlık için büyük sorun olmaktan çıkacak. Bunun ayrıntılarını burada anlatabilmem maalesef mümkün değil. Elde edilen gelişmelerin hızı bunu tahmin ettirebiliyor.

****** Yurt dışında da mesleki araştırmaların oluyordur mutlaka.***

Elbette var. Evrensel olmadığınız sürece varlık amacınız ile çelişirsiniz. En azından bir bilim ve eğitim adamı olarak bunu yapmanız gerek. Yurt dışında Avrupa Kanser Araştırma ve Tedavi Organizasyonu Meme Kanseri Alt Grubu ile cerrahi ve medikal onkoloji alanlarında ortak kapsamlı çalışmalarımız var. Bunun dışında spesifik olarak Belçika'da Antwerp Üniversitesi ile meme kanserinde liquid biopsy denen sistem üzerinden gelecek jenerasyon moleküler belirteçler konusunda güzel çalışmalar yürütüyoruz. Bu çalışmalar bizim için heyecan verici. Ay-

rıca tıp alanında sosyal projeler de yürütüyoruz. Örneğin Avrupa Parlamentosu bünyesinde üye ülkeler içinde sağlığa eşit ulaşım projesinde Türkiye olarak önemli paydaşlardan birisi olarak çalışıyoruz. AB içerisinde on-line hizmet konsültasyonu sistemini kurmak konusunda fikir liderleri arasında yer alıyoruz. Bunun dışında da Akdeniz ülkelerinde meme kanseri veri tabanı oluşturmak için proje lideri olarak görev alıyoruz. Çok iyi bir bilişim ekibine sahibiz. Bu da bize bu tür konularda önemli avantajlar sağlıyor. Bunların dışında Batı ve Kuzey Afrika Ekonomik Birliği bünyesinde meme sağlığı eğitimi ve klinik uygulama kılavuzları oluşturmak için projeler geliştiriyoruz.

****** Ailenden bahsedebilir misin?***

Eşim Mine Güllüoğlu ile 1996 yılında evlendik. Kendisi Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi mezunu. Şu anda İstanbul Tıp Fakültesi Patoloji Anabilim Dalı'nda Sindirim Sistemi Patolojisi Bölüm Başkanı. Bir kızımız ve bir oğlumuz var. Kızım Defne 2001 doğumlu, şu anda Bilfen Çamlıca'da okuyor ve bugün TEOG sınavına giriyor. Kararlı olduğu tek şey doktor olmayacağı! Oğlumuz Çınar ise 2012 doğumlu. Evde limitleri zorlayan bireyimiz! Onun için henüz Hayır ya da Olmaz yok.

****** Bu vesile ile gencecik yaşında trafik kazasında kaybettiğin kardeşin Korkut Güllüoğlu'nu (TAC'89) rahmetle anıyorum.***

Çok teşekkür ediyorum. Onu kaybedişimizin üzerinden 20 yıl geçti. Çok özlüyoruz, unutmak mümkün değil.

****** TAC'deki öğrenciliğinde birçok anıların olmuştur. Aklına gelen bir anını anlatır mısın?***

Anısız olur mu hiç. O kadar çok var ki. Ama bir tanesini seçmem gerekirse, aklıma ilk gelen okuldaki son 2 yılımda yaptığım yatakhane "manatır"lığımla ilgili. Lise 2de ve 3de iken Prep ve Orta 1 öğrencilerinin yatakhane ağabeyliğini sevgili Emre Bilgin ile yapmıştık. Emre pek sporla ilgilenmezdi. Ama ben her normal TACli gibi minyatür futbol ile yakından ilgilenirdim. O zamanlar Prep ve Orta 1 öğrencileri gibi küçük sınıfların ana basketbol sahasında top oynamaları düşünülemezdi. Ben de onların o sahada top oynayabilmeleri için sınıf arkadaşlarımdan oluşan Lise 2/3 takımı ile minyatür maçlar ayarlardım. Ben de küçüklerin takımında tek büyük olarak kendimce oynardım. Tam 2 yıl boyunca Lise 2 ve 3lerden oluşan bu takım ile sabah akşam herhalde 200e yakın maç yapmışızdır. İnanır mısınız bu maçlarda küçüklerin takımı sadece 1 maç kaybetti,

4 ya da 5 maç berabere bitti, sayısını hatırlamadığım kadar da geri kalan maçları küçükler kazandı. Minyatür futbol maçlarında basketbolvari set taktiğini ilk kez bu maçlarda uygulamıştık ve tutmuştu. Lise 3 takımı ise yenilgiye doymayan pehlivan misali her kaybettikleri maçtan sonra yine yapalım, bu kez yeneceğiz diyerek bizi provoke ederlerdi. Böylece nerede ise her gün maç yapardık. Ama her defasında başları öne eğik sahayı terk ederlerdi. Liderliği, taktiği, disiplini, sabırı, takım işini, paylaşmayı, teselli edebilmeyi, düştüğün yerden kalkabilmeyi, dezavantajları avantaja ve fırsata dönüştürebilmeyi bu oyunda hep beraber öğrendik, öğrettik.

****** TAC hayatında ne ifade ediyor senin için?***

TAC hayata bakış açımı şekillendiren en önemli aracılardan bir tanesiydi. Hayattaki rol modellerimin bir kısmını 7 yıllık eğitimimde bu okulda elde ettim. TAC bana özgüven kazandırmıştır. Arkadaşlığın, ağabeyliğin anlamını öğretmiştir. Başarıyı abartmamayı ve yenilgiyi de hazmetmeyi öğretmiştir. Daha da önemlisi potansiyel güçlü taraflarımı ve zayıflıklarımı görebilmemi sağlamıştır.

****** Camiamıza iletmemizi istediğin bir mesajın var mı?***

TAC camiasından istediğim en önemli şey; beşeri sermaye özellikle ülkemiz için çok önemli olduğundan değişik innovasyon seviyelerinde ve değişik sektörlerde eğitsel vizyona yönelik daha fazla kollektif projeyi ve çözümleri hayata geçirmeleridir. İnanıyorum ki bu potansiyel en fazla TAC camiasında var. İnanın abartmıyorum: TAC liderler okuludur. İlk proje de bu amaca yönelik "think tank" kuruluşlarının hayata geçirilmesi olmalıdır. İkinci basamak ise buradan çıkan fikirlerin gerçekleştirilebilmesi için gerekli kurum ya da teşebbüslerin kurulmasıdır. Üçüncü olarak ise bu kuruluşların üretim kapasitesinin sürekliliğinin sağlanmasıdır. Burada geliştirilecek innovatif çözümler evrensel örnekler olabilir. Hayatta en büyük güç bilgidir. Bilgiyi elde edebilecek ve sentez edebilecek kalıcı mekanizmalar geleceğimizi belirleyecek unsurlar olacak. Bu kaçınılmaz gerçek. Bu mekanizmaların geliştirilmesinde de TAC camiası liderlik yapmalıdır.

Yücel Karan; "İngilizce öğrenmek disiplin ister"

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Merhaba Yücel Hocam. TAC Mezunlar Derneğimizin dergisine sizinle bir söyleşi yapabilir miyiz?

Sevgili kardeşim, meslektaşım, sağol, varol. Hatırlanmak çok hoş. TAC'de çalıştığım yıllardan kalma bir çok acı, tatlı anılar beynime kazınmış...

TAC der demez sesiniz titredi, duygulandınız birden?

Yaşamak, ertelemek, keşke demek. Boğazımda düğümlenen hıçkırıklar... Zorlanıyorum konuşurken.

Anlıyorum sizi. TAC'ye gelişiniz, Necat Bey'le hayatınızı birleştirmenizi, o yılların TAC'ini anlatır mısınız ?

Yücel Özmen olarak (Miss Özmen) 1967 yılı başında Tarsus'a geldim. Hemen öğretmenliğe başladım TAC'de. İki ay sonra Mrs. Karan oldum. Eşim Necat Karan'la Amerika'da, Washington DC'de tanışmış nişanlanmıştık. İkimiz de Fulbright burslusu olarak master yapıyorduk. Necat iş idaresi, ben dilbilimde. American and Georgetown Universetilerinde... Kolej o yıllarda, adeta dökülüyordu. Binalar perişandı. Sadece erkek öğrenciler vardı ve pırıl pırıldı gözler. Üstbaş, saç sakal berduş!!! Ama herşeyimiz vardı. Labarutuvarlar, kitaplık, sahnesi olan bir salon, yatakhaneler, yemekhane. İbrahım Akış Türk müdür yardımcısı, Mr. Meyer müdürdü. Ve ben "Misis Karan","Karan Hanım","Misis Hanım" olarak çok şımartıldım. El üstünde tutuldum.

Çok sayıda öğrenciniz, hazırlık sınıfını çifte dikiş götürmekten yakınıyordu. Sayenizde. Doğru mu?

Sert öğretmen, sıfırcı hoca pozlarını takınmak zorunda idim sanki. Çünkü,

kendi tecrübelerimden de biliyordum ki, bir Amerikalı, bir İngiliz, bir Japondan çok daha iyi, doğru, düzgün, açık seçik İngilizce öğrenmek şart! Hazırlık sınıfını tekrarlamak bir zul değil; bir lütuftu... İki yıl hazırlık okuyanlar temeli pekiştirmiş olurlardı. Ayrıca biz öğretmenlerden hiç birimiz, tek başına sınav yapıp, not vermezdik. Her şey ekip olarak hazırlanırdı. Sınıf geçip kalmalar öğretmenler kurullarında kararlaştırılırdı.

Sizi üzen anılarınız oldu mu hiç?

Beni en çok üzen olaylar öğrenci olayları oldu. Hala ağlarım o çocukların kaybına. Mesela Sena Sipahi, İmadettin Sevim. Bir gün çok başarılı, ertesi gün kötü. Meğer beyninde ur varmış. Bir de Güçlü Yaşa'mız vardı, kalp hastası. Otobüse yetişmek için arkasında koşarken yığılıp kalmıltı. Mert Ağırtan en zeki çocuktu. O yıl Işık Erel! O da ışık saçan bir öğrenci idi...

Ya sevdiğiniz şeyler?

Okulda en severek yaptığım şey tiyatro idi. Öğrenciyi sahnede görmek. O kulis tozunu yutturmak. Bence insanın icat ettiği, ya da keşfettiği en güzel oyundur sahne. Adana Devlet Tiyatrosuna giderdik, otobüs dolusu. Soroptomistler, öğrenciler, veliler hatta yemekhane görevlileri... Uğur Pişmanlık gibi.
Necati Güler, Can Sonat gibi sporcular... Daha çok şey, çok insan, çok olay var ama, tıkandım. Ağlayamıyorum da artık..

Görüştüğünüz meslektaşlarınız, öğrencileriniz?

Öğretmen arkadaşlarımın kulaklarını çıtlatırım, sık sık. Bazen de telefonlaşırız... Mesela seni hatırlarım Erdoğan Kaynak. Motorsikletinle. Canev ve Gül kızınla... Sonra piyangodan çıkan ikramiye ve yeni bir araba. Nasıl da hak etmiştin! O zaman tekrar inanmıştım ilahi adalete. Amerikalı, İngiliz, İskoç öğretmenler... Bill Amidon, Bil Gilfillan, Dan Kastenlar.. Ve tabii Robesonlar! Yeter di mi?? Şimdi artık gerçekten ağlıyorum.

Teşekkür ediyorum Yücel Hocam. Sizi daha fazla yormayayım.

Tamamlayıcı Tıp: Dr. Fatih Yorulmaz
"En son çözüm hastane olmalı"

Emin Çulhacı
TAC '67

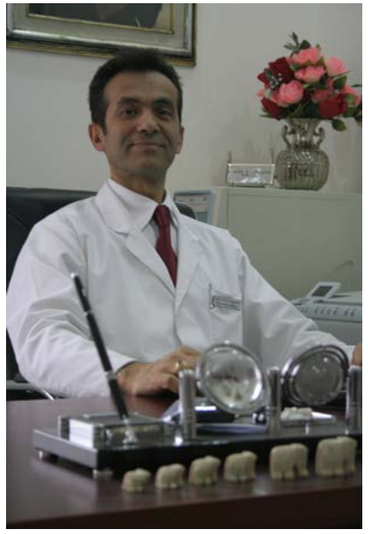

****** Oğlum senin bir Kalp Damar Cerrahı olarak ne işin var bu Doktorun Otelinde?***

Doktorun Oteli, 40 dönümlük çiftlik içinde, Haymana merkeze 1 km, Ankara merkeze 70 km uzaklıktadır. TAC'den 1976 da mezun olup da Hacettepe Tıpa gelince Ankaralı oldum çıktım. Baktım ki Mersin'e geri dönemiyorum bari burada bir toprağımız olsun diye burayı Kadın Doğumcu eşim Op.Dr.Sernur ile beraber aldık. Gel zaman git zaman bir de baktık ki içinden bir Kaplıca Oteli çıktı.

****** Niçin Kaplıca Oteli?***

Sayın ağabey, yaş yarım yüzyılı aşınca insan sağlığının ve kaliteli yaşamanın değerini çok daha iyi anlıyor. Zaten günümüzün trendi de biliyorsunuz asıl olarak bu. Yani hastalanmamak ve mümkün olduğu kadar yaşam kalitemizi yükseltmek. Ben bir hastaya kalp ameliyatı yapmaya karar verirken kendime sorduğum tek soru şu idi: Bu ameliyat hastanın yaşam kalitesini artıracak ve ona fayda sağlayacak mı? Yoksa zaten yapmazdım. Ameliyat, hatta hastaneye gitmek en son şey olmalı. Eskiden Alternatif Tıp deniyor idi; şimdi Tamamlayıcı Tedavi deniyor ve Tamamlayıcı Tıp olarak fakültelerde de okutulmaya başlandı. Arabamızı bakıma götürür gibi vücudumuzu da belli aralıklarla bakımdan geçirmeliyiz. Bunun için de Amerika'yı yeniden keşfetmeye gerek yok. Atalarımızın yaptığı gibi kaplıcalara gitmeliyiz. Resmen kendimden de şahit olduğum gibi Kaplıca, bizlere, "Anti-aging ve Wellness" yapıyor gençleştirip sağlığımızı düzeltiyor ağabey.

****** Peki, nedir burayı böyle özel yapan şey?***

Haymana, gerçek anlamda şifa veren bir kaplıca suyuna sahip. Doktorun Otelinin kullandığı bu suyun şifası iki ana özelliğinden oluşur. 1) Vücut ısısına yakın sıcaklıkta çıkması; Bu sayede soğuk su karıştırmadan ve bekletmeden havuzlara direk verilir. Taze kullanıma sunulan nadir sulardandır. 2) Çok sayıda mineral içermesi ile çok çeşitli hastalıklara şifa kaynağı olur. Bu doğal yeraltı suyunun dolaşımı artırması, hücre yenilenmesini hızlandırması sayesinde Doktorun Otelinde yaptığımız tüm tedavi ve bakımlardan çok daha etkili ve hızlı sonuçlar alıyoruz. Suda erimiş halde bulunan serbest karbondioksit metabolizmamızı hızlandırdığı için suyumuzun en kıymetli bileşenidir. Bilindiği gibi kilo verememe, sık hastalanma gibi yakınmalar metabolizma düşmesinin göstergesidir. Romatizmal hastalıklar Haymananın tuzlu, karbonatlı, kükürtlü, radyoaktiviteli suları gibi sulardan en iyi fayda görürler. Sinir hasarları, hormonal bozukluklar, buradaki gibi radyoaktiviteli sular sayesinde daha kolay iyileşir.

****** Bir de buranın tarihçesinden söz eder misin?***

Şifalı suların insanlar tarafından kullanılması insanlık tarihiyle başlar. Anadolu' da ki şifalı kaynakları ilk kullanan kavmin Etiler olduğu sanılmaktadır. Haymanada Etilerden kalma tarihi Gavur Kalesi vardır. Yıllar önce Haymana kaplıcasının olduğu yerde yapılan kazılardan çıkan havuz parçalarının Eti Mabedi olduğu kesinlik kazanan Gavur Kalesi taşlarıyla aynı menşeli olduğu uzmanlarca tespit edilmiştir. Tarihi Kral Yolu güzergahında bulunan Haymana kaplıcalarının daha birçok kavim tarafından kullanıldığı sanılmaktadır. Galatların bu bölgeye GALATİA SALUTARİS yani sıcak su membası adı vermesi tesadüf değildir. Etiler ve Galatlar' dan başka Romalıların bu kaplıcayı geliştirdiği sanılmaktadır.

****** Sağlık sohbetlerinde anlatıyormuşsun, hastalıklar nasıl başlar?***

Kuantum mekaniğinden öğrendiğimiz gibi enerji ve madde aynı yapı taşından oluşmuştur. Katı gibi görünen insan vücudu, frekansını azaltmış bir enerji paketidir. Bedenimizin her yerini kapsayan bu enerji paketi, bizim yaşam gücümüzdür. Günümüz tıbbı, sağlıklı bir beden için öncelikle bu yaşam gücümüzün dengesini korumanın gerekliliğini kabul etmiştir. Tıbben tanı koyulan hastalıklar oluşmadan önce, enerji paketlerinde bozukluklar ve dengesizlikler oluşur. Bu dengesizlik, organizmadaki his ve fonksiyonların bozulmasına ve organlarda şikayetlerin oluşmasına neden olur.

****** Tamamlayıcı Tıpta amaç nedir?***

Vücudumuz milyarlarca hücreden oluşur. Her hücre yapacağı görevi doğuştan itibaren bilir ve herhangi uyarıya gerek kalmadan ödevini yapar. Ancak yaşın geçmesi, hücrenin bulunduğu alana giden kan akımının azalması, hücrelerin yağ içine sıkışıp kalması, hücreleri harekete geçirip aktivasyonlarını düzenleyen hormonların azalması ve dengesizleşmesi gibi nedenlerle hücreler işlerini yapmakta bazen yetersiz kalırlar veya görevlerini tümden bırakabilirler. Örneğin pankreas insülin hormonunu sağlayan hücreleri barındırır. Bu hücreler yeterli çalışamazlarsa şeker hastalığı oluşur. İnsülin yetersiz olduğunda bu görevi yapacak ilaçlar ile vücut desteklenmelidir, yoksa hormon yetersizliğine bağlı diğer vücut kısımlarında organ yetmezlikleri oluşur. Diğer vücut hücrelerinin bozulmasını engellemek için dışarıdan insülin hormonu veya bu işi yapabilecek ilaçlar kullanılması gerekmektedir. Dışarıdan bu ilaçları verdiğimizde pankreas biraz daha tembelleşir ve daha az hormon üretir. Sonuçta devamlı ilaca bağlı bireyler oluruz. Tamamlayıcı tıpta amaç vücudun kendi sistemlerini harekete geçirip dışarıdan aldığımız ilaçların dozunu en azda tutmaktır.

****** Hastalık oluşmaması için ne yapmalıyız?***

Sağlığı kazanmaya destek için dünyanın ilk kurulduğu andan itibaren kaplıcalar ve çamur tedavisi kullanılmıştır. Eskiden yalnızca suya girip çıkma ve çamuru kullanmanın kaplıca için yeteceğini düşünürdük. Şu anda kaplıca sularının, doğal çamurların kullanımını iklim kürü, masaj tedavisi, egzersizler, tuz mağarası, fizik tedavi uygulamaları, saman odası, fin hamamı, sauna ile birleştirilmesine kaplıca tedavisi diyoruz. Amaç, yaşam gücü bozulmadan veya ilk bozukluk anında tedavisini yaparak her türlü rahatsızlığınızın önüne geçmek ve iyileşme sürecini çok daha hızlandırmaktır. Sağlıklı bir vücut ile daha kaliteli ve aktif bir yaşam için kendimizi bakımdan geçirmeliyiz. Bunun en kolay yolu "Doktorun Otel" gibi bir kaplıca merkezine gelmektir.

****** Burası bize gençliğimizi yeniden yaşatacak anlaşılan. Doktorun Otelinde ne gibi aktiviteler yapıyorsunuz?***

Haymana'nın dünya kalitesindeki zengin mineralli suyu ile Kaplıca Tedavisi, Tedavi Masajları, Tayland Tedavi Masajı, Aromaterapi Masajı, Sıcak Bitkisel Kompres Tedavisi, Çamur Sarma Tedavisi, Fizik Tedavi, Hidro Masaj, Lenf Drenaj Masajı, Parafin Uygulaması, Geleneksel Kese ve Köpük, Tuz Mağarası, Akupunktur, Manüel Terapi, Detoks Kürü, Nöral Terapi gibi Tamamlayıcı Tıp Etkinlikleri ve egzersizler yapıyoruz. Her ne kadar tıp dev adımlarla ilerliyor olsa da, doğal kaynaklara ilginin yüksek olmasının sebeplerinden biri de, bu tip tesislerde sadece tedavi için değil dinlenmek ve dinçleşmek için de çok iyi olanaklar bulunuyor olmasıdır. Ferah ve yemyeşil butik bir ortamdasınız. Sabah uyandığınızda kahvaltınız hazırlanıyor, istediğiniz gazeteniz size veriliyor. Çimlerin üzerinde bahçedeki ağaçların altında veya kapalı ferah salonlarımızdan birinde veya havuz başında gazetenizi okurken isteğiniz üzerine kahveniz geliyor. Odanıza döndüğünüzde yataklarınız toplanmış ve odanız temizlenmiş oluyor. Camları açarak tertemiz havayı ciğerlerinize çekiyorsunuz. İster SPA Bölümünde masaj ve bakım yaptırıp gençleşebilir veya Kaplıca Havuzunda yürüyüş yapabilir, Yüzme Havuzunda yüzebilirsiniz. İsterseniz gidip biraz hobi bahçelerinde oyalanabilirsiniz, ister hayvan bahçesinde tavukları izleyebilirsiniz, ister meyve bahçesine giderek gezebilir veya odanızda uyuyabilirsiniz. Masaj saatiniz gelince sizi uyandıracaklar nasıl olsa. İçiniz rahat olsun…

****** Sağlıklı yaşamak için sence ne yapmalıyız?***

Son yıllarda doğal kaynaklara dönmek, doğal besinlerle beslenmek, hastalıkları doğal yöntemlerle iyileştirmek tüm dünyada güçlenen bir eğilim haline gelmiştir. Temiz hava, doğal gıdalar, doğal tedavi yöntemleri, gelişen teknolojiye rağmen giderek insanların daha fazla tercih eder olduğu sağlıklı yaşam modelleri olmuştur. Anne ve babalarımızın yaptığı gibi Kaplıcalara gitmeyi ihmal etmemeliyiz. Yapılan çalışmalar, kaplıcaya gidenlerin daha az hastalandığını ve daha az ilaç kullandığını göstermiştir. Doktorun Otelini aklınızın bir kenarında tutun.

****** Sağlıklı yaşamak için yapmamız gereken birkaç sözcük sıralar mısın?***

Günde en az 6 saat karanlık bir odada uyuyun.
Vücudunuzu sabunla temizleyin ve bol bol durulayın.
Haftada bir iki kez balık yiyin.
Ülkemizin zenginliklerinden zeytinyağını yeniden keşfedin. Hem gıda olarak hem de vücudunuza kullanın.
İki üç günde bir köy yumurtası yiyin.
Çok su için. Sabahları elma sirkeli su tavsiye ederim.
Az tuzlu ayran ve yoğurt ile peynir tüketin.
Organik ürünlerin değerini bilin. En azından sebze ve meyveyi mevsiminde ve bol yiyin.
Fındık, fıstık ve cevizi kabuklu olarak alın ve kendiniz kırarak öyle tüketin
Dedelerimizin yüz yaşına kadar nasıl yaşadığını ve hiç doktora gitmediğini unutmayın.
Yılda en az iki kez kaplıcaya gidin.
Elmayı kabuğu ile beraber yiyin. Çekirdekli üzümü çiğneyerek tüketin.
Zerdeçal, rezene, nane, tere, brokoli, karnabahar, ıspanak, sarımsak, karnabahar, lahana, havuç, maydanoz, turp tüketin.
Hanımınız meyve ve sebzeleri sirkeli su ile yıkasın.
Temiz havada günde en az yarım saat yürüyüş yapın.
Hareketli yaşamı tercih edin.

****** Peki, birkaç adet de kaçmamız gereken şeyleri söyler misin?***

Bu çok kolay: sigara, stres, fastfood, beyaz un, beyaz şeker ve tuz.
Ayrıca: çok geç uyumak, çok geç kalkmak, çok fazla yemek ve kahvaltıyı atlamak.

Sevgi ile kalın, aktif kalın, mutluluğu yakalayın, birlikte olalım.

EN ANLAMLI ÖDÜL

İstanbul'da Dudullu Organize Sanayinin düzenlediği Mersin, Sinop ve Tekirdağ illerindeki tüm liseleri kapsayan 'Mustafa Kemal'i Anlamak' konulu fikir ve proje yarışmasının finali 23-24 Mayıs 2015'te yapılmıştır. Toplamda 3000 projenin yer aldığı yarışmada 2 öğrencimiz finale kaldı. Finalde ise 9.sınıf öğrencimiz Burcu Can, Firma Özel Ödülü kazanmıştır.

Ümidimin Aynasına...

Sevgili Ata'm,
Seni anlamak,okuyamayacağını bildiğim halde bu mektubu yazmak kadar umut verici bir şey... Seni anlamak kalp attırıyor, adım attırıyor. Biliyor musun? Seni anlamak için ne sayfalar dolusu kitaplar gerekli, ne de ezberler... Seni anlamak için seni tanımak, seni hissetmek; bakışlarındaki derinliği kalbinin orta yerinde hissetmek gerekli. Seni anlamak için Türk olmak, belli bir dine mensup olmak, belli bir ırktan olmak da şart değil; seni anlamak için fikri, vicdanı hür bir insan olmak gerekli. Çünkü, seni anlamak akılla yürek arasında bir yerlerde gerçekleşiyor. Sanki seni tanırken öğrenilenler bir tutkuya dönüşüp duygu olarak geri dönüyor. Hatta, biliyor musun bazen ne düşünüyorum ? Sanki insanoğluna seni anlamak doğuştan gelen bir içgüdü, ama tabii ki o içgüdüyü hisseden için... Çünkü seni öylesine tanımışım ki, her durum ve koşulda ne tepki verebileceğini, nasıl düşüneceğini kestirebiliyor gibiyim. Kısacası, sanki yıllarca senin yanında yaşamışım, beraber vakit geçirmişim gibi... İşte bu yüzden içgüdü gibi diyorum. Öylesine efsunlusun ki, tanıdıkça tanıyası geliyor insanın, baktıkça bakası geliyor. O hemencecik biten bir ses kaydın var ya hani, o kayıt, o ses hiç bitmesin istiyorum ! O güzel konuşmanın çeşitlerini, o ilhamlı anlatımı her gün, her hafta duyabilsek keşke... Ne güzel olurdu, daha fazla ses kaydı, daha fazla Nutuk, daha fazla senin bakış açını içeren şeyler olsa elimizde. Belki de seni büyülü yapan da budur, kim bilir... Seni anlamak, hüzünle gururu aynı anda hissettiriyor. Daha doğrusu, hüzne rağmen gururu hissettiriyor. Özlem bile gurur verici, özel bir duygu gibi hissediliyor. Seni anlamak, sırf sen tüm mücadeleni bu topraklar uğruna verdiğin için ülkemizi sahiplenmek, dilimizi, bayrağımızı, marşımızı, andımızı inadına benimsemektir. Seni düşününce damarlarımdaki o asil kanı tam anlamıyla hissediyorum. İnsan, neyi nasıl düşünürse öyle hissedermiş çünkü... Bir insanın başka bir insanı görmeden ne kadar uçsuz bucaksız sevebileceğini de seni anlayarak öğrendim. Aslında seni hiçe sayan insanları ve rakiplerini bile anlayabiliyorum. Ne de olsa rakibin de güçlüsü, akıllısı makbuldur. Ha, bir de sen olmak isteyenler var! Onları anlıyor muyum...? Onları sadece uzaktan hafif bir tebessümle izliyorum, çünkü biliyorum ki, sen eşsiz benzersizsin, yani amaçları sonuçsuz ! Seni en çok da ne zaman anlıyorum biliyor musun Ata'm ? Her yerde asılı olan o asil fotoğrafın var ya, işte oradaki derin bakışlarındaki kıymetli yorgunluğu ve o bakışlarının anlattığı gurur dolu hikayeleri gördüğüm zaman... Bazen, bilhassa 10 Kasım sabahları siren seslerini duyunca gözyaşlarımız yavaş yavaş birikiyor, herkesin tüyleri diken diken oluyor birden, ama ben engellemeyi bile istemiyorum. Halbuki, sen görsen çok kızardın. Çünkü, ben seni

anladım; sen güçsüz hissetmeyi, pes etmeyi, umutsuzluğu sevmezsin. Her şeye hayırlı tarafından bakarsın; sen olsan ve o iki gözümden akan damlaları görsen derdin ki, "Ben gittim, ama olsun... Size pırıl pırıl, helaliyle kazanılmış topraklar bıraktım." O yüzden, her seferinde dimdik durmaya çabalıyorum. Her şey bir kenara, sayende en çok neyi anladım biliyor musun Ata'm? Bir insanın 'hedeflemeden' ne kadar fazla 'koşulsuz sevgi' kazanabileceğini... Seni anlamak, hayata senin o deniz gözlerinden bakıp sonsuzlukla umudu bir arada görebilmekmiş yüreğimin, fikirlerimin ve umutlarımın aynası Ata'm!
Burcu CAN

EVLİLİK TERAPİSİNİN DUAYEN HOCASI PROF. DR. MEHMET SUNGUR - TAC' 74

74 yılında Mezun olduğu Tarsus Amerikan Koleji'nde kadın ve erkek ilişkileri üzerine konferans veren Prof. Dr. Mehmet Sungur: Kadınların da erkeklerin de kimi Mars'tan kimi Venüs'tendir. Yani kadın ve erkek arasında farklılıklar vardır ama her ikisi de eşittir. Önemli olan bu farklılıklarını tolere edebilmektir. İşte o zaman gece yarısı uyanıp 'beni nasıl anlamıyor' diye saç baş yolmayız!

Türkiye'nin köklü eğitim kurumlarından 127 yıllık Tarsus Amerikan Koleji (TAC), bilişsel terapinin ve evlilik terapisinin duayen hocası Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Ana Bilim Dalı Öğretim Üyesi Prof. Dr. Mehmet Sungur'u konuk etti. Tarsus Amerikan Koleji'nden 1974 yılında mezun olan Prof. Sungur, bir zamanlar ders gördüğü okulunun tarihi kampüsünde velilerle ve öğrencilerle buluştu. Tarsus Amerikan Koleji'nin oditoryum salonunda veliler ve öğrenciler için düzenlenen iki ayrı konferansta kadın ve erkek ilişkilerini anlatan Prof. Sungur, "Kadın ve erkek farklıdır ama eşittir. Bu farklılıklarıyla birbirlerini kabul ettikçe ilişkideki sorunlar daha kolay aşılacaktır" dedi.
Tarsus Amerikan Koleji'nde düzenlenen 'İlişkilerde Erkekler ve Kadınlar, Farklılıklar ve Benzerlikler' konulu konferansta konuşan Prof. Dr. Mehmet Sungur, kadın ve erkeğin bazı farklılıklar taşımasının, onların eşit olmadığı anlamına gelmediğini vurguladı. "Eşit olmamız için benzer ya da aynı olmamız gerekmiyor" diyen Prof. Dr. Sungur, kadın ve erkek ilişkileri ile ilgili şu bilgileri verdi ve önerilerde bulundu:
Hayatımızı olaylar değil, olaylara verdiğimiz anlamlar belirler. Olaylara verdiğiniz anlamları değiştirirseniz hayatınızı değiştirebilirsiniz. Bunu eğer bir hayat tarzı haline getirebilirseniz hayata çok daha sıkı tutunabilir, ilişkilerinizi daha sağlıklı yürütebilirsiniz. Eşitlik ve benzerlik eşdeğer değildir. Ne kadar birbirimize benzersek o kadar eşit oluruz diye düşünülüyor. Halbuki birbirimizden çok farklı olup halen eşit olabiliriz. Kadın ve erkek de farklıdır ama eşittir. Bu bir cinsiyet ayrımı değildir. Farklı olmak eşitliğe aykırı değildir.

"Farklılıklar zenginliktir"

Eşitlik aynı fırsatların verilmesidir. Bir restorana gittiğiniz zaman bir kadınla erkeğin önüne aynı mönünün konması gibi algılıyorum eşitliği. Mönü aynı ama bu mönüden farklı yiyecekler seçebilme özgürlüğüne sahipsiniz. Yani sizin önünüzde eşit imkanlar var ama bu eşit olanaklardan seçimleriniz farklı. Mutlu olmak için benzer olmamız gerekmiyor. Farklıyız, eşitiz, farklılıkların birbirini zenginleştirmesini sağlayacağız. Beraber olduğumuz kişinin ona özgü yanlarını görmeye çalışmalıyız. Farklılıklarla birlikte yaşamayı kabul etmek çok önemli. Kadın ve erkekler arasında da farklılıklar olması doğaldır. Bunu böyle görebilsek ilişkiler daha sorunsuz olacak. Sorun yaşayan çiftlerin bu farklılıkları tolere edemediklerini görüyorum.

"Farkı kabul ederseniz saçlarınızı yolmazsınız!"

Esas olan farklılıklarla birlikte yaşamayı öğrenebilmektir. Kadınların bazıları Mars'tan bazıları Venüs'ten; erkeklerin de bazıları Mars'tan bazıları Venüs'tendir. İnsanları bir klişeye koymak doğru değil. Farklı olduğumuzu bildiğimizde, gece yarısı kalkıp 'nasıl oluyor da beni bir türlü anlamıyor' diye saçınızı başınızı yolmazsınız.

"Mutlu evlilikte eşler takım olabiliyor"

Mutlu evlilikle mutsuz evlilik arasındaki en büyük fark da burada yatıyor. Mutlu evliliklerde de aynı tartışma ve çatışmalar yaşanıyor. Mutlu evlilikte; partnerler sorun karşısında yan yana gelip bir takım oluşturuyor ve sorunu karşılarına alarak çözüm bulmaya çalışıyorlar. Mutsuz evlilikte ise partnerler sorunu değil, birbirlerini karşılarına alıyorlar. Dolayısıyla da sorunu bir türlü çözemiyorlar.

"Hep eller havaya olmaz, acı muhteşem bir bilgi"

Günümüz insanı acı çekmekten, hüzünden ve kederden kaçıyor. Hep 'eller havaya' bir hayat empoze ediliyor. Oysa acı da hayatın bir gerçeğidir ve en muhteşem bilgisidir. İlişkilerde ayrılıklar, sadakatsizlikler, büyük hayal kırıklıkları olabilir. Bu acıyı görmezden gelerek, halının altına süpürerek bununla baş edemeyiz. Doğru olan; bu acıyı da yaşamak ve sağlıklı bir şekilde aşmanın yollarını aramaktır.

"Aşk bir görme kusuru, evlilik bunun tedavisi"

Aslında kadın ve erkek birlikteliğinde her şey güzel başlıyor. Her iki taraf için bazen konuşmaya bile gerek kalmıyor. Birbirleri için yaratıldıklarına, bir elmanın iki yarısı olduklarına inanıyorlar. Hatta son zamanlarda 'ruh ikizi' diye bir tanımlama çıktı. Oysa, 'ruh ikizi' diye bir şey de yok. Bu yüzden aşkı bir görme kusuru, evliliği ise bu kusurun tedavisi olarak tanımlıyorum. Çünkü, aşkın alevi söndükçe insanlar kusurlarını da görmeye başlıyorlar, yani bir nevi tedavi oluyorlar. Evlilik aynı zamanda tüm hayal kırıklığı yaratan felaketvari sonuçlarına rağmen, halen dünyanın en büyük gönüllü organizasyonu.

SEV MEZUNİYET TÖRENİ

Emre Toğrul
TAC '81

Sevgili Pelin Çağlayan, sana bir kez daha teşekkürler. Bana bu müstesna törende konuşup, gençlere seslenme fırsatı verdiğin için. Hayatım konuşma yapmakla geçti, nadiren bu denli keyif alırım.

Keyifli bir haziran akşamı, hava hem iklim olarak harika, hem konukların havası olarak elegan, sıradışı, samimi ve çekici. Bir tarafta Soren Kierkegaard'ın yazılarından fırlamış 2015 mezunları; sade, kendine güvenli, pırıl pırıl, keyifli evlatlarımız. Diğer tarafta onların akıl ve bilgi kılavuzu öğretmenlerimiz. Onlarda, bu üç yüzyıl görmüş mabedin sessiz kahramanları. Öte tarafta, çocuğunu bu yuvanın özgür, özgün ve özel ortamına teslim etmiş, kendi evleri zaten bir eğitim kurumu olan aileler, güzel insanlar.

Ben, bir eski mezun olarak konuşuyorum, masal anlatıyorum aslında. Masal, çünkü bir varmış bir yokmuş diye geçen hayatı, herkesin kaf dağının ardındaki bilinmeyen hazinenin peşinde olduğunu, aynı çetin yollardan, dibi belirsiz sulardan, kasırgalardan geçip savaştığını anlatıyorum. Bu hayata çocuklarımızı hazırlarken, onları iyi birer hayat savaşçısı yaparken, en önemli yıllar olan, 6 - 14 yaş arası hazırlığın bu yuvadaki hikayesini anlatıyorum?

Mezunlar, aileleri ve öğretmenler dikkatle dinliyor, zira hepsi sürecin parçaları. Kabullensek içselleştirsekte; reddetsekte bu okulda hep birlikte okuyoruz diyorum.Kendi hikayemden, büyük oğlum Emir'inkinden, belki yeni başlayacak küçük Emre'den bahsediyorum. Bana okuma zevkini aşılayan kırk harami hazinesi kütüphaneden, çocukluğumun kahramanlarından Yalçın Demirtürk hocanın bana verdiği özgüvenden, Nazım Hikmet Ran'ın "Bugün Pazar" adlı şiirini yasaklı yıllarında nasıl sınıfta okuduğumdan, yaşamımın her anında yakama gururla taktığım okuluma aidiyet rozetimden, ve aslında hiç mezun olunamadığından bahsediyorum.

Kierkegaard'ın estetik dönemindeki, iyi ve kötüyü hazzetmenin kontrolüne bırakmış, sevip hoşlandıklarını iyi, hazzetmeyip sevmediklerini kötü olarak değerlendiren, fiziksel değişimin sarhoşluğundaki bu evlatlara bu mabedin neler verdiğini anlatıyorum. Okulun onları etik ve akıl çağının sorumluluğuyla boğup, erkenden bıktırmak yerine; inanç çağının dogmalarıyla, önyargılarıyla, kalıplarıyla yüklemek yerine; nasıl özgür, özgün ve özel bir süreçten geçirdiğini anlatıyorum. Bu çocuklarımızın çağlarında olup, zorla beyinleri kalıp bilgi, davranış biçimi ve baskılarla esir alınan çocukların niye sağlıkla akıl çağına geçemediklerini, inandıklarını zorla kabul ettirmenin peşinde olduklarını

söylüyorum. Hatta bizzat kendi yaşadığım anıları anlatarak, kendi sürecimi paylaşıyorum. Ailelerin çocuklarını bu okula göndermekle, öğretmenlerin bu üç yüzyıldan dem almış yuvada kılavuzluk yapmakla, nasıl güzel bir iş yaptıklarını söylüyorum onlara. Daha önce binlercesini aynı hazırlıktan geçirmiş Stickler binası arkada gururla bakarken, yeni mezunlar beni dikkatle dinleyip anlamaya çalışıyor. Hissedip, belki de tarif edilemeyen kavramlara tercüman olmaya çalışıyor, mutlu oluyorum.

Yıl 1974'te, ben bu okula girerken, rahmetli babamın " okul eski okul değil" diyen birine verdiği cevabı unutmam mümkün değil. Kısa ve net bir " yok yo". Kırk yıl sonra bugün aynı cevap bende de var. Var, çünkü kendi yaşamımda gördüğüm, dünyanın son 40 yıllık inanılmaz değişimi içinde sabit kalan herşeyin bu okulda eksiksiz verildiğine şahidim. İyi, doğru ve güzel olan birçok erdemin özgür bir ortamda, toleransla, sabırla, okul sevgisine sarmalanarak verildiği bu yuva benim için hala ülkenin en iyi okulu. Yaşamdaki en büyük silah olan özgüvenin, en büyük kalkan olan dostluğun ve en sağlam zırh olan aidiyetin bu yuvada nasıl iliklere işlendiğinin canlı şahidi olan ben diyorum bütün bunları. O yüzden, yaşamlarının en önemli aşamasını burada geçiren 2015 mezunu evlatlarımızı, değerli ailelerini ve kapısından yönetim katına tüm eğitim gönüllülerini can-ı gönülden kutluyorum.

TAC'15 Dönemi

Aramıza Hoşgeldiniz!

Erdoğan Kaynak
TAC'63

5 Haziran Cuma akşamı TAC yerleşkesinde 2014-15 eğitim öğretim yılının mezuniyet töreni vardı. Velilerimiz; 12.sınıf öğrencilerimiz; akrabaları ve yakın dostları; SEV mütevellileri ve yönetimi; öğretmenlerimiz ve mezunlar derneğimizin üyeleri tören öncesi serin bir ilkbahar akşamında bu mutlu tören için buluştular. Annebabaların heyecanı yüzlerine yansımış, evlatlarının mürüvvetini görmeye gelmişlerdi. Fotoğraflar çekiliyor, öbek öbek pozlar veriliyordu. Tekerlekli sandalye ile, koltuk değneği ile torunlarının mezuniyetini görmeye gelen yaşlıların heyecanı görülmeye değerdi.

Gün hafif hafif kararmaya başladığında, Stickler binamızın birinci katında görünüyor TAC'2015 mezunlarımız. Misafirlerden alkışlar kopuyor. Flaşlar patlıyor bu anı ölümsüzleştirmek için. Merdivenlerin sağından ve solundan tek tek inen öğrencilerimiz audotorium önündeki platformda buluşup ikili ikili aşağıya süzülüp kırmızı halıların döşendiği bahçeye iniyorlar. Merdiveni inen gençler, tören alanına doğru yürümekte olan SEV idarecileri, okul idarecileri, mezunlar derneği başkanımız ve öğretmenlerinin peşine takılıp kendilerine ayrılan yerlerine geçiyorlar. Misafirler de çimler üzerinde kendilerine hazırlanmış yerlerine oturuyorlar.

Saygı duruşu ve İstiklal marşı ile törene geçiliyor. Sırasıyla okul müdürümüz ve TAC'87 mezunumuz Günseli Yüksel, genel müdürümüz Andrew Leathwood, öğretmenler adına Orhan Baycık, misafir konuşmacı Generale Sigortanın ceosu TAC'86 mezunumuz Mine Aydın Ayhan konuşmalarını yapıyor ve çiçeği burnunda mezunlarımıza başarı diliyorlar.

2014-15 eğitim öğretim yılının akademik başarıda ilk üçe giren öğrencilere ödülleri protokoldeki değerli misafirlerimizce veriliyor:

birinci gelen Ecem Yağmur Demirtay,
ikinci gelen Selen Terzi,
üçüncü gelen Bade Turgut.

Okul birincisi Ecem konuşmasını yapıyor göz yaşları içinde...

Sonrasında her yıl Dr.Ertan Dumanlı adına bir öğrencimize verilen Örnek Öğrenci ödülünü, TAC Mezunlar Derneği başkanımız Dr. Ali Cerrahoğlu, Ege Su Durak'a veriyor ve birtuğladasenkoy projesinde Ege Su adına Stickler'a bir tuğla koyuyor.

Öğrenci Birliği başkanımız Mehmet Yarkın Yılmaz bayrağımızı gelecek yılın öğrenci birliği başkanlığına seçilen Efe İzgialp'e teslim ediyor.

Törenin sonunda öğrencilerimiz tek tek çağrılarak sembolik diplomalarını alıyorlar...

Stickler merdivenlerine geçen 72 kişiden oluşan bu dönemin mezunları büyük bir coşku ile bir anda keplerini havaya fırlatıyorlar ve havai fişeklerini patlatıyorlar ard arda. Yıllarını verdikleri okullarında son bir kez duygularını sahneliyorlar...

Mezunlarımız, gecenin ilerleyen saatlerinde anne-baba-akraba-öğretmenleriyle-arkadaşlarıyla hatıra fotoğrafları çektirip, bu güzel geceyi unutulmaz kılıyorlar. Misafirlerimize güzel ikramlarda bulunuluyor okul bahçesinde.

TAC Mezunlar Derneği olarak TAC'15 dönemine, aramıza hoş geldiniz diyor, başarılar diliyoruz...

BİZ TAC'LİLER BİRBİRİMİZDEN HİÇ KOPMAYIZ!

Mine Ayhan
TAC '86

30 yıl sonra mezuniyet törenine katılarak yeniden mezuniyet sevinci yaşama fırsatı yakaladım. Okulumda olmaktan çok mutlu oldum.

Belli başarılar yakalamış bir CEO olarak mezuniyet töreninde konuşma yapabiliyorsam bunu öncelikle ve en çok TAC'ye, sonra da annem, babam, oğlum ve yurtdışında olan eşim ve büyük oğlumun destek, sevgi ve fedakarlıklarına borçluyum.

Konuşmamı hazırlarken tüm '86 mezunlarından yardım aldım. 30 yıl sonra dahi biz birbirimizden hiç kopmadık, yahoogroups sayesinde en az 60 arkadaşım ile sürekli iletişim halindeyiz. Hep birlikte yaptığım konuşmanın mezuniyetimizden bir kaç ay sonra aramızdan ayrılan rahmetli Rauf Ural arkadaşımıza ithaf etmek konusunda anlaştık.

1979 yılında hazırlık sınıfına alınan ilk 24 kız öğrenciden biriydim. Açıkçası hiç ciddi bir sıkıntı yaşamadım, ama çok komik durumlar olurdu. Örneğin okulda kızları istiyor muyuz diye sınıf arkadaşlarımız oylama yaparlardı. Tabii onlar bizim bir üst ve iki üst dönemimizin etkisindeydiler. Çok az kız olduğumuz için her spor dalında okul takımında yer aldık. Örneğin ben hem atletizm takım kaptanı, 100 mt koşucusu, hem hentbol takım kalecisi, hem de basket takımındaydım.

Öğretmenim sayesinde matematik bölümü kazandım

TAC'de ne kadar olağanüstü bir eğitim aldığımızı sizlere iki sene önceki basın toplantısından bir anektod ile anlatacağım. SEV Vakfı Yönetim Kurulu olarak çok önemli basın mensupları ile toplantıdaydık. Kendileri ısrarla pek çok kaliteli özel okul olduğunu söyleyip, bizim okulumuzun bunlardan ne fazlası olduğunu soruyorlardı. Ben başkanımdan izin alarak bu soruyu cevaplamak istiyorum dedim ve kendi öğrenciliğimde çok önemli bir dönüm noktasını anlattım.

Çok zor bir sınavla ve seçilerek TAC'ye girmiştim. Başarılı bir öğrenciydim, ancak orta 3'te matematikte zorlanmaya başladım. Açıkçası sevmiyordum ve sözelim daha kuvvetli gidiyordu. Matematik öğretmenimiz bunu fark etti ve benim matematikte geri kalmama izin vermedi. Benim matematiği sevmem ve başarılı olmam için çok uğraştı ve ben sonunda Boğaziçi Üniversitesi Matematik bölümünden mezun oldum. İşte farkımız budur dedim. Basın mensupları şaşkınlıktan bir kaç dakika konuşamadılar...

Staj yapmak isteyen mezunumuza kapımız açık

Üniversite 3. Sınıfta TAC'66 mezunu abimiz Giray Velioğlu sayesinde Yapı Kredi sigortada staj yapmaya başladım. Mezuniyetimden sonra o şirkette en alt seviyede ise başladım. Bundan sonrasını tahmin edeceğiniz gibi çok çok çalıştım, hep iyi niyetli oldum, hiç pes etmedim ve sürekli kendimi geliştirmeye çalıştım. Tüm TAC'yi bitirip üniversite okuyan kardeşlerime farklı sektörlerde ve şirketlerde staj yapmasını öneriyorum. Generali Sigorta kapıları staj yapmak isteyen mezunlarımıza açık olacaktır.

Gençlere iki tavsiye

Sizlerle ayrıca hem iş hem de özel hayatımda uyguladığım ve beni hem mutlu hem de başarılı kılan iki prensibimi paylaşmak istiyorum:

• Sizlere de önereceğim Kadir Özer'in Stresle Basa Çıkma kitabının bir bölümünde hiçbir şeyi kişiselleştirmemeyi öğrendim. Ve bunu her an uygulamaktayım. Örneğin trafikte birisi korna çalsa veya bir is arkadaşım sert ve kötü bir mail yazmış olsa bunun benimle ilgili değil, o kişinin o anki algısı veya sıkıntılı bir durumda olmasından kaynaklandığını düşünürüm. Hiçbir şeyi kişiselleştirmem.
• Yıllar önce bir şanssızlık sonucu üç hafta komada kaldıktan sonra hayata dönmüş olmam sebebiyle sırf HAYATTA olduğum için kendimi dünyanın en zengin ve en BAŞARILI insanı olarak görürüm.
Mezun olan tüm kardeşlerimi çok çok tebrik ederim, bundan sonraki hayatınızda muhteşem başarılar dilerim!!!

Mine Ayhan TAC'86
Genel Müdür
Generali Sigorta A.Ş.

TALASLILAR BULUŞMASI

Gürkan Ertaş
TAO '60-TAC '63

Sevgili Dostlar,
Yıllardır Ankara'da Mart ayının son günlerinde bir akşam yemeğinde Talaslılar bir araya gelir ve eski günleri yâd ederler. Bugün oturup şöyle kayıtlarıma bir baktım da 2006'dan bu yana tam 10 yıldır bu organizasyonun içinde yer almışım. 2006/ 07/ 08 ve 09 yıllarındaki organizasyonları; sevgili arkadaşım, dostum ve ışıklar içinde yattığına inandığım o güzel insan Metin Acet'le birlikte yapmışız. Onu bir kere daha sevgiyle, muhabbetle yâd ediyorum.
O yıldan bu yana tek başıma götürdüğüm bu organizasyon bu sene 28 Mart 2015 akşamı Ankara Farabi Sokak'taki Niza Park Otel'inde gerçekleşti. Bu mekân geçen seneki Talaslılar buluşmasına da ev sahipliliği yapmıştı ve başta 1950 mezunu Cengiz Dolunay Abimiz olmak üzere büyük çoğunluktan olumlu not aldığı için bu sene de tercih edilme hakkını kazanmıştı.
19.30'da abi ve kardeşler eşleriyle birlikte birer ikişer mekâna gelmeye ve lobide hazırlanan bistro masalar etrafında sohbete başladılar. Bu toplantılara her zaman herkesten önce gelen 1941 mezunu Hadi İlbaş Abimiz bu kez ortalarda yoktu. Doğrusu, gözlerinden kısa bir süre önce ameliyat olduğu için ben sağlığından endişe etmeye başlamıştım ki kendisi de biraz gecikmeli olarak bizlerin arasına katıldı. Meğerse otelin adını sadece Park Otel diye söyleyince kendisini yanlış yerlere yönlendirmişler.
Saat 20.00'ye kadar süren lobideki ayaküstü sohbetten sonra yavaş yavaş salondaki yerlerimizi almaya başladık. 60 kişi için hazırlanan masa etrafına ancak

48 kişi olarak yerleştik. Son dakikada sağlık nedenleri ile gelemeyen abi ve kardeşlerimizin yokluğunu hissedip bir an önce iyileşmeleri temennisinde bulunduk.
Organizatör olarak kısa bir açış konuşması yaptım. Orada olduğu gibi burada da özellikle İstanbul'dan gelen Yücel Akyürek Abimize ve sevgili eşine, İzmir'den gelen Yılmaz Ayata'ya, Bülent Gökay'a ve sevgili eşine ve yine Kayseri'den gelen Faruk Çakmak ve sevgili eşine teşekkür ediyorum. Ankara dışından gelerek bu etkinlikte yer almış olmaları, kalplerinde taşıdıkları aidiyet duygusunun ne kadar güçlü olduğunu göstermesi nedeniyle her türlü takdiri hak ediyor.
Ayrıca Talas'ta okumamış olmasına rağmen bu akşamı Talaslı kardeşleri ile geçirmek için aramıza katılan Turhan Kayasu ve sevgili eşine, Mustafa Danışman ve sevgili eşine, hatta o yakışıklı torununa sonsuz teşekkürler ediyorum. Bir teşekkürü de 1955 mezunu Ömer Yağız Abimiz hak ediyor; zira bütün gece elinde fotoğraf makinesi ile Talaslıların bu birlikteliğini ebedileştirmek için çırpındı durdu.
Bu toplantılarda geçen yıl başlattığımız ve ilkini Sinan Bayraktaroğlu'nun yaptığı "Niye Talas" konulu kısa bir konuşmanın bu seneki icracısı Orol Ataman oldu. Talas'ın değerlerini özellikle istatistiki bilgilerle tebarüz ettirip hepimizin ilgisini çekmeyi başardı. Kendisine buradan bir kere daha şükranlarımı sunuyorum. Daha sonra Yücel Akyürek Abimizin yönetiminde okul marşımızı İngilizce (All Hail Talas to Thee) ve Türkçe (Selam Okul Sana) olarak hep birlikte söyledik.
Gecenin sonunda; bize sunulan yemeklerden, hizmetten, bize ayrılan mekândan yine hepimiz memnun kaldık. Seneye tekrar buluşmak dileklerimizle birbirimizle tek tek vedalaşarak ayrıldık.

Talas Amerikan Kolejinde geçen dört yıllık eğitimden sonraki 60. yılda kadim sınıfdaş ve okuldaşlarla nostalji!...

Fotoğrafları gönderen: **SEVGÜN YALÇIN '58**

ELDOKU'NUN ÖYKÜSÜ

Cengiz Atalay TAC'72

3 yıl önce ankara'da iki arkadaş/kafadar, doro ile manu, bir araya geldiklerinde, ortak uğraşılarından konuşurken, anadolu'nun geleneksel "elişi, dokuma, örme, keçe" vs gibi yöresel tekstil kültürüne olan ilgilerini keşfederler. Daha sonra bu ilgi onları, bu ürünleri üretenlerin peşinden sürükler. Ankara'nın dış mekanlarındaki üreticileri ve örgütlerini/kooperatiflerini bulurlar, onlarla tanışır, dost olurlar, birlikte vakit geçirip, çalışmaya başlarlar. Kendi kültür ürünlerini ve kullanımlarını paylaştıkca, yerel ürünlerle harmanladıkca, ortaya daha güzel şeyler çıkar. Sonunda, bu yolla geçimini de sağlayan mamak'lı dostlarının çok kısıtlı olan ürün yelpazesini geliştirerek onların da emeğini daha değerli kıldıklarını görürler.

Şimdi bu iki arkadaşın mottoları şu ;

"Geleneksel elişinin korunması temelinde kadınların ve küçük üreticilerin ekonomik bağımsızlığının güçlendirilmesini hedeflemek",

"Çevreyi düşünerek yöresel el dokumalarına ve geri dönüşüme önem veren, ev eksenli çalışan kadınlarla ve kooperatiflerle işbirliği yaparak daha fazla katma değer yaratmak"

En önemli katkıları nerede ise tümü ile

Dorothea Atalay

eski malzemelerin yeni şekil ve amaçlarla kullanımı. Eski çarşaflar, şeker çuvalları, denizli'den kullanılmış tütün iplikler, ısparta'dan kiraz-üzüm çekirdekleri, süs eşyaları, boncuklar , denizli-buldan'dan pamuklu, uşak-civarı kök boyalı ham yünler, kars, diyarbakır kilimleri, beypazarı, kastamonu-hanönü kendirleri, bursa-hatay ipek dokumaları, rize-ardeşen el dokuma keten kumaş, erzurum'dan kaba dokuma yün kumaş…tabii herşey eski olamıyor… olabildiğince…

Şimdi işin en zor tarafı, üretilenlere, değerince pazar yaratabilmek. Bu pek de bildikleri bir konu değil ve çok zorlanıyorlar. İlk yurtdışı müşterileri de amerikadan, internette buluşulan bir müşteri olmuş ve yün-örgü kemerleri alıyor. Şimdi doro ile manu pazar-pazar geziyorlar, elçiliklerde tanıtıcı sergiler yapıyorlar, bir yandan internette e-ticaret ile (aradolu.com, zet.com, etsy.com) ve direk kendi sayfaları ile (www.facebook/eldoku) yapılanları arz ediyorlar. İstanbul'da bağdat caddesinde bir halı mağazasında, el dokuma-örgü kilimleri satılmaya başladı. Urla ve alaçatıda birer otel vitrin yapıp, müşterilerine yastıklarını, sıcak-torbalarını, kumaş, hasır-örgü çantaları satıyor. Benim çocukluğumda kalan alış-veriş fileleri de bir harika…

Bende tao-tac'li kardeşlerime tanıtayım istedim. Hani olurda bir sonraki hediyelerini el-dokudan alırlar belki diyerek.

KOLAJ ÇALIŞMALARI UFKUMU AÇTI

Armağan Arpaç

25 yıllık mağazacılık hayatım bittikten sonra kendime değişik uğraşlar aramaya başladım.

Kolaj (Kes-yapıştır) yöntemiyle resim yapmak bana keyifli geldi. Çalışmalarıma ilk önce bir Ressamın iki, üç seans yönlendirmesiyle başladım. Bunun malzemesi muhtelif kağıtlar ama herhangi bir figürü önüme alıp kopya çekmiyorum. Son zamanlarda devreye fotoğrafta girdi. Beğendiğim objelerin fotoğrafını çekip, onları A3, A4 kağıtlar şeklinde büyütüp, onların üzerine yerleştirmeler yapıyorum. Son zamanlarda bu yaptıklarıma yer yer boya karıştırmaya başladım.

Kolaj yöntemini kullananları araştırdığımda, yağlı boya çalışanlar kadar yaygın olmadığını gördüm. Özellikle Mustafa Horasan'ın sergisinden etkilenip ufkumu açan çalışmalarıma devam ediyorum.

Bir(inci) Homecoming anısı

Tarık Mughisuddin
TAC '90

Kış 1990. Akşam. Son sınıftaydım. Müdürümüz, Mr. McCain lise son ve lise 2'ler den oluşan bazı öğrencileri ve yatılıları çağırıp, mezunlarla lise sahasında buluşturdu.

Amaç: bir beyin fırtınası.
Konu: mezunlar ve öğrenciler arasındaki bağı nasıl güçlendirebiliriz.
Rahmetli Güner Abi oradaydı. Akar Abi da ordaydı. Ayrıca bir kaç tane daha mezun abimiz de vardı (isimlerini şimdi unuttum, affola). Sohbete başlarken herkesin aklında 1988'de yapılan muhteşem Centennial kutlamaları, arada sırada yapılan mezun-öğrenci maçları vardı. Toplantıya katılanlardan İdil (lise 2) ise, AFS ile gittiği ABD macerasını kısa kesip sene içerisinde Tarsus'a geri dönmüştü. Amerika'dayken gittiği okulundaki Homecoming tecrübesini bizlerle paylaştı. Ve böylece sohbet ilerledi…TAC'ye uygun bir mezunlar buluşmasını nasıl yapabiliriz diye grupça tartışmaya başladık. İşte o akşam, o toplantının soncunda bizim "Homecoming" fikri doğdu.

Hedef: 19 Mayıs 1990, Cumartesi.
Lise son temsilcisi olarak düzenleme komitesindeydim. Orta 3'den Lise sona kadar her sınıftan gönüllüler de vardı. (yan not: davet mektupları hazırlarken, kız mezunlarımıza daha doğru hitap etsin diye, ki o zamanlar kız mezun sayısı çok azdı, alışılmış "Merhaba Abi" yerine "Merhaba Abi, Merhaba Abla" olarak yazmaya başladık).
O ilk Homecoming'i dün gibi hatırlıyorum. Gelen herkesi kapıda karşıladım. Herkeste büyük bir heyecan… Lise sahasında oynanan maçlar: futbol, basketbol. Stickler'ın önünde çekilen toplu resimler…
Ve şimdi Homecoming'in 25. yılı. Bizim sınıfın da 25. yılı. Bu sene bizden yaklaşık 70 kişi katılmış. Ben ise, maalesef yine gelemedim. WhatsApp ve Facebook sayesinde Homecoming'i neredeyse an an izledim. Resimlerden milletin mutluluğunu ve heyecanını hissetim. Efkârlandım. İçim gitti. 15 senedir ne Homecoming'e katılabildim, ne de canım okulumuzu görebildim. Gurbette olunca, uzun seyahat ayarlamak bazen zor oluyor. İnanın buna çok üzülüyorum.
Lise sondayken kişisel hedeflerimden biri mezun olduktan sonra, rahmetli Güner Abi veya Akar Abi gibi (şimdi de Ali Abi gibi), mezunlar derneğinde çok faal olmaktı. Adana'dayken ve İstanbul'dayken bunu biraz başardım, ama Amerika'ya taşınınca ancak uzaktan FABSIT'teki görevim vasıtasıyla okula ve camiamıza hizmet edebiliyorum, yine büyük bir keyifle. 16 Mayıs'ta Tarsus'ta herkes eğlenirken, Boston'da yaşayan dönem arkadaşım ve şu anki FABSIT Başkanı İsmail Ekmekçi beni aradı. Konuştuk. Dertleştik. O da Homecoming'e gidemedi diye hüzünlenmişti.

Bu sene Homecoming resimlerden ve yazılardan gördüğüm kadarıyla yine muhteşem geçmiş ve katılan herkese çok iyi vakit geçirmiş. Ali Abi'ye, Betül Abla'ya ve ekibine çok teşekkürler. Ellerinize sağlık. Yakında görüşmek umuduyla…
Boston'dan sevgi ve saygılarla,

HOMECOMING 2015

TAC '00

TAC '05

TAC '10

TAC '14

16 Mayıs 2015 Cumartesi günü yapılan homecoming'e 1965 mezunu olarak katıldım. Çok iyi organize edilmiş bir etkinlik idi. Emeği geçen tüm kardeşlerime teşekkür ederim.
Benim dışında 65 mezunu yani mezuniyetlerinin 50. yılına katılan arkadaşlarımın isimleri şöyle:

Sinan Bayraktaroğlu
Kemal Torul
Erhan Erdoğmuş
Mehmet Nejat Danışman
Eres Söylemez
Ali Rabi Ülkü

Plaket törenine katılan hocamız Haydar Göfer güzel bir konuşma yaptı. Mezunlar adına konuşan Sinan Bayraktaroğlu aramızdan zamansız ve erken ayrılan arkadaşlarımızı andığı duygu dolu bir konuşma yaptı.
Tören akşamı Refik kardeşimizin organize ettiği güzel bir konser izledik. Özellikle prömiyeri yapılan Bom Caz parçası çok hoşumuza gitti. Katılmayan veya katılamayan arkadaşlarımızı gözlerimiz aradı. Kalan zamanımızda bol bol Tarsus Kebabı yedik, şalgam içtik. Yıllarca kaldığımız Tarsus'un ne kadar tarihi bir şehrimiz olduğunu fark ettik.
60. ve 70. mezuniyet yılımıza daha büyük bir sayı ile katılıma dileği ile Tarsus'tan ayrıldık.

TAC '65

Mustafa Cihat Danışman
TAC '65

Sevgili Sinan Bayraktaroğlu arkadaşımız, bu yıl TAC - Homecoming ' de, ' 65 sınfını temsilen çok güzel ve duygulu bir konuşma yaptı ve hepimizin hislerine tercüman oldu. Şöyle ki ;

Bugüne kadar aramızdan ayrılan :
1- Lütfi Suyolcu,
2- Hüsnü Himam ,
3 - Koray Doğan,
4 - Ahmet Sırrı Erol,
5 - İbrahim Niyazioğlu,
6 - Mehmet Eskicioğlu,
7 - Mehmet Nuray,
8 - Demir Önal,
9 - Erdal Cerrahoğlu,
10 - İrfan Atalay,
11 - Ünver Yıldırım
arkadaşlarımızı ve hatıralarını, saygı ve sevgi ile anarak, 2015 Homecoming toplantısına başka bir duygu kattı. Salonda bulunan tüm hocalarımızı ve öğrencileri, yani hepimizi ağlattı...
Homecoming ile ilgili fotolar ektedir.

Hepinize sevgiler ..selamlar, sağlık ve başarılar..

TAC '64
Faruk Bozbey

Homecoming 2015'in altın dönemi
TAC'65

TAC '70

ESKİ MEZUNLARA YENİ ADET

ARTIK 41. MEZUNİYET YILIMIZI DA KUTLUYORUZ

Bu sene 74 mezunları "41 kere Maşallah" yıllarını kutladılar.

Homecoming günü Refik Kutluer'in (TAC'74) 41. Yıl konuşması....

En görkemli düğün 40 gün 40 gece sürer, en olmayacak şey 40 yılda bir olur. Bir fincan kahvenin hatırı 40 yıl sürer, en çok ayağı olan hayvana kırkayak denir. İnsanlar "Kırk katır veya kırk satır" ile cezalandırılır. Musa Tur dağında 40 gün, 40 gece kalmış, Hz. Muhammed 40 yaşında peygamber olmuştur, Paskalya'da 40 gün oruç tutulur. Ayasofya'nın 40 sütun ve 40 penceresi vardır.

41 işte bu çokluk sayısını da aşan sayı olarak sonsuzluğu temsil eder. 41 kere maşallah, sonsuz kere maşallah anlamına gelir.

Kırk tarakta bezi olan, Kırkından sonra azmayıp teneşir ile paklanmayan 74 mezunlarının bu yıl 41. Mezuniyet yılları...

Bundan sonra mezunlarımız, gelenekselleşecek bu önemli yılı kutlayacaklar, bu sene 74'lülerin 41 kere Maşallah yılı. Şimdi onları ve sevgili Mr.Mc Cain'i nazar boncuklarını takdim etmek üzere sahneye davet ediyorum.

Refik Kutluer'in yaptırdığı nazar boncuğu

"BOMBALAKİ GOES BLUES"

Refik Kutluer
TAC'74

2015 Homecoming'de BOMBALAKİ'miz de çok renkli idi.

Bombalaki'nin yıllar geçtikçe nasıl hızlandığını hepimiz hayretle izlemekteyiz. Hep bir "ortak" bombalakimiz olsun istemişimdir, tüm mezunların aynı tempoda söylediği...

Bu sene Homecoming'in akşam yemeği sırasında, mavra başlamış ve tam İlker Göçmen ('92)'in de bas gitar çaldığı Anonim grubu sahne almak üzere iken aklıma bir fikir geldi. Yılların Bombalaki'sini "Blues" tarzında çalsak, üstelik bu doğaçlama eseri birkaç gün önce ölümsüzler arasına karışan BB King'e adasak ne hoş olur diye düşündüm. Sevgili İlker ve grubu ile sahne arkasında ne yapabileceğimizi tartıştık, şarkının akorları ve formatı üzerinde anlaştık, ancak yemek başladığı için prova şansımız yoktu! Stickler'ın gölgesinde olmanın verdiği cesaretle çıktık sahneye... Önce sevgili başkan Ali Cerrahoğlu ile birlikte, eskiden yeniye "Bombalaki"yi söylettik, farklı sınıflara... Sonra da ortak bir tempoda söyleyelim, haydi bize katılın dedik. O ortak tempolu Bombalaki söylenirken başladı Anonim grubu Bombalaki'yi çalmaya... Ben de geçtim klavyeye... Tamamen doğaçlama olan " Bombalaki Goes Blues" çıkıverdi ortaya...

"Bombalaki Goes Blues" (BB King anısına) bir Refik Kutluer ve Anonim bestesi... Müthiş bir keyif... Müthiş bir paylaşım...

Şimdi diyorum ki; seneye" Bombalaki Goes Jazz" çalalım ve daha sonra " Bombalaki Goes Baroque" ve diğer varyasyonlar girsin sıraya... Tüm TAC'li müzisyenleri göreve çağırıyorum. Haydi başlayın, alın gitarınızı elinize, geçin piyanonun başına ve yapın bestelerinizi, aranjelerinizi... Bakalım seneye "Bombalaki Goes Jazz"in kaç çeşidini dinleyeceğiz.

Homecoming 2015'in gümüş dönemi TAC'75

Hakan Mutlutürk
TAC'75

Bu yıl 40. Mezuniyet yılımız ın buluşması Madrid Final 4 ile çakıştı.... Madrid yolculuğum için hemen hemen tüm hazırlıklarımın tamam olmasına rağmen planlarımı değiştirerek mavra , kebap ve humus moduna geçtim.... Buluşma öncesi Alev Abi nin rahatsızlığı biraz moralleri bozdu ise de daha sonra gelen iyi haberler morallerimizi düzeltti. Ancak Alev Abi'siz buluşmalar eksik oluyor. Tekrar geçmiş olsun Alev.

Çok keyifli 3 günün hangi dakikasını anlatsam.....

CanPi nin 1 ay önceden ABD den gelip Hilton da kamp kurmasını mı? Erdal ın erken gelenler için ofisinde bizleri ağırlamasını mı? Cuma akşamı Sevgili Ersin in dükkanında ortaya gelen kebap uygulaması sonucu herkesin kebabının kişisel porsiyon olması gerektiğine karar vermesini mi? Mahmut Cengiz Sönmez in tercihini aynı akşam Göçtü den yana kullanmasını mı? Boş Boşçu Apo nun basit bir kremi tezgahında bulundurmamasını mı? Kubılay Dayım ile birlikte sabah kahvaltısının Kervanda bol cin biberli humus ile yaptığımızı mı? Ali Gökok '70 in 40 yaşına takılıp kalmasını mı? Pirzolacı Gökhan da Haldun un elinde puro ile buğday tarlasına girmesi ve tarla sahibinin feryat figan tarla tutuşacak diye dellenmesini mi? Mehmet Akif in Alper le birlikte muhteşem keklik dansını mı? Konuşmaların çoğunda "vurgulamak", "gitmek", gelmek" fiillerinin öne çıkmasını mı?

40 yıldır tekrar tekrar anlatılan hikayelerin bir kez daha ancak daha çok katkılı tekrar edilmesini mi?Bu hikayelere sonunda Yakup ve Serdar ın ikna olması mı? İlk kez bu toplantıda Cengiz in Cem Turan ın çakalı, Mehmet Akif in Alper in çakalı olduğunun ortaya çıkmasını mı? Benim de yıllar sonra ruhumun derinliklerindeki çakallığın oraya çıkmasını mı? CanPi nin botox doktoruna gittiğinden şüphelenilmesi ancak daha sonra doktorun egzoscu olduğunun ortaya çıkmasını mı? Ahmet Kodanaz ın oğlu Kemal in yarım yamalak türkçesi ile mavra ya çok çabuk entegre olmasını mı? Celal ın oğlu Yiğit in artık bu toplantılara eniştesi Ali Rıza ile birlikte gelmesinin sakıncalı olduğu bundan böyle yalnız gelmesi gerektiğinin saptanması mı? Yurdal ın öğrenci yılları boyunca konuşmasından daha çok konuşmasını mı? Ozan ın yıllar sonra aramıza katılıp bıraktığımız yerden arkadaşlığımızın devam etmesini mi?Bazı arkadaşların Dinç ile Osmanı karıştırmalarını mı?Dinç in Fatihin profilini çizmesini mi?

Başlıklar sadece bunlardan ibaret değil .. öne çıkanlar bunlar... ancak en önemlisi birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzu bir kez daha öğrendik bu toplantıda..ve bunu sağlayan şey TAC....Bu müthiş duyguyu yaşamak için her yıl orada olacağım.... Detay merak edenler beni bulsun okulumda... ENKEN....

HOMECOMING 2015'İN ARDINDAN

Haydar Hoca Özelinde TAC'lılık Kimliği ve TAC'65 Mezunları

Mehmet Nejat Danışman '65
danismanlar@gmail.com

Haydar Hoca Özelinde TAC'lılık Kimliği

"Homecoming" sohbetleri ve tören söyleşilerinde en çok vurgulanan konunun Tarsus Amerikan Koleji öğrencisi ve mezunu olmanın farklılığı yani "TAC'lılık" kimliği olduğuna şüphe yok. Gözlemim o ki, bu yılkı "eve dönüş" şöleninde de aynen öyle oldu. Bu tespitten hareketle, belki birçoklarımızın bildiği Haydar Hocamızla yapılan bir söyleşiyi, tekrar da olsa, anımsamamızın bugünün Türkiye'sinin toplumsal dinamikleri bağlamında daha da değerli ve anlamlı olduğunu düşünüyorum. Özetlersem;

24 Ekim 1993 tarihli Cumhuriyet Eki'ndeki söyleşide Haydar Hocamız 1975 yılında emekli oluş nedenini açıklarken 50'li 60'lı yılların öğrencilerinin sıcaklığını, yakınlığını artık bulamadığını, ders verdiği öğrenciyi istediği gibi yönlendiremediğini söyler ve önceki ile sonraki dönemleri karşılaştıran değerlendirmesini şöylece sürdürür:

"Benim öğrencilerim sabahleyin birer gazete alıp gelirlerdi. Hatta bana köşe yazarlarından pasajlar okurlardı. Evet 'okurlardı'. Bugün çocuk gazete okumuyor, ilgilenmiyor.

Kolejden mezun olup üniversiteye giden 18, 19 belki 20 yaşlarındaki genç insanların bana yazdıkları mektuplarında, Cumhuriyet sonrası yaratılmak istenen Türkiye'nin sorumluluğu var. Şimdi kaç lise öğrencisi ülkenin sorunlarına kendini bu kadar yakın hissedip, bu sorumluluğu duyabiliyor? Son 10-15 yılda genç beyinler nasıl bu kadar hızlı bir şekilde ülke bilincinden uzaklaştırıldı? O bilinç Atatürk'ten geliyordu. O devrenin anne babaları Atatürk devrini yaşamış insanlardı. Ve Atatürk'ün göstermiş olduğu bir hedef vardı, onlar da o hedefe doğru yönelmek isteyen Türkiye'nin çocuklarıydı. Bu yalnız Tarsus Amerikan Koleji'nde değil o dönemde pek çok okulda böyleydi. Biz de öyle yetiştirilmiştik. O zaman bugünkü kadar geniş iletişim imkanı yoktu, ama çocuklar uyanıktı. Yeni nesle Atatürk bilinci taşınmadı mı? Bilmiyorum. Bugün buna sebep, her şeyin ve başarının başının para olduğu bir ortamın yaratılmasıdır. Çocuk gazete okumadığı gibi kitap da okumuyor. Ama öğretmenler de okumuyor. Beni en çok üzen o.

...Türkiye tüketim toplumu haline getirildi. O dönemde yurtdışına giden çocukların bir idealleri vardı. İdealleri gerçekleştirilmedi. Neden mi? Yatırım yok, üretim yok; üniversiteyi araştırma kurumu durumundan çıkarttılar. Yalnız ezber bilgiler veriyorlar."

Çok sevgili hocamızın eğitim ve toplumsal hayatımız bağlamında 22 sene önce yaptığı bu çözümleme 2000'li yıllar için ve hatta günümüze de taşınabilen şaşırtıcı bir öngörüyle sonlanmakta:

"Eğer bu tempoda giderse Türkiye rahat yaşayamayacak. Kanaat kalmadı, insanların insanlığa yaklaşımı bozuldu. Erdem kalmadı. İnsanları, toplumu yücelten manevi değerler bitti. Şimdi felsefe okunmuyor. Mantık ve sosyoloji Türkçe okunuyordu. Felsefe okumayan gencin kafası nasıl çalışır, görüşü ne kadar genişler bilmiyorum. Felsefe, mantık zor derstir. Seçmeli ders oldular, ama din dersini zorunlu yaptılar.

Ve halka sevgiyle yaklaşmak duygusundan yoksun olduk. Madde girdi mi bir şeyin içine sevgi yok olur. Ben 27 yıl bu sevgiyi doya doya yaşadım."

Ve de bizler, Haydar Hocamız özelinde tüm hocalarımıza, kendilerine karşı beslediğimiz sonsuz sevgi ve saygıyla, hep daha çok ve daha mutlu yaşayın diye sesleniyoruz.

Tac'65 Mezunları

Toplam 38 olan TAC'65 mezunları listesinden kaybettiğimiz 11 arkadaşımız dışında kalan 27 mezun bu yılki "Homecoming"de 50. Yıl mezunları olarak maalesef oldukça düşük bir katılım sağladık: Ali Rabi Ülkü, Erhan Erdoğmuş, Mehmet Nejat Danışman, Mustafa Cihat Danışman, Kemal Torul, Sinan Bayraktaroğlu ve Eres Söylemez (bu arada grubumuzu tek bayan olarak temsil eden Nesrin'e de paylaşımcılığı için teşekkür ederiz). Plaket töreninde grubumuz adına sevgili Sinan'ın kısa konuşmasını aramızdan ayrılan arkadaşlarımızı anmaya yoğunlaştırmakla yaşadığı ve başta biz sınıf arkadaşları olmak üzere tüm salona yaşattığı hüzün dolu duygusallık TAC dayanışması, vefalılık ve sevgisinin çok anlamlı bir yansıması oldu. "Bombalaki"lerle çınlayan tören sonrası gün boyu devam eden nostalji rüzgarı gala yemeğinde Haydar Hocamızın masamızı onurlandırarak eşlik ettiği sohbet ile güçlendiği gibi mavra, özlenen tatlar ve müzikle de süslenerek unutulmaz anılarımız arasında yerini aldı. Günü organize eden ve katkı veren herkese içten teşekkürler. Ve nihayet gecenin ilerleyin saatlerinde otantik ve çevreci özelliği ile tüm grubun beğenisini kazanan Konak Efsus'un avlusunda, bizler için 50 yıl sonra yaşanan bu çok özel ve anlamlı günü TAC'65'liler olarak aynı mekanda 5 sene sonra daha da kalabalıklaşarak buluşma vaadi ve umuduyla sonlandırdık.

BİR HOMECOMING'IN ARDINDAN

Ali Cerrahoğlu
TAC '78

Müthiş bir gündü...
Tek bir güne sığan o kadar çok etkinlik ve olay var ki hangisini anlatayım. Ortadan başlayayım en iyisi...
Birkaç sene önce bir gelenek başlattık. Plaket törenine bando eşliğinde ve en başta eski ve mevcut öğretmenlerimiz ile en büyük abilerimiz olmak üzere tüm dönemler kıdem sırasına göre coşku ile giriyorlar. Bu yıl da öyle oldu ve mezunlar bir karnaval neşesiyle Auditorium'a girerek tıklım tıklım doldurdular. Tabloyu görmeliydiniz; muhteşemdi.

Kaybettiklerimizin anısına saygı duruşu ve İstiklal marşından sonra okul direktörü Andrew Leathwood ve okul müdürü Günseli Yüksel'87 ile birlikte mezunlara hoşgeldiniz dedik. O gün için davet ettiğimiz eski ve mevcut tüm öğretmenlerimizi dakikalarca ayakta alkışladık. Çok duygulu bir andı.

Dernek faaliyetlerini anlatan ve orijinali 1.5 saat süren 120 slidelık bir sunumun 7-8 dakikalık bir özetini yaparak mezunlar derneğinin çalışmalarını anlattık, İstanbul'da 'The Club' ile ilgili gelişmelerden bahsettik ve tüm mezunlara camiamıza yaptıkları katkılardan dolayı teşekkür ettik.

Sonrasında plaket törenine geçtik. En büyük abilerimizden başlayarak tüm mezunlara günün anısına plaket ve sertifikaları başta Haydar Hocam olmak üzere hocalarımız tarafından verildi. Hocalarımız birer konuşma ile duygularını paylaştılar.

Her dönemden bir kişi konuşma yaptı, BOM çektiler ve toplu fotoğrafla yerlerini bir sonraki döneme bıraktılar.

Akşamüstü tüm mezunlar1990 mezunlarının eski Prep sahasında verdikleri 80's partisine katıldık. Çok iyi hazırlanmışlar, çok eğlendik.
Ardından akşam yemeği başladı. Her köşede muhabbet, mavra, nostalji, neşe ve coşku...

Woolworth merdivenlerinin önüne sahne ve ses düzeni kurulmuştu. 1992 mezunumuz İlker Göçmen'in grubu Anonim geceye damga vurdu. Echolar sahne aldı. 2014 mezunumuz Eylül gruba eşlik etti. Müthiş eğlendik, dans ettik, coştuk, hep beraber BOM çektik.

Refik Kutluer'74 in de katılımıyla grup Anonim 'BOM Blues' bestesi yaptılar smile ifade simgesi. Kısacası çok eğlendik... her zamanki gibi... fotoğraf ve videolar hazır olunca siz de görüp hak vereceksiniz. Akşam yemeği günün en coşkulu ve tüm mezunları kaynaştıran bölümüydü. Katılmayan dönemler çok şey kaçırdılar.
İşin bir de perde arkası, mutfağı var tabii... Haftalarca süren bir hazırlık. Düşünün; bin kişiyi aşkın bir katılımın organizasyonu; hem de neredeyse sıfır bütçeyle, kendi bütçesini yaratarak. Büyük bir özveriyle çalışan tüm emektarlara, gönüllülere ne kadar teşekkür etsek azdır.

Okul idaremiz, çalışanlarımız her zamankinden daha fazla ve müthiş destek verdiler.

Bu yıl ilk defa giriş ve karşılamada bir yöntem geliştirdik ve çok başarılı oldu. Ahmet Alptekin'89 bir ipad uygulaması geliştirdi, Umut Yalnız'88 ve Göze Üner'96 ile planlama yaptılar ve uyguladık. Kapıda gönüllü öğrenciler her gelen mezuna hızla check-in yaptırdılar. Çok hızlı bir şekilde mezunların hem bilgileri hem de dernekle ilgili yükümlülükleri belirlendi ve eksikler giderildi.

Kaydını yaptıran ve aidat ödemiş olan mezunlar arasında akşam yemeğinde

kuralar çekildi ve hediyeler verildi. En büyük ödül olan ve 1989 mezunlarının sponsor oldukları tableti Muzaffer Akay kazandı. Betül abla, okul sekreterlerimiz ve hemşirelerimiz akşama kadar hiç ayrılmadan karşılama ve kayıt yaptılar. Nuran Baykal ve yardımcı gönüllüler geç saatlere kadar giftcenter'da hizmet verdiler.

Sabah Güner Baykal turnuvasının finalleri ve ardından ödül töreni başarıyla gerçekleşti. Spor Kulübümüz her geçen gün daha da büyüyor, gelişiyor.
Günün sonunda herkes çok mutlu görünüyordu. Bu da tüm emeklerin karşılığı, ödülü olarak bizleri çok çok mutlu etti.
Emeği geçen, gerçekten çok özveriyle çalışan gönüllüleri tek tek ayrı bir mailde yazacağım; sağ olsunlar onlar olmadan bu gelenek yaşanamazdı.

Bir Homecoming'i daha büyük coşku ile yaşadık. Nesiller karşılaştı, kucaklaştı, kaynaştı. En büyüğümüz 97, en küçüğümüz 19 yaşındaydı ama yürekleri aynı tempoda atıyordu.
Gelemediyseniz bu yıl çok şey kaçırdınız ama telafisi var merak etmeyin; Homecoming 2016 :)

TAC sevgisiyle kalın...

Hüseyin Özkaya
TAC '80

Hayatımızda çok şey var gibi görünür, aslında bence güzel olan gerçekten önemli seyler az sayıda. Sağlık ve aile, sevdiğin ve seni seven dostların, mutlu olduğun bir is ve çevrende huzur. Gerisi hayatın renkleri mutlaka ama onem dereceleri çok uzak bence.
Beni çocukluğuma, gençliğime ve ait olduğum topraklara götüren en önemli bağ da TAC. Kendi dönemim olan 80 mezunlarının 35. Yıldönümünü bu yıl 27 arkadaş ve aileleri ile yasadik.
Aylardır beklediğim ve heyecanlandıgim bir hafta sonunu çok mutlu geçirdim. Değişik dönemlerden kardeşlerim ve büyüklerimle buluşup konuşmak inanılmazdı. Gençlerle hala basket oynayabilmek, onlarca yıldır yaptığımız gibi Stickler'in merdivenlerinde fotoğraf çektirmek, aileler ile birlikte yemekler, kısaca her ani harika idi.

Bize böyle bir sevgiyi, dostluğu, birçok Değeri veren asil okulumuza bir kez daha minnettar oldum, burada okuduğum için şükrettim. Tum mezunlara tavsiyem mümkün olduğunca sık aralıklarla, geniş katılımlı ve aileler ile TAC Homecoming'e katılmaları. Hayatımızın en güzel anılarini, sağlıkla ve mutlulukla daha çok yaşayabilmeyi hepimiz adına dilerim. Sevgi ve saygılarımla.

CANIM TAC

Kutlu Saygılı
TAC '85

'85 dönemi olarak mezuniyetimizin 30. yılını kutladığımız homecoming Adana da cuma akşamı sınıf arkadaşımız Teoman Dede'nin sahip olduğu Onur Kebap'ta enfes tadlar ile başladı. Eşli ve çocuklu yaklaşık 80 kişi idik, hasret giderdik mavra yaptık, BOM çektik ve bol bol alkol tükettik.
Ertesi gün okula gitmek üzere otobüse bindiğimizde her birimizin heyecanı hissediliyordu. Sanki Aydın Abi'nin okul otobüsün de gibiydik. Tarsus'a gelir gelmez Müslüm'den gizlice küçük bir ekip Yeni Ada'ya kaçtık, yıllar öncesinin aynı hazzına aynı lezzetine kavuştuk.
Oditoryum da 30. yıl sertifikalarımızı alırken sahnede hocalarımızın, abi, abla ve kardeşlerimizin karşısın da olmak, bu büyük ailenin bir parçası olmak inanılmaz gurur vericiydi o anki duyguları anlatmak sanırım imkansız.
Gece boyunca büyüklü küçüklü hep birlikte yiyip içip eğlendikten sonra eve dönerken hepimizin yüzünde tebessüm ve 30. yılın verdiği gurur vardı ve kendi kendime " böyle büyük bir camianı içinde olduğum için parçası olduğum için çok şanslıyım " diye düşünüyordum.....
TAC sevgi ve saygısıyla...

2015 TARSUS BULUŞMASI

Tuncay Sergen
TAC '70

Mezunlar salonda yaşlılık sırasıyla dizilmişlerdi.
En yaşlılar en önde. Biz de hemen onların arkasına kadar gelmiştik bu yıl.
45 yıl şimdi ne kadar yakın geliyor. Halbuki ne kadar ulaşılmazdı 45 yıl önce.
80 mezunları ilkokuldaydı o zaman. 90 mezunları henuz doğmamıştı daha.
Onlarla kardeşliğimizi gördük bu yıl.
Her biri ayrı yıldan, Adil'le, Serkan'la, Muhittin'le , Can'la, diğerleriyle sarılıp kucaklaştık.
Halbuki biz ordayken onlar yoktu orda.
O zamanlar St. Paul'u de bilmezdik. Onu da tanımazdık.
Bizim için berber Can Abi, ayakkabıcı Memet Bilader vardı Tarsus'ta.
Kız enstitüsünün yolu güzel gelirdi. Şahmaran'ın orda olduğundan da haberimiz yoktu.
Hele okulda kızlar… hayra alamet değil. Rüyalarımızdan bile geçmezdi.
Bilal'i Habeşi'yi de tanımazdık. Hazreti Danyal'ı da tanımazdık.
Fakir mi yoktu ki, sadaka taşı yoktu o zamanlar? Hiç görmemiş, duymamıştık.
Kırk kaşık bedesteni de yeni çıkmış. Bilmezdik.
Bizim bildiğimiz, öğle paydosunda turunçtan topla asfalt sahada maçlar yapmaktı.
Gittiğimizde kapalı salonda güner Baykal Turnuvası düzenleniyordu.
Hem de gerçek topla.
*
Bunları gördük bu yıl.
Bir zaman tünelinde geriye gittik.
Zamanla, biz dahil, çok şey değişmişti.
*
Değişmeyen az kalmıştı.
Takma isimlerimiz.
Şakalarımız.
Bir araya geldiğimizde çıkan, daha çok çocuksu, azıcık delikanlı halimiz.
Bir de Haydar Hoca'yla, Stickler'ın dışı .
*
Saygı, sevgi de pek değişmemişti. 45 yıl önce henüz doğmamış 90-95 mezunlarıyla, abi-kardeş gibi kucaklaştık.
Abi olduğumuzu hissettik. Kardeşliği gördük. Sevindik.
Aynı hisleri paylaşabilmek, bir potada erimek çok değerliydi.

Sonra, okulumuzu sonra bizim gibi olacak öğrencilere teslim edip ayrıldık.
Böylece mezuniyetimizden bir beş yıl daha uzaklaşıp geri döndük.
Bu vesileyle 45 yıl sonra okulumuzla, birbirimizle , kardeşlerimizle, yeni Tarsus'la kucaklaştık.

Cerrahoğlu'nun herkese ulaşan yakınlığı , inanılmaz enerjisi, Erdoğan Hoca'dan, Betül Abla'ya, öğrenci kardeşlerimize, mükemmel organizasyonu sağlayan herkese, 70 mezunları adına teşekkür ederim.

45 İNCİ YIL

Ahmet Hamdi Demirel
TAC '70

16 Mayıs tarihinde, 45 yıl evvel ayrılıp dünyanın her bir yerine dağıldığımız 30 kadar sınıf arkadaşım ile her beş yılda bir tekrarladığımız gibi yine beraber olduk..1963 yılında 10-11 yaşlarında hiç tanımadığımız bu çocuklarla 7 yıl birlikte eğitim ve öğrenim gör, ortak sevinç ve hüzün paylaş ve kardeşten çok kardeş ol.. Ve sonunda hadi siz okul bitti diye sizi kapı dışarı edip dağıtsınlar.. Hatırlarım hepimize zor gelmişti bu zorunlu ayrılık..
Aramızdan ebediyete kadar ayrılanları hatırladık, yad ettik ve o kardeşlerimize rahmet okuduk.. Yaşamları devam eden ama "normal dağılım eğrisinin" sol ucundaki umursamaz azınlık ile sağ tarafındaki şımarık azınlık için bu keyfi kendilerine mazoşist psikopatlıkları nedeni ile yaşattırmayan kardeşlerimiz için daha bir üzüldük..
40 yılda birlikte olduğumuz ama nemli sebeplerle gelemeyenler hariç hepimiz artık birbirlerini çok iyi tanıyan eş ve çocuklarımız ile mutlu birlikteliğimizin tadını çıkarttık.. Ağabeylerimizin ve hocalarımızın ellerini öptük ve "sağ olun çocuklar" sözüne kanıp 60lı yaşlarda "çocuk" oluverdik.. Küçük kardeşlerimiz her ne kadar genç ve bize amca, hatta dede diyebilecek yaştalarsa da bize en çok "ağabey" dedikleri için çocukluk sihrimiz ve düzelen moralimiz bozulmadı..
1980lerde Güner Ağabeyimin kısırı ve Mr. Robeson'un elleri ile yaptığı hamburgerlere rağmen, tutuklu olarak getirilenler dahil 16 kişiyi aşmayan Mezunlar Derneği Genel Kurullarını andık. Hayri Ağabeyimin azim ve ısrarı ile "Home Coming" lerde okula gelen sayısındaki bu ilgi ve birlikte olma isteği artışının bana verdiği sınırsız memnuniyet ve sonsuz mutluluğu paylaştık... .
Mezuniyetimizin yarım yüzyılı dolduracağı 2020 yılına beş kala sağlık ve neşemizin devam edeceğini umarak her yıl bir araya gelmeye söz vererek ayrıldık..
Bugüne kadar emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler..

ÇALAKALEM Çağrışımlar

Ali Ersev Yılmaz
TAC '90

Güzel günlermiş....
Güzel insanlarmışız..

Mayıs 15-17
PART I

Yalnızdı..
Severdi de yalnızlığını....
Kaçardı kalabalıktan,
sığınırdı yalnızlığın koynuna...
Arkadaşları, dostları da vardı elbet,
sanırım 126 dan fazlaydı.....
kamelya ışıklarının her zamankinden daha erken yandığı, dalgaların şımardığı, hafif merserizelerin giyilmeye başlandığı yaz sonu misali geride kalmışlık hissinde olurduk ya bazen.
Sanki bir daha yaşanamayacak gibi durup baktığımız güzellikleri hafızalarımıza kazımaya çalıştığımız dönemler gibi..
Geride bırakmışlık hissi.... pek bi tanıdıktı yıllar geçtikçe artan..
Çekerdi bu kasaba O'nu, her defasında anlam veremediği bir huzur dolduruldu içine.. sokakları, eskileri, evleri.. karalama kağıtları ve okurken bilemeyip, ne olduğunu yıllar sonra öğreneceği o önemi.. okulu... Tarsus Amerikan Koleji...
nedensiz yolu hep bu devasa yapının duvar kenarlarından yürümeye düşerdi. Dokunurdu arkasında ne olduğu kestirilemeyen duvarlarına.. sürerdi elini ve öylece yürürdü... tıpkı okul çıkışlarında güzergahı belirlediği eski günlerdeki gibi...
kimse görmeden, alacada bazen..

En son ne zaman düşündüğünü düşündü;
Tek tek sayamadığı paha biçilmez, kelimelere dökülemez yaşanmışlıkları..
Hangisi bir diğerinden daha güzeldi..
Hangisi bir diğerinden daha güzel olabilirdi ki...
Hangisinin bir tekrarı daha olabilirdi....
Böyle karışık bir histi Tarsus yolunda ona arkadaşlık eden..
Memleket kokusuna doğru giderken....
Güzel günlermiş....
Güzel insanlarmışız... diye düşündü..
kapıdan içeri girerken...
Ve..
Birden...
Anladı ki..

Güzel günlermiş..
Güzel insanlarmışız..
Ve
Hep buradaymışız..
126 dan da çok ama çok fazlaymışız..
Yalnızlık meydanına beklemedeymişiz dost muhabbetlerini.. belki biri gelir diye...
Bizi bizden çok biz yapan yerde...
25 yılın eskitemediği....

TAC'Lİ OLMAKLA GURUR DUYUYORUZ!

M. Güçlü Atınç
TAC '95

Biz TAC'de okurken 20.yıllarını kutlayan mezunlara ne kadar eski mezunlarmış diye bakardık. Meğer yıllar ne çabuk geçiyormuş. Evet tam 20 yıl olmuş mezun olalı. Prep sahasında basket oynadığımız dün gibi halbuki.
Hepimizin ilk hayatı öğrendiği yer TAC. Kendimizi en iyi hissettiğimiz yerlerden birisi TAC. İşte bu yüzden çocuklar gibiydik o gün. Sanki hiç ayrılmamış gibi. Sanki zil çalacakmış ve biz derse girecekmişiz gibi. Unutulmaz anılar, yaşanmışlıklar, özlemler, aşklar, gülümsemeler, gözyaşları, hepsi vardı o gün.
Hele hele 2014 mezunlarının bizimle birlikte ECHO 95 şarkılarını söylemeleri yok mu? Hiç unutmayacağız. İşte bu yüzden, bir kez daha, haykırıyoruz; "TAC'li olmakla gurur duyuyoruz!"
Gelecekte, yine evimizde, görüşmek üzere!
Sevgi ve saygılarımızla

ECHO RUHU YAŞIYOR

İlker Göçmen
TAC '92

Bu seneki Homecoming benim için pek bir anlamlıydı. Öncelikle, okula uzun süredir gidememiştim ve çok özlemiştim. Gittiğim en son Homecoming 2007'de 15. mezuniyet yılımızdaydı. 2012'de 20. yıl kutlamalarımızı iş yoğunluğu nedeniyle kaçırmıştım. Özetle, okul gözümde tütüyordu.

Ayrıca, Geçen yılki Homecoming'de okulda konser düzenlemek üzere Mezunlar Derneği'yle konuşmuştuk. Hatta tüm hazırlıkları da yapmıştık, ama Soma'daki maden faciası nedeniyle o program iptal olmak zorunda kalmıştı. İşte o programı gerçekleştirmek Anonim grubu ile bu seneye kısmet oldu. O da benim için apayrı bir heyecan vesilesiydi, çünkü okuldaki en son konserim Echo '92 olarak lise son sınıfta verdiğimiz konserdi.
Ekiple birlikte Cuma öğlen İstanbul'dan yola koyulduk. Adana havaalanında bavulumun çıkmaması, tüm aramalara rağmen de bulunamaması epey tatsız oldu, zira kabine yanıma aldığım gitarım dışındaki ekipmanımın tamamı bavuldaydı. Ama her şeye rağmen artık Adana topraklarındaydık ve "Lokma Turizmi" resmen başlamıştı. Anonim Adana'ya ilk kez geliyordu ve yenecek çok yemek vardı. İlgili havayolu şirketinin kayıp bagaj biriminin müdürü üniversiteden arkadaşımdı. Konuyu derhal ona intikal ettirip vakit kaybetmeden bize gittik ve annemin hazırladığı mükellef sofraya kurulduk. Akşam Hayal Kahvesi konserinin soundcheck'ini eksik ekipmanla tamamlayabildim. Bavul konserden 10 dakika önce yetişti. Apar topar ekipmanı kurup, üzerime de bavuldan ilk elime geçen tişörtü geçirip sahneye çıktım. Sahneden aşağıdaki tanıdık TAC'li yüzleri görmek keyfimi yerine getirdi. Düzenledikleri yemek bittikten sonra Hayal'e gelen TAC '90 mezunlarının

bir kısmı konserin son kısmına anca yetişebildiler. Hatta, daha da geç gelenlerin "Eee, sahneye ne zaman çıkıyorsunuz?" soruları gecenin kayda değer anlarındandı. Geceyi bizden sonra sahne alan Pandora'nın keyifli repertuarı eşliğinde alkol alıp bünyemizdeki mikropları kırarak tamamladık. Gecenin Hayal Kahvesi'nden sonraki durağı ise tabii ki "Lokma Turizmi" kapsamında kebapçı idi. Kebap-kuşbaşı-ciğer faslı sonrasında dinlenmek üzere uykuya çekildik.

Ertesi günü öğle saatlerinde minibüsümüze doluşup Tarsus'a hareket ettik. Öğle yemeğini okula gitmeden Tarsus'ta tantuni ve humus şeklinde planlamıştım. Ancak minibüs şoförünün otobandan değil de eski yoldan Tarsus'a gideceğini öğrenince, ağzımdan gayri ihtiyari "O zaman Yenice'de durup bir sıkma ayran yapsak ya…" kelimeleri dökülmüş. Sıkma ayran misyonunu da afiyetle tamamladıktan sonra Tarsus'a vardık. İspanya'nın bir kasabasındaki eski bir kilisede 80 yaşındaki amatör ressam bir teyzenin restore (!) ettiği 100 yıllık İsa freski Ecce Hommo'yu aratmayacak güzellikte (!) restore edilmiş olan Kleopatra Kapısı'nı arkadaşlarıma tanıttıktan sonra Gözlükule tarafından okulun sokağına giriş yaptık. Stickler okul bahçe duvarının arkasından tüm ihtişamıyla yükseliyordu. Ben de bu fırsattan yararlanarak arkadaşlara TAC'nin kısa bir tarihçesini geçtim.

TAC her yıl olduğu gibi Homecoming'e dört dörtlük hazırlanmıştı. Kapıda sevgili Betül abla ve ekibi gelen mezunları karşılıyordu. TAC '89 Ahmet Alptekin elinde iPad ile gelerek Mezunlar Derneğinde kayıtlı bilgilerimi teyit etti. Okul epey hareketliydi. Akşam yemeğinin yapılacağı eski Prep sahası önündeki alana masalar çoktan kurulmuş, bizim teknik ekip de sahneyi kurma hazırlıklarına başlamıştı. Yapacak iş çok olduğundan hasret giderme faslını kısa kesmek zorunda kalıp hemen konser alanına yöneldim. Okula ait müzik ekipmanından bize sahnede lazım olanları Echo odasından alıp sahneye getirdik ve sahneye kurulduk.

Biz bu hazırlıklarımızı yaparken, TAC '90 Ünsal Bayboğan da eski Prep bahçesindeki 80'ler Partisinin hazırlıkları ile meşguldü. Selamlaşıp hasret giderdikten sonra, Ünsal'ın parti için özel yaptırdığı punch'ı test ettik. Bayağı sert bir punch'tı. Ünsal, "bizim çocukları anca bu keser, yapacak bir şey yok!" dedi ve Cuma gecesi düzenledikleri dönem yemeğinde restoran sahibi ile 18 büyük üzerinden fiks fiyat belirlediklerini, ancak 26 büyük içilince gecenin sonunda mekan sahibinin sorun çıkardığını anlattı. TAC 90'ın bu kapasitesine şapka çıkararak sahne hazırlıklarına döndüm. Bu sırada 80'ler partisi başlamıştı ve ben de ara ara partiye karışıp "punch'lamayı" ihmal etmedim. DJ Ünsal'ın 80'lerin en güzel şarkılarından seçtiği repertuar eşliğinde sahne kurulumunu tamamladık. Soundcheck zamanı geldiğinde Ünsal MFÖ'den Ele Güne Karşı parçasına yeni başlamıştı. Davulcumuzun işaretiyle biz de bu parçaya girerek soundcheck'e başladık.
Sahne hazırlığı sonrasında insanların arasına karışarak hasret giderme şansı yakaladım. Bu sırada Haydar Hoca ile sohbet şansım oldu. Kendisi her zamanki gibi dinç ve keyfi yerindeydi. Yaklaşık 10 dakikalık sohbet sırasında "mavra" ile karışık çok önemli dersler verdi. Haydar Hoca dönemine yetişememiş bir mezun olarak, ondan ders alma şansını yakalamış abilerime gıpta etmedim desem yalan olur…
Saat 20:00 sularında havanın kararmaya başlaması ile birlikte Anonim Reloaded olarak sahnedeki yerimizi alarak programa başladık. Başından sonuna, hayatımın en eğlenceli sahnelerinden birini yaşadığımı söyleyebilirim. 4-5 parçalık bir giriş faslının ardından büyük başkan, TAC '78 Ali Cerrahoğlu abimizi ve TAC '96 Göze'yi sahneye alarak ödül çekilişimizi gerçekleştirdik. Daha sonra TAC '74 mezunu ve Echo '72-'73-'74 üyesi sevgili Refik Kutluer abimiz sahneye geldi. BOM'un dönemler boyunca geçirdiği evrimi göstermek üzere önce farklı dönemlere sırasıyla BOM çektirdik. Daha sonra Refik abiyi piyano başına davet ederek, kısa süre önce sonsuzluğa göçen blues üstadı BB King anısına "Bombalaki Goes Blues" adını verdiğimiz emprovize bir blues performansı yaptık. Refik abi ve gitaristimiz Serhat, blues soloları ile kulaklarımızın pasını sildiler. Daha sonra tüm mezunlar olarak coşkulu bir BOM çekerek programın bu kısmını tamamladık.

Konuk sanatçılarımız tabii ki bununla sınırlı kalmadı. 2014 mezunlarından gelen tüyo ile Echo '14 solisti sevgili Eylül'ü sahneye aldık. Eylül'ün muhteşem sahne performansı bana Echo geleneğimizin gücünden hiçbir şey kaybetmeden dimdik ayakta olduğunu gösterdi. 2 parça söyleyip kurtulacağını düşünen Eylül'ü solistimiz Murat hiçbir yere bırakmadı. Yaklaşık yarım saat sahnede tuttu, birlikte şarkı söylediler. Onlara eşlik ederken ne kadar gurur duyduğumu söylememe gerek bile yok sanırım…
Daha sonra sahneye bir abimizin 12 yaşındaki kızı konuk aldık. Murat'ın "Hangi şarkıyı söyleyeceksin bakalım?" sorusuna aldığı "Summertime" cevabı, yaşından beklenmeyecek bir performansın işaretlerini veriyordu adeta. Gerçekten de, caz klasiği Summertime'ın muhteşem bir performansına grupça hayran kalarak eşlik ettik. Hatta minik solistimizin parçanın ortasında Serhat'a dönerek "solo at" anlamında yaptığı işaret, gece sonunda Adana'ya dönerken gündemimizin baş konusuydu!

Bu muhteşem performansın ardından sahne alan Echo '95, kendi albümlerinden en sevilen parçaları çaldılar. Biz de bu arada biraz soluklanma fırsatı bulduk. Echo '95 performansından sonra tekrar sahne alıp, saat 23:00'e yaklaşırken programımızı tamamladık. Ben günün sonunda epeyce yorgun ama bir o kadar keyif almış bir şekilde evin yolunu tutarken, grubun geri kalanı "Lokma Turizmi" kapsamında geceyi kebapçıda bitirerek otellerine döndüler. Ben de yatmadan önce, Cuma öğle yemeği menüsündeki "anne yapımı" künefenin kalanını haklamayı ihmal etmedim.

Pazar günü, TAC 94 Mahmut Ağba'nın kardeşi Halim'in mekanı olan Ağba Restoran'daydık. "Lokma Turizmi" kapsamındaki son ziyafetimizi de burada çekerek havaalanına doğru yola koyulduk ve muhteşem anılarla İstanbul'a döndük.

Başta sevgili Ali Cerrahoğlu abi olmak üzere, bu muhteşem Homecoming organizasyonunda emeği geçen herkese yürekten teşekkür etmek isterim. TAC'nin adına yaraşır güzellikte geçen bu organizasyonun, en güzel geleneklerimizden biri olarak okul tarihine altın harflerle çoktan yazıldığını düşünüyorum.

TAC sevgisi ve saygısıyla,

VAY OKULUM, WHY !!!

Ahmet Hamdi Demirel - TAC'70

Bugün hemen her gün olduğu gibi bir neden ile okulumu andım..

Cumartesi saat 11:00 da kıramayacağımız bir dernek tarafından bir toplantıya davet edildik. Alman bir sunucu Almanya'nın en önemli isimlerinden ve dünyada çok şişirip markalarından biri olarak kabul ettirdiği Göte (Almanca yazılışı biraz zor, yada ben beceremiyorum.) adındaki şahsı anlatacak..

Bizi davet eden Romen derneğinin başkanı, adet olduğu üzere açılış konuşmasını yaptı. Günahı boynuna kim derledi ise çok güzel yazılmış bir metin.. Altmış yaşını geçtim niye ben her gün Göte yi incelememişim diye düşündürüyor, merak uyandırıyor ve "..iyi ki her şeyi bırakıp bu güzel hafta sonu bu konferansa gelmişim bu kıymetli konuşmacıyı dinleyeceğim.." dedirttiriyor. Konuşmasının amacı da bu.. Çok başarılı bir metin…

Ama kulağınız böyle şenlenirken gözleriniz işkencede…adamcağızı 10 yıldır tanırım hiç Ray Charles gibi kör olduğuna dikkat etmemişim diyorsunuz bir yandan.. çünkü kafa kalkık, çenesini görüyorsunuz, gözler tavana veya kafası yorulunca da ayaklarımıza bakıyor.. Bir tek misafir adamcağızın gözlerine isabet kaydettiremedi tüm konuşması süresince… Ayrıca olduğu yerde sarhoş taklidi yaparak sağa ve sola sallanması da cabası..

İşte bu sahne sizi 50 sene önceye, Tarsuslu çocukların koyduğu adı ile "Golleç Mektebi"ne götürüyor ister istemez.. Yıl 1965, orta 1, yaş olsun 12-13, sınıfımızın en utangaç ferdi Halil Bilgen arkadaşımız dönem konuşmasını yapıyor.. Öğretmen masasının üzerine oturmuş kürek çekerek sınıfın ilgisini çekiyor ve bir yandan da gülmekten yerlere yatan her arkadaşının gözünün içerisine cesaret ile bakıyor. Bunları yapmaz ise bu dersten çakar alimallah.. Utangaç Halil arkadaşımız çok başarılı bir avukat oldu İzmir' de.

Romen dostumuz konuşmacımızı davet ediyor. Alkış filan.. Adam boş değil konunun uzmanı.. Konuşma tekniği de vücut dili de iyi Allah var.. Mr. Stone nun okuma kurslarında öğrettiği kadar olmasa da ses tonunu ve okuma vurgulamalarını iyi kullanıyor.. Belli ki konusuna hakim ve deneyimi müthiş.. İlk paragraflar ve hadi ilk sayfa bu gözlemlerle geçiyor.. Tam zevk ile öğrenmeye başlıyorsun.. Birden 1776 dan başlayan Göte nin yaşamı 1764 de gidiyor. Hani olmaz mı "flash back" tir derken çocukluk evinin resmi geliyor ekrana, bu arada politika, opera, şiir birbirine karışıyor ve hop…Göte nin vasat resimlerinden biri ekranda iken İtalya daki günlerinden bahsediliyor nedense.. "Uzman Alman" herkesi yormaya ve "bilgi çorbası" nı üzerimize akıtmaya

devam eder iken bereket bir saatlik konuşma süresi doluyor..
Dinleyicilerden dernek başkanına bu tecavüzü durdurduğu için şükran bakışları ve büyük alkış… Alman üzerine alınıyor ama belli ki teşekkürler Romen e…

Bunlar el birliği ile beni illa "Golleç Mektebi" ne götürmeye söz birliği etmişler, ben böyle bir "Term Paper " vereydim herhalde "0" alırdım.. diye düşünüyorum..

Peki 12 yaşında böyle iyi bir temel eğitim alan seçilmiş öğrencilerden niye bir bakan, başbakan yani "Bir Adam" çıkıp şu ülkenin makus talihini değiştirmez diye de düşünmeden edemiyorum.. Vay okulum, WHY ???

Haydar Hoca'mızı ziyaret ettik

TAC'79'lular Portakal Çiçeği Karanavalı'nda

İsmail Gürleyik - TAC'79

Adana'da 4 Nisan 2015 te yapılan "Portakal Çiçeği Karnavalı"na , TAC 79 mezunları olarak biz de katılalım dedik.
Bir akşam rakı sofrasında ortaya attığımız fikirle , yahu burası Adana , Karnaval, Festival genelde Latin çağrıştırıyor, biz kendi özümüze uygun bir kostümle katılalım dedik.
Karnaval Komitesine günler öncesinden kaydımızı yaptırdık ve katılımcı rumuzu olarak ta "ŞALVARLI KOLLECLİLER" olarak kayıt yaptırdık.
Sonrada doğru Büyüksaat civarında şalvarcılara gidip, önceden kumaşını beğenip aldığımız çizıklı kumaşlarla şalvarları diktirdik.
Ardından yelek ve şalvardan sonra en önemli aksesuar olan 8 Köşe çiftçi kasketlerimizi de aldık.
İstanbul'dan,Mersin'den, Anamur'dan TAC 79 arkadaşlarımızda Adana'dakilere katıldı.
Karnaval günü de yürüyüşe yakınbir yerde Yağlar Kebap ta buluştuk.Bembavulda getirdiğim şalvar ve kıyafetleri hemen ayaküstü millete dağıttım , giyindik ve Atatürk caddesinde Kortej yürüyüşüne gittiğimizde en büyük ilgiyi çeken gruplardan biri olduk,
Şalvarları giyince hepimizin havası değişti ve adeta aslımıza döndük, kortejde yürümemize bile gerek kalmadan yeterli ilgi ve alakayı gördüğümüze inanarak ve de Vakti Kerahat geçmeden kendimizi doğru Kebapçıya attık ve Rakı,şalgam,mavra dolu bir yemekten sonra , Mersin'den gelenleri uğurlamak üzere Tren istasyonuna gittik ve geceyi tamamladık.
Bu arada gecenin ilerleyen saatlerinde bizi sokakta şalvarla gören bir Adana'lı biraderin "Dayı, Allahınızı Yerim" iltifatını da hala unutamadık.
Ben de halen o gün aramızda olamayıp, mavrayı kaçıranlar için, şalvar siparişi alıyorum.
Seneye çok daha kalabalık bir grup olarak katılacağımız kesin görünüyor.
ŞALVARLI KOLLECLİLER olarak beraber olduğumuz arkadaşlarımız Ahmet Cemil Yalçın (Adana), Ahmet Turgay(Anamur), Ali Özler (Adana), Ali Refik Tars (Tarsus), Ali Şekerli (İstanbul), Arif Öztekbaş (Mersin), İbrahim Tutar (İstanbul), Metin Gönen (Mersin), Murat Serbest (Adana), Selçuk Barlas (Adana), Şeref Yorgancı (Adana), Tanju Ergin (Kemer)
Selamlar Sevgiler

9. TAC Minyatür Futbol Turnuvası

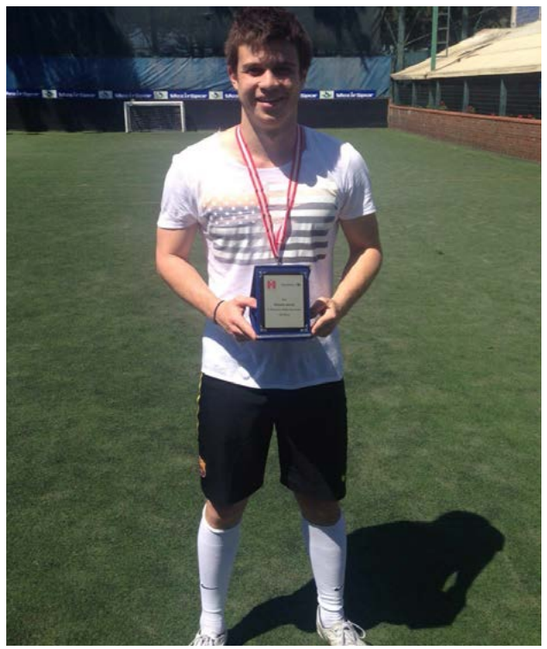

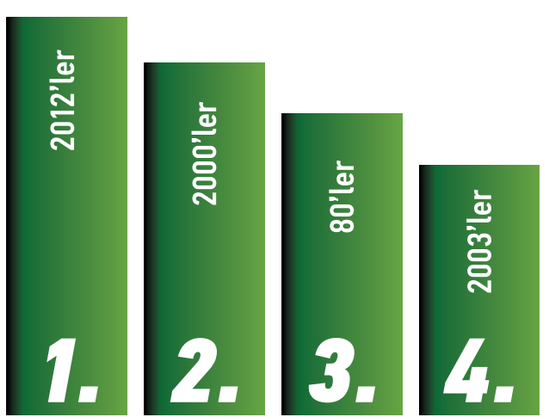

9. TAC Minyatür Futbol turnuvası sonuçları belli oldu.

Şampiyon olan 2012'lileri tebrik ediyoruz. TAC minyatür futbol takımıyla Carrefour SA futbol takımı maç yapacak. Maç tarihi tüm mezunlarımıza bidlirilecektir.

Yayla Evi Açılışı

Kemal Tarım - TAC'74

Yayla evimizin yaz açılışı bana nasip oldu. 2 arkadaşımla 1-4 Haziran arası, 3 gece Namrun keyfi yaptık. Güneş yüzünü gösterince sıcak ama bulutlar buna izin vermedi. 3 gün boyunca, yer yer sağanak şekilde yağmur yağdı.

Betül Ablamız evimizi temizletmiş, kahvaltılık tereyağ, kaymak, bal, pekmez, zeytin, peynir ...hazırlamış. Biz de sabahları sıcak pide ile mamalara gereken şefkati gösterdik. Tabii ki Namrun lahmacunu da yaptırdık. Akşamları mangal. Yağmurda, kaçarak göçerek ama ısrarla dışarıda kalarak, bu zevkten taviz vermedik. Misafirliğe gelen, henüz bir yaşında olduğunu tahmin ettiğimiz, hamile kediciği de ihmal etmedik. Önüne gelen ilk herifle yattığı için de kendine pek sitemkar davrandık. Üşüdüğümüzde, içeride gürül gürül yanan şömine başına geçip, Suat Sayın'dan nostaljik şarkılar dinlemek çok iyi geldi. Bir gün Baha Kerimoğlu geldi ve bizi Baştepe denilen 2,000 metre yükseklikte bir orman gözetleme kulesine götürdü. Toros Dağlarının yeşilin her tonunda ağaçları, ormanları, dereleri, vadileri ayaklar altında; çıplak tepeleri yanı başımızdaydı. Soğuktan ancak 5 dakika dayanabildik. Sonra güzel bir yemeği haketmiş olmanın rahatlığıyla, Atdağı'nda kendimize tavuk ziyafeti çektik. Yemeklerimizde sütü hiç ihmal etmeyip, son derece sağlıklı takıldık!!! Fırına et veremedik. 2 bin yıllık ardıç ağacını, " Gelin Uçtu " uçurumunu göremedik. Bunları bir dahaki sefere programa aldık. İnanın böylesine güzel bir yerden yararlanmamak büyük kayıp. Yaz programınıza yayla evimizi de dahil ediniz. Evimizde 6 tek, 1 çift yatak bulunuyor.

Kahvaltılık yiyecekler, yemek için malzemeler temin ediliyor. Betül Ablayı arayarak rezervasyon yaptırabilirsiniz.

Betül Abla Tel: 0-530-333 83 99
TAC Sevgisiyle..

KAYBETTİKLERİMİZ

TAC'85 Selçuk Mıstık'ın babası İbrahim Mıstık vefat etmiştir.

TAC'89 Dilek Aldemir'in babası vefat etmiştir.

Yasemin (Uzun) Erdoğan (TAC'83)'ün kayınpederi,Çağatay Uzun (TAC'86)'un eniştesinin babası, Buse Erdoğan (TAC'17)'ın dedesi, Bülent Erdoğan'ın babası emekli öğretmen Necati Bey vefat etmiştir.

TAC'65 Ahmet Boyacıoğlu'nun annesi Havva hanım vefat etmiştir.

TAC'55 Engin Ünsal abimizin kızkardeşi Nurten Hanım vefat etmiştir.

TAC'00 Erden Timur'un babaannesi Nazife Timur Hanım vefat etmiştir.

TAC' 93 Emre Huseyin Kuruloğlu'nun babası Dr.Mustafa Nihat Kuruloğlu vefat etmiştir.

TAC '64 Emir Özsarıyıldız vefat etmiştir.

TAC '86 Seçkin Çapar değerli eşi Özlem Hanım vefat etmiştir.

TAC ' 83 Sadi Kurdak ve ' 84 Çağlayan Kurdak'ın anneleri Ülcaz hanım vefat etmiştir. Acılarını paylaşır, ailesine ve sevenlerine sabır dileriz.

MERSİN VE DENİZCİLER

Prof. Uğur Ersoy - TAC'51

1939 yılı eylül ayında başlayan 2. dünya savaşı önceki savaşlardan çok farklıydı. Üstün bir hava kuvvetine ve motorize zırhlı birliklere (panzer) sahip Alman orduları önüne gelenleri yok ediyor ve büyük bir hızla Avrupa'yı istila edyordu. Bu yeni tür savaşın adı "Yıldırım Harbi"ydi. Türkiye büyük gayret sarfederek bu korkunç savaşın dışında kalmaya çalışıyordu.

Savaş kısa sürede sınırımıza dayandı. Alman orduları Bulgaristan'a ve Yunanistan'a girerek Türk askeri ile karşı karşıya geldiler.

O yıllarda henüz çocuktum ama insanlardaki tedirginliği sezebiliyordum. Birçok kentimizde olduğu gibi Mersin'de de karartma uygulanıyordu. Işıkları yakmadan önce mutlaka kalın siyah perdeler kapatılırdı. Pencereden en ufak bir ışık sızsa kapı çalınır ve mahalle bekçisi sizi uyarırdı. Yalnız gençler değil orta yaşlılar da silah altına alınmıştı. Belediye başkanı Mithat Toroğlu, Rıza Bozkurt (Kurtuluş Rıza) gibi 1. dünya ve kurtuluş savaşı gazileri de askere alınmıştı. Türkiye her an kendini savaşın içinde bulabilirdi. İsmet İnönü dâhiyane bir dış politika izleyerek ülkeyi bu ateşin dışında tutabiliyordu.

İstanbul'da endişe daha büyüktü. Kent Alman uçaklarının menzili içindeydi. Panzerler sınırı geçerek kısa bir sürede İstanbul'a girebilirdi. Hali vakti yerinde olan bazı aileler Mersin gibi sınıra uzak kentlerde ev kiralamışlardı. İstanbul'un bu kritik durumunu göz önünde bulunduran hükümet Deniz Harp Okulu, Deniz Lisesi ve Deniz Astsubay Okulu'nu (o zamaki adıyla "Gedikli Okulu") Mersin'e taşımaya karar verdi. Harp Okulu ve Lise kışla binasına, Gedikli Okulu da İngiliz Fabrikası'nın oraya yerleştirildi.

Bu okulların Mersin'e gelmesi kente renk getirdi. Hafta sonları sokaklar üniformalı gençlerle doldu. Öğretim ve yönetim kadrolarında yer alan sivil ve askeri personel için evler kiralandı. Alıverişte büyük bir hareketlilik oluştuğundan esnafın yüzü güldü.

O dönemde askeri okullarda spora büyük önem verilirdi. Deniz Harp Okulu ve Deniz Lisesi'nin efsanevi bir spor hocası vardı, Tevfik Böke. Tevfik Bey spor eğitimi için Almanya'ya yollanmıştı. Gittiği Nazi Almanyasında spor zirvedeydi. Okulların Mersin'e geldiği dönemde yanılmıyorsam yüzbaşıydı. Son derece yakışıklıydı ve görkemli bir vücuda sahipti. Aramızda konuşurken, "Herhalde Herkül böyle bir adamdı," dediğimizi anımsıyorum. Onun sayesinde 19 Mayıs şenliklerinde adeta bir devrim yaşandı Mersin'de. Böke çağının çok ilerisinde gösteriler düzenliyordu. Örneğin, sahanın bir ucunda öğrenciler toplanıp bir denizaltı şeklini alıyorlar, öbür uçta ise bir destroyer oluşuyordu. Bunların direklerine tırmanan iki öğrenci flamalarla haberleşiyorlardı. Sonra dağılıp tekrar toplanıp sahada bir Atatürk portresi oluşturuyorlardı. Mersin halkı bu nefes kesen gösterileri izlemek için erkenden stadı dolduruyordu.

Harp Okulu ve Deniz Lise'sinin çok kuvvetli futbol, voleybol ve basketbol takımları vardı. Futbolda o kadar iyiydiler ki o yılların ünlü Mersin İdman Yurdu (MİY) takımına bile kafa tutabiliyorlardı. MİY'nun Harp Okulu ile yaptığı maçlarda kapalı tribünde siviller, karşıdaki açıkta da denizciler yer alırdı. Harp Okulu gol attığında, denizciler şapkalarını hep birlikte havaya fırlatırlardı. Havada hemen hemen aynı düzete gelen bu şapkaları kapalı tribünden seyretmek o kadar güzel olurdu ki. Deniz Harp Okulu ve Lisesi'nin futbolda üç yıldızı vardı, santrhaf Mehmet Ekerbiçer, sağ haf Muzaffer ve sol açık Şerif. Bunların üçü de iyi futbolcu olmalarının yanı sıra iyi birer atletti. Örneğin Şerif o yılların 110 engellide rekoru bulunan İzmirli Erdal'ı geçmişti! Ekerbiçer bir metre doksan dört santim boyuyla tüm hava toplarını alırdı. Bir süre sonra MİY yöneticisi Edip Buran büyük çaba harcıyarak bu üç yetenekli futbolcuyu kulübe kazandırdı. Son derece becerikli olan Edip Bey para bularak bu üç gencin mecburi hizmetini ödemişti.

Sözü edilen askeri okulların Mersin'e taşınması bazı sorunlara da neden oldu. Mersinli genç kızlar üniformanın çekiciliğine kapılıyorlardı. Her mahallede denizcilerle flört eden kızlar vardı. Bu flörtler Mersin delikanlılarını çok tedirgin ediyordu. Görünüşte "mahallenin kızlarını koruma" diye başlayan sürtüşmenin esas nedeni kıskançlıktı! Bir süre sonra bu sürtüşme sokak kavgalarına dönüştü. Kavgalar siviller ve askerler arasındaki kutuplaştırmayı tırmandırdı.

Deniz Harp Okulu ve Lisesi'nin kumandanı Nevres albaydı. Gedikli Okulu'nun kumandanı ise Hamit Kaptan'dı. Hamit Kaptan ya yarbay ya da albaydı. Her ikisi de babamın dostuydu. Bunlar genelde pazarları bizim portakal bahçesine gelirler ve akşam yemeğine kalırlardı. Nevres Bey az gülen, az konuşan bir askerdi. Hamit Kaptan ise sarı saçlarına kır düşmüş, mavi gözlü babacan bir adamdı. Sık sık kahkaha atar, espriler yapardı. Hamit Kaptan zaman zaman külhanbeyi gibi davranan ve konuşan tipik bir denizciydi.

O dönemde futbolu Anadolu'ya yaymak için ülke bölgelere ayrılmıştı. O bölgedeki takımlar kendi aralarında lig maçı yapar, şampiyon olan "Grup Maçları" oynamak üzere Mersin'e gelirdi. Bölge şampiyonları birbirleri ile eleme usulüyle maç yaparlar, finali kazanan Grup birincisi Ankara'da Türkiye birincilik turnuvasına katılırdı. Türkiye birinciliklerine Grup şampiyonu dışında İstanbul, Ankara ve İzmir şampiyonları katılırdı.

Sanıyorum 1944 veya 1945 yılıydı. O yıl Mersin'de oynana Grup birinciliklerinde MİY ve Donanma Gücü finale kalmıştı. Donanma Gücü'nde Fenerbahçe'de oynadığı sırada askere alınan "Donanma Kamil" gibi ünlü futbolcular vardı. İki takım da iddialı ve kuvvetliydi. O gün stat erkenden dolmuştu. Kapalı tribündeki siviller MİY'nu, karşıdaki denizci öğrenciler ise Donanma Gücü'nü destekliyordu.

O günlerde siviller ve askeri öğrenciler arasında kız meselelerinden meydana gelen sürtüşme tepe noktasına erişmişti. Maç gergin bir hava içinde başladı. İlk gol Donanma Gücü'nden geldi. Bu gol askeri öğrencileri çılgına çevirdi. Küfür yoktu ama atılan sloganlarda Mersinlilere hakaret ediliyordu. Maçın ilerleyen dakikalarında denizci öğrenciler hep bir ağızdan, "Beş dakika kaldı, İlhan fitil aldı," diye bağırmaya başladılar. Amaç, MİY'nun gol umudu İlhan'ı sinirlendirip oyununu bozmaktı. Denizciler takımlarının MİY'nu eleyip şampiyon olacağından eminken, MİY'nun beraberlik golü geldi. MİY oyuncularının denizcilerin bulunduğu yere dönüp, "Ne oldu, neden sustunuz?" diye bağırmaları bardağı taşırdı. İşte ne olduysa o zaman oldu. Denizciler yerlerinden fırlayıp kapalı tribüne doğru koşmaya başladışlar. Ellerinde halat parçaları vardı. Kapalı tribünde büyük panik oldu. Herkes kaçmaya çalışıyordu. Bazıları yüksekliğe bakmayıp kapalı tribünün arkasında sokağa atladı, yaralananlar ve ezilenler oldu. Ertesi gün bir çocuğun bu arbedede ezilerek öldüğünü duyduk. Halk adeta isyan ediyordu. Vali büyük olaylar olmasından korkuyordu. Neyse ki korkulan olmadı. Halk beklenenden daha olgun davrandı.

Maçta olanlar hükümeti de çok rahatsız etmişti. İlk önlem olarak askeri okul öğrencilerinin hafta sonu dışarı çıkmaları yasaklandı. Okul kumandanları ile ilgili soruşturma başlatıldı. Soruşturmayı İçişleri Bakanlığı ve Genel Kurmay Başkanlığı yürütüyordu. İki okul kumandanı da çok üzgündü. Kısa bir süre sonra askeri okulların İstanbul'a taşınması kararı çıktı. Zaten Mersin'e geçici olarak gelmişlerdi. Savaş da sona erdiğinden bu okulların Mersin'de kalmalarını gerektiren hiçbir neden kalmamıştı.

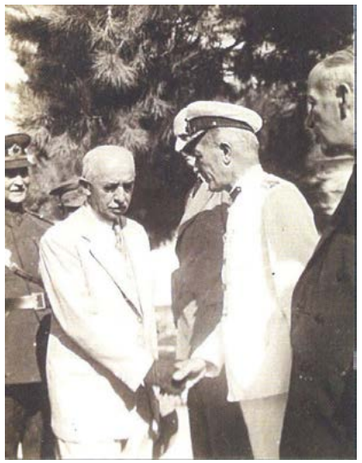

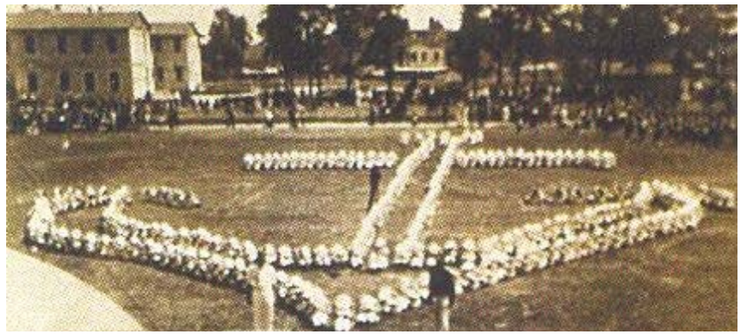

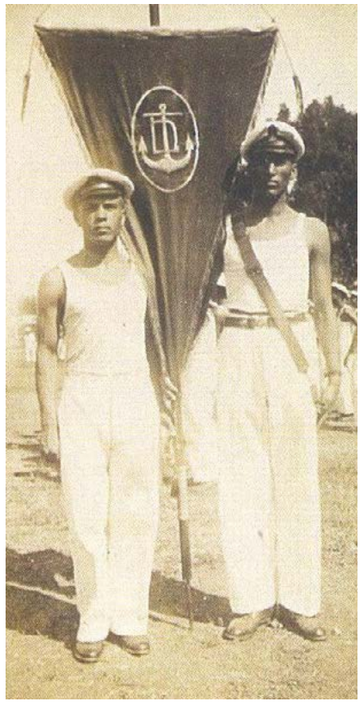

Mersin'e Gelen Fenerbahçe Takımı ile Karşılaşan Deniz Harp Okulu Takımı (12.10.1942)

Deniz Harp Okulu ve Lisesi Mezunlarına Sayın Başvekilimiz Dr. Refik Saydam Diploma Verirken (22.11.1941)

Cumhuriyet Bayramındaki Merasimde Deniz Harp Okulu ve Lisesi Sancağı Geçerken (29.10.1941)

M. Nihat Taner (TAC'68)

Mersinli Koleksiyoner, mezunumuz M. Nihat Taner'in Arşivinden 'Fotoğraflarla Bir Döneme Tanıklık' adı altında açılan sergi Mersin Deniz Müzesi'nde birçok mezunumuzun da katılımıyla coşkulu bir atmosferde gezildi. Şu anda İstanbul'da bulunan fakat 2'inci Dünya Savaşı yıllarında güvenlik tedbirleri nedeniyle Mersin'e taşınan Deniz Harp Okulu, Deniz Lisesi ve Gedikli Deniz Astsubay Okulu öğrencilerinin Mersin'deki anılarını ve okullara düzenlenen resmi ziyaretleri konu edinen sergi muhteşemdi. Nihat Taner'in tarihe ışık tutan bu önemli etkinliğe verdiği emekleri için teşekkür ediyoruz.

Erdoğan Kaynak TAC'63

M. Nihat Taner (TAC'68) arşivinden, "Fotoğraflarla bir döneme tanıklık" adlı sergide çekilen fotoğraflar

Güzel bir akşamın ardından...

Op.Dr.Atıl AKTAŞ
TAC '93

Erdoğan hocamla uzun zamandır, Mersin'de yaşayan TAC'lileri son cumalar dışında da bir araya getirmek ve kaynaştırmak için kafa yoruyorduk. Ofis ziyaretleri, ofis partileri ve yat gezisi fikri böyle doğdu. Ofis partileri yapmaya karar verdikten sonra bir çok mezunumuzdan davetler aldık. İlk partimizi de Celal Soysal'88 abimizin nazik daveti ile kendisinin yaptığı Atlas Teras Evleri'nde yapmaya karar verdik. Atlas Teras Evleri'ne dönem arkadaşım Can Boğa ve Murat Cömert'02 ile vardığımızda çok güzel bir ortamla karşılaştık. Ali Fazıl Ediz abimiz, Ozan kardeşimiz çoktan gelmiş ve koyu bir muhabbet başlamıştı. Celal abimiz gerçekten çok güzel hazırlık yapmıştı. Kendisine bir daha ki ofis partide çıtayı ve beklentileri yükselttiği için sitem ettik. Şaka bir yana kendisine muhteşem ev sahipliği için bir kez daha teşekkürlerimizi sunuyoruz. Zaman ilerledikçe Kasım Tanrıöver ailesi aramıza katıldı. Ailece TAC'li olmanın ne kadar keyifli olduğunu onları görünce bir kez daha anladım. Fazıl Aydın, Utku Ener ve Hüseyin Sungur abimizde birazcık gecikmeyle aramıza katıldılar ve onlarında gelmesiyle muhabbet tavan yaptı.

Birbirini tanımayan mezunlarımız tanıştılar, birbirlerinin telefonunu aldılar ve diğer zamanlarda da görüşmek üzere sözleştiler. Maalesef aynı gün okulumuzda mezuniyet töreni ve 85'ler buluşması olduğu için gelmek isteyen bir çok mezunumuz Mersin'de ki ilk ofis partiye gelemedi. Erdoğan hocam da okulda ki mezuniyet törenine katılması gerektiği için fiziken yanımızda olamasa da, ruhen yanımızdaydı ve telefonla muhabbetimize katıldı. Doğumgünü ve evlilik yıldönümü olduğu için aramızda olamayan Cengiz Sönmez abimizin mutlu günlerini de hep beraber, telefonla da olsa paylaştık. Hergüzel şeyin çabuk bittiği gibi bu keyifli akşamda çabucak bitti.

Partiden ayrılanların yüzündeki gülümseme beni çok mutlu etti. Rahmetli babama, beni TAC ailesinin bir parçası yaptığı için bir kez daha şükranlarımı gönderdim.

Bundan sonra geleneksel hale getireceğimiz ofis ziyaretlerine bütün mezunlarımızı bekliyoruz.

Sevgi ve saygılarımla...

BARIŞ SÖNMEZ'İN OKUL ZİYARETLERİ

Selen Önen'01 - Şeyda Tarakçıoğlu 88 - Barış Sönmez 98

Dün (19.04.2015) Çukurova'da olmanın avantajını kullanarak Turkish DO&CO'da çalışan üç TAC mezunu olarak mini bir Homecoming yaptık.
Kuş cıvıltıları arasında okulun mis gibi kokusunu içimize çektik, basketbol oynadık, stickler'da fotoğrafımızı çektirdik ve Nuran Hanım'ın bizim için güvenliğe bıraktığı tshirt'lerimizi alarak yüzlerimizde büyük birer gülümsemeyle kampüsten ayrıldık.

Ekip : Selen Önen'01 - Seyda Tarakçıoğlu'88 - Barış Sönmez'98

TAC'70 Hamdi Demirel Bükreş'ten 45. yıl homecoming hazırlıkları için okul ziyaretinde...

TAC'LI AİLELER

Bora Güner '84 ve ailesi

K.Timur Sönmez '02 ve Cengiz Sönmez '75

İlter Baykal '87 ve Nuran ablamız

Güçlü Atınç '95 ve Turgay Atınç (TAC'70)

Şenol Pak (TAC'85) Ailesi

Vera İmir(TAC'95) & Muhittin Kocatepe çifti

TAC'Lİ KARDEŞLER

Kerem Uruş (TAC'90) ve Serem Uruş (TAC'96)

Ahmet Turan Bülbül '03 - Hasan Bülbül '99

Eres Söylemez TAC'65 - Ertan Söylemez TAC'58

Eskilerden

Adem Erol TAC'81

Ali Cerrahoğlu Tarsus Maratonunda

Baha Kerimoğlu '76 - Araba Sevdalısı

İstanbul Tantuni keyfiTACli mezunlarımız her yerde Özgür Yasa (TAC'87), Celal Toroğlu (TAC'84), Kayhan Selamoğlu (TAC'81), Serdar Kutsal (TAC'81)

Yönetim Kurulu - 9 Mayıs- Saklıköşk

TÜRKİYE'NİN EN ÇOK KAZANDIRAN SİTESİ

Bilyoner.com

2004'ten beri 2.200.000.000 TL kazandırdık!

+18 SPORTOTO iddaa MİLLİ PİYANGO /Bilyoner